

Napjaink tévtanításai

Horváth András

FÉLKÉSZ, ELLENŐRIZETLEN KÉZIRAT!!
CSAK SAJÁT FELELŐSSÉGRE OLVASHATÓ!!

Győr, 2002. december 4.

Előszó a félkész, ellenőrizetlen kézirathoz

Kedves Olvasó!

Napjainkban döbbenetes mértékben árad a kereszténység alapjait lerombolni szándékozó tanítások tömege minden információforrásból. Ezért az ezek veszélyességét, keresztény alapokon álló cáfolatát bemutató írásokra égető szükség van. A néhány, ilyen témájú könyv, webhely mellett szükségét éreztem bővíteni a kínálatot egy írással, mely szabadon terjedhet az Interneten, de nyomtatott formája is elérhető.

Az írás – egyéb munkáim, feladataim mellett – csak viszonylag lassan megy, viszont a tárgyalt tévtanítások oly mértékben terjednek még keresztény körökben is, hogy úgy éreztem, már a félkész változat is érdeklődésre tarthat számot és hasznos lehet. Az eddigi tapasztalatok, visszajelzések ezt igazolni látszanak.

A dokumentum sajátos állapota miatt azonban a következőket figyelembe kell venni:

- Az írás félkész, ezért sok fejezetéből csak a címe van meg. Azért nem veszem ki őket, mert a fejezetcímek legalább annyi információt adnak, hogy az adott témát milyen egyéb (kidolgozott) területekkel érzem rokonnak.
- Az írás ellenőrizetlen, ezért pontatlanságok és tévedések is lehetnek benne. Bár legjobb tudásom szerint igyekeztem ezeket elkerülni, és több, teológiaiilag alaposan képzett ember is elolvasta, de az igazi, részletes lektorálása még nem történt meg. Alapvetően nagy tévedések azonban az eddigi szűréseken valószínűleg fennakadtak volna, ezért inkább részletkérdésekben várható egy-egy hiba.

Az írással kapcsolatos visszajelzéseidet a hagiosz@yahoogroups.com levelezőlistára várom, mert ez a lista egy igen jó fórum a kereszténységet támadó tévtanításokkal kapcsolatban. (A lista vezetője Dr. Kovács Gábor atya, aki a téma képzett, aktív szakértője, és akinek sok, ilyen témájú írása érhető el az Interneten is.)

2002. december 2.

Horváth András

Tartalomjegyzék

1. Bevezető	5
2. „Vigyázzatok, nehogy valaki félrevezessen titeket!”	7
2.1. Napjaink tévtanításai [5,4]	11
2.2. A tévtanítások forrása [4,3]	12
2.3. A tévtanítások sikerének oka [5,3]	14
3. Klasszikus okkultizmus	18
3.1. A Szentírás véleménye az okkultizmusról [5,5]	19
3.2. A Katolikus Egyház állásfoglalása [5,5]	20
3.3. Az okkultizmus főbb fajtái [5,4]	21
3.3.1. Babona [5,5]	21
3.3.2. Szellemidézés, spiritizmus [5,5]	23
3.3.3. Jövendőmondás [5,5]	25
3.3.4. Mágia, varázslás [5,4]	28
4. New Age	34
4.1. A New Age viszonya Jézushoz [5,5]	35
4.2. Néhány fő tanrendszer	36
4.2.1. Agykontroll [5,4]	36
4.2.2. Reiki [4,3]	40
4.2.3. Murphizmus, a tudatalatti vallása [5,4]	43
4.2.4. Dianetika, szcientológia [5,5]	46
4.2.5. Arany Rózsakeresztesek [0,0]	49
5. Keleti filozófiákon alapuló eszmerendszerek	50
5.1. Közös vonások	50
5.1.1. Reinkarnáció [0,0]	50
5.1.2. „Minden egy” [0,0]	50
5.2. Legfontosabb irányzatok	50
5.2.1. Krisna-tudatúak vallása [0,0]	50
5.2.2. A jóga különböző ágai [0,0]	50
5.2.3. Feng Shui [0,0]	50
6. Áltudományok	51
6.1. Közös vonások [4,4]	51
6.2. Legfontosabb irányzatok	54
6.2.1. Asztrológia, csillagjóslás [5,4]	54
6.2.2. Parapszichológia, parafizika [4,3]	61
6.2.3. Áltörténelmi mozgalmak: „párthus Jézus” [0,0]	65
6.2.4. UFO-hit [5,3]	65
7. Egyéb tévtanítások	73
7.1. Szabadkőműves mozgalom [0,0]	73
7.2. Humanizmus [4,4]	73
7.3. Kommunizmus [5,4]	74

7.4. Gyakorlati materializmus, a fogyasztói társadalom [0,0]	77
7.5. Sátánizmus [0,0]	77
8. A kereszténység válasza, a valódi misztériumok	78
8.1. Személyes istenkapcsolat	78
8.2. Szentségek	78
8.3. Szentelmények	78
8.4. Ereklék	78

1. Bevezető

Kedves Olvasó, kedves Testvér!

Korunkban olyan sok vallási vagy vallási jellegű tanítással találkozhatunk, ha csak kilépünk az utcára, bemegyünk egy könyvesboltba vagy bekapcsoljuk a TV-t, hogy számba sem tudjuk őket venni. Néhol a „krisnások” zenélnek, ismeretlen emberek szólítanak le minket különféle tanokat népszerűsítve, nagyobb városokban plakátok vannak mindenfelé, melyek agykontroll-, diétika- vagy egyéb tanfolyamot hirdetnek és sorolhatnánk még tovább. A könyvesboltok és könyvárusító helyek pedig tömegével kínálják az élet nagy kérdéseit megválaszolni szándékozó műveket. Ezen információáradatban igen nehéz kiigazodni, könnyű eltéveszteni, mi egyeztethető össze a kereszténységgel és mi nem. Ez már csak azért is így van, mert sok esetben a keresztényellenes mozgalmak, társaságok eleinte rejtegetik azokat a dolgaikat, melyekből kiderülne, hogy elutasítják a kereszténységet. Az előbb említett tanokon kívül régi eszmék is jelentős szerepet játszanak sok ember, még sok keresztény életében is, mint pl. a csillagjóslás, a babona különböző formái, „népi varázslások”, stb. Ezek a tanok, vagy azoknak töredékei szinte észrevétlenül fertőzik Isten országának tagjait. Mi magunk, a könyv írói is elismerjük, hogy amikor ezekről a dolgokról először hallottunk, megdöbbenve vettük észre, hogy a mi gondolkodásunkat is több területen beszennyezte sokféle tévtanítás. Azt is tanúsítjuk azonban, hogy ezektől Jézus megszabadít, ha kérjük rá, ha készek vagyunk arra, hogy az Urat szeressük „teljes szívünkben, teljes lelkünkben, teljes elménkben és minden erőnkben”.

Ez a kis füzet azért íródott, hogy segítsen eligazodni ezen eszmeáramlatok között, segítsen felismerni, életed mely területére lopózott be észrevétlenül ezek némely eleme. Ezért néha megszólítunk, hogy vizsgálj meg magadat bizonyos szempontok szerint. Kérünk, ne vedd ezt zaklatásnak: figyelmeztetéseink tapasztalatokon alapulnak és a szeretet motíválja őket. Sokszor pontosan saját korábbi hibáink adják az alapot ezen felszólításokhoz.

A feldolgozandó téma olyan óriási, hogy nem ígérhetünk egy átfogó, minden részletre kiterjedő tanulmányt. Egyrészt tudásunk is kevés ehhez, másrészt nem is fontos, hogy minden keresztény részletesen ismerje mondjuk az „UFO-hívők” tanításait. Az általunk kitűzött fő cél sokkal szerényebb: Közérthetően megmutatni, hogy az előbb felsorolt tanítások, eszmeáramlatok miért és milyen mértékben nem egyeztethetők össze a kereszténységgel, milyen veszélyekkel jár gyakorlásuk. Emellett utalni fogunk a tévtanítások cáfolatára is, erre azonban könyvünk keretei között nem tudunk kimerítően kitérni. Cáfolni egy eszmerendszert ugyanis vagy saját belső ellentmondásainak feltárásával, vagy a tényekkel való összevetéssel, vagy néhány olyan alapigazsággal való ütköztetéssel lehet, melyet korábbi tapasztalataink miatt igaznak fogadunk el. A könyvünkben tárgyalt eszmék általában nem rendelkeznek nagyon nyilvánvaló hibákkal, így részletes cáfolatuk önellentmondások kimutatásával csak a jelenleginél sokkal nagyobb terjedelemben lenne megoldható. Mivel azonban ezt a könyvet keresztény olvasóknak szánjuk, ezért az íráskor azt feltételezzük, hogy a keresztény alapigazságokat az Olvasó is igaznak fogadja el, így ami ezeknek ellentmond, az hamisnak vehető. Természetesen a nyilvánvaló, tömören megfogalmazható tévedésekre utalni fogunk, de tudjuk, hogy ez a könyv nem adja a tévtanítások komplett cáfolatát.

Szeretnénk óva inteni attól, hogy túlságosan bátran, egymagad merülj bele vala-

melyik gyanús eszmekör eredeti forrásokból történő tanulmányozásába, gyakorlatainak kipróbálásába. Különösen veszélyes az a hozzáállás, hogy „Majd én megnézem magamnak, mi is ez az agykontroll! Elvégzek egy tanfolyamot, azután kiválogatom, mi egyezik a kereszténységgel, mi nem, és így megtisztítom ezt a tanítást.” Amennyiben egy részlet jobban érdekel, inkább a füzet végén felsorolt könyveket ajánljuk olvasásra. Természetesen ma is áll, hogy

Vizsgáljatok felül mindent, a jót tartásátok meg.

1Tessz 5,21

Ez azonban nem azt jelenti, hogy minden keresztény önmaga kell mindent végigpróbáljon. Amiről egyszer kiderült, hogy rossz, azt következetesen kerülni kell. Az előző bibliai részlet is így folytatódik:

Mindenféle rossztól óvakodjatok.

1Tessz 5,22

Akit Isten nem kifejezetten a tévtanítások elleni harccal bízott meg, azok számára az ezekkel való foglalkozás legenyhébb esetben is azt jelenti, hogy elmulaszt lényegesebb, fontosabb dolgokat elvégezni, elveszi az időt és a figyelmet Isten mélyebb megismerésétől, a felebaráti szeretet gyakorlásától. Ennél rosszabb azonban az, hogy a felelőtlen kísérletezőt nagyon konkrét veszélyek is fenyegetik, melyek testi és lelki téren egyaránt jelentkezhetnek. Ezekről a füzetben több helyen részletesebben szólnunk.

Az is lehet, hogy könyvünk bizonyos részeit feleslegesnek ítéled, mert pl. soha eszed ágába nem jutna, hogy szellemidézéshez fordulj. Ebben az esetben akár át is lépheted az erről szóló részt, bár legalább annyi haszna lehet mégis elolvasni, hogy más, ilyen hibába eső keresztény testvérednek segíteni tudj az itt olvasottakkal.

Kérünk tehát, kedves Olvasó, olvasd végig ezt a kis könyvet. Ne úgy tekints rá, mint néhány egyszerű keresztény hívő által kitalált, az ő személyes véleményüket tükröző iratra, hisz nem a saját gondolataink képezik a mű alapját, hanem a Szentírás, a Katolikus Egyház hivatalos tanítása és nálunk nagyobb tudással és tapasztalatokkal rendelkező emberek, papok művei, személyes beszámolóí. Művünknek csak az ad létjogosultságot a nagyobb alaposságú, ilyen témájú iratok mellett, hogy röviden, különösebb elméleti alapképzettség feltételezése nélkül igyekszik rávilágítani sok mai tévtanítás kereszténységgel összeegyeztethetetlen voltára, veszélyes vonásaira és alapvető tájékozottságot ad velük kapcsolatban.

Szentlélek Isten, minden világosság forrása!

Add fényedet

nekünk, akik biztatásodra elvállatuk ezt a munkát;

nekünk, akik olvassuk ezt a füzetet.

Mutasd meg,

mi a szélesség és a hosszúság,

a magasság és a mélység.

Erősíts bennünket ajándékaiddal:

a tudással és a bölcsességgel,

a hittel és a megkülönböztetéssel.

És legfőképp: a szeretettel.

Ámen.

2. „Vigyázzatok, nehogy valaki félrevezessen titeket!”

Sok keresztény testvérünk vélekedik úgy, hogy „Nem kell időt szánni a furcsa tanítások és más vallások kritikájára. Aki eljár templomba, azt baj nem érheti. Különben is, jó dolog ápolni a vallások és kultúrák közötti kapcsolatokat.” Többen úgy vélik, a kereszténységnek csak a materializmus, a teljes hitelenség az ellentéte, ezért a vallási jellegű tanításokat nem is tartják veszélyesnek a kereszténységre nézve, főként ha azok nem tiltják pl. a vasárnapi templombajárást, emlegetik a szeretetet. Különösen elaltatja a gyanút, ha valamilyen tanítást egy-egy ismerős keresztény ember, főként ha egy pap vagy apáca gyakorol.

A Szentírás azonban világosan figyelmeztet a következőkre:

- Mindig lesznek tévtanítók, hamis próféták.
- A tévtanok veszélyesek a keresztényekre nézve is.
- A tévtanok egyik fő közös vonása Jézus megváltói művének lerombolása, új megváltók hirdetése.
- A téves tanításokat akár nagy tömegek is követhetik.
- A Sátánnak hatalmában áll csodákat is tenni a tévtanok terjesztése érdekében.

Csak néhány igehely, mely ezt mutatja:

Vigyázzatok, nehogy valaki félrevezessen benneteket. Sokan jönnek majd a nevemben, s azt mondják magukról, én vagyok a Krisztus, és sokakat megtévesztenek.

Mt 24,5–6

A Lélek világosan állítja, hogy a végső időkben némelyek elpártolnak a hittől, megtévesztő szellemekre és sátáni tanításra hallgatnak. Ezek képmutató hazudozók, akiknek meg van a lelkiismeretük bélyegezve.

Tiltják a házasságkötést és bizonyos ételek fogyasztását, jóllehet ezeket azért teremtette az Isten, hogy a hívő és igazságot ismerő ember hálaadással fogyassza.

Hiszen Istennek minden teremtménye jó, és semmi sem megvetendő, amit hálaadással veszünk magunkhoz, mert az Isten tanítása és az imádság megszenteli.

1Tim 4,1–5

Ekkor láttam, hogy a tengerből egy vadállat bukkan fel. Tíz szarva volt és hét feje, szarvain tíz korona, fején meg istenkáromló név. A vadállat, amelyet láttam, hasonlított a párduchoz, lába mint a medvéé, szája pedig az oroszlán szája.

A sárkány neki adta erejét és trónját, nagy hatalmával együtt. Az egyik feje mintha halálra lett volna sebezve, de halálos sebe meggyógyult. Az egész föld csodálta a vadállatot. Leborultak a sárkány előtt, hogy hatalmat adott a vadállatnak. Leborultak a vadállat előtt is, és így imádták: „Ki fogható a vadállathoz, ki tudja vele fölvenni a harcot?”

Gőgös, káromló szája volt, és hatalmat kapott, hogy negyvenkét hónapig jártassa. Káromlásra nyitotta száját az Isten ellen, káromolta a nevét, hajlékát és az ég lakóit. Hatalmat kapott, hogy megtámadja a szenteket és győzelmet arasson. Hatalma kiterjedt minden törzsre, népre, nyelvre és nemzetre.

Jel 13,1–7

Az első vadállatnak minden hatalmát gyakorolta a jelenlétében. A földet és lakóit rávette, hogy boruljanak le az első vadállat előtt, amely kigyógyult halálos sebéből.

Nagy csodajeleket vitt végbe, még tüzet is bocsátott le az égből az emberek szeme láttára. A föld lakóit megtévesztette a csodajelekkel, amelyeket a vadállat előtt véghezvihetett. Rávette a föld lakóit, hogy emeljenek szobrot a vadállatnak, amelyet a kard megsebzett, de felgyógyult. Hatalmat kapott, hogy lelket leheljen a vadállat szobrába, hogy megszólaljon a vadállat szobra, meg hogy megölje azokat, akik nem borulnak le a vadállat szobra előtt.

Jel 13,12–16

Egyetlen eszmét, irányzatot, mozgalmat sem igazol semmiféle csoda, gyógyulás, látszólagos hatalom, közvélemény általi elfogadottság önmagában. Csak egyetlen Evangélium van. A galatákhöz írt levélben ezt szent Pál fontosnak tartja a legerőteljesebben hangsúlyozni:

Csodálkozom, hogy attól, aki meghívott titeket Krisztus kegyelmére, ilyen hamar átpártoltatok egy más evangéliumhoz, jóllehet nincs más, legföljebb néhány ember akad, aki megzavar titeket, és igyekszik elferdíteni Krisztus evangéliumát.

De ha akár mi, akár egy mennyei angyal más evangéliumot hirdetne nektek, mint amit mi hirdettünk: átkozott legyen! Amint már kijelentettük, most újra megismételjük: Ha valaki más evangéliumot hirdetne nektek, mint amit tőlünk hallottatok, átkozott legyen!

Gal 1,6–9

Más evangéliumot pedig sokan hirdettek és hirdetnek. Manapság az ezzel foglalkozó tanok nagy része a „New Age” (ejtsd kb. „nyú éjdzs”) mozgalomba tartozónak vallja magát. Közös vonásuk, hogy azt hirdetik: az ember maga meg tudja oldani az összes problémáját, nincs szükség megváltásra, és rövidesen egy új kor (angolul: new age) köszönt be, melyben az ember megvalósítja az ideális körülményeket itt a Földön. Ezen mozgalmak többsége elismeri Jézust, de csak mint nagy tanítót, gurut, félistent, bodhiszattvát, Buddha egy reinkarnációját, stb. és nem mint Isten egyszülött fiát, az egyedüli megváltót, akiről ezt írja a Biblia:

... Isten felmagasztalta, és olyan nevet adott neki, amely fölötte van minden névnek, hogy Jézus nevére hajoljon meg minden térd a mennyben, a földön és az alvilágban, s minden nyelv hirdesse az Atyaisten dicsőségére, hogy Jézus Krisztus az Úr.

Fil 2,9–11

Nem lehet tehát minden vallási tanítást összeegyeztetni a kereszténységgel. A keresztény hitnek vannak olyan sarkalatos pontjai, melyen nincs jogunk változtatni, mert azok az Isteni kinyilatkoztatáson alapulnak, és ezeket nem lehet egy „új”, „módosított”, „feljavított” evangéliummal korrigálni. Ezeket az alapigazságokat nagyon jól foglalja össze tömören az „Apostoli Hitvallás” („Hiszekegy”), mely az őskereszténység korából származik. Minden tan, amely ellentmond ennek, nem egyeztethető össze a kereszténységgel. Az Apostoli Hitvallást, a keresztény alapigazságokat természetesen nem támadófegyverként kell használni egy vallásháborúban, erőszakos térítésben, hanem védőfegyverként a gonosz cselvetéseivel szemben, aki „ordító oroszlán módjára ott kószál mindenütt, és keresi, kit nyeljen el” (1Pét 5,8).

Igenis minden keresztény embernek kötelessége, hogy maga tisztába jöjjön azzal, mi az igazság és emellett szelíden, de határozottan állást is foglaljon. A sokszor elhangzó propagandaszólammal ellentétben nem a másik jogainak a megsértése, nem „intolerancia” ha hangoztatjuk meggyőződésünket, sem az, ha figyelmeztetünk másokat, hogy rossz úton vannak, hanem Isten által tőlünk elvárt kötelességünk. Jogsértést csak akkor követnénk el, ha másokra erőltetnénk az általunk igaznak vélt dolgokat. Álljon itt egy-egy ilyen értelmű rövid idézet az Ó- és az Újszövetségből:

Ha azt mondom az istentelennek: Istentelen, meg kell halnod, és te nem teszel semmit, hogy az istentelent visszatérítsd útjáról, az istentelen vétke miatt hal ugyan meg, de vérét tőled kérem számon.

Ha ellenben meginted az istentelent, hogy hagyjon fel életmódjával és térjen meg, de nem tér le útjáról, meghal ugyan gonoszsága miatt, de te megmented életedet.

Ez 33,8–9

Azokat, akik megvallanak engem az emberek előtt, én is megvallom majd mennyei Atyám előtt. De aki megtagad az emberek előtt, azt én is megtagadom mennyei Atyám előtt.

Mt 10,32–33

2.1. Napjaink tévtanításai [5,4]

Jelen korunk egyik meghatározó vonása az, hogy az emberek által elérhető információ mennyisége nagyságrenddel meghaladja a feldolgozhatóság határát. Esetünkben ez azt jelenti, hogy lehetetlen pl. a kereszténységgel össze nem egyeztethető tanítások mindegyikét felmérni, rendszerbe foglalni, egyrészt, mivel nagy a számuk, másrészt sok dolgot kölcsönöznek egymástól, másokat csak a beavatottaknak mondanak el, sokszor pedig tudatosan álcázzak valódi céljaikat.

Mégis, az áttekinthetőség kedvéért megkíséreljük, hogy valamiféle rendszerbe foglaljuk azokat a tanokat, melyek számunkra a legnagyobb hatásúnak tűnnek. Könnyen lehetséges, hogy egyéb tanításokról is hallottál, mely az itteniekkel rokon, de ebben a füzetben nem kerül szó rá. Reméljük azonban, hogy az itt röviden bemutatott eszmerendszerek alapján azok megítélése is könnyebbé válik.

Napjaink tévtanításait az alábbi csoportokba osztottuk:

- Klasszikus okkultizmus
- New Age
- Keleti filozófiákon alapuló eszmerendszerek
- Áltudományok
- Egyéb

Ez kissé önkényes felosztás, mégis egy használható támpontot ad az eligazodáshoz. Más könyvekben esetleg más rendszerbe foglalva láthatjuk ezeket az eszmerendszereket, mert a legtöbb nem teljesen tisztán ilyen vagy olyan. Például az Agykontrollt a New Age körébe soroltuk, de sokat kölcsönöz régi okkult tanoktól és áltudományos jellege is van. A felosztási problémák miatt kénytelenek voltunk bevezetni az „Egyéb” kategóriát is, melynek tagjai csak erőltetve sorolhatók be az előzőekbe, bár némelyik kategóriával lehetnek rokon vonásai.

Fontosnak tartjuk itt megemlíteni, hogy könyvünkben a keresztényellenes tévtanításokról beszélünk, nem a keresztény felekezetek közti különbségekről. Bár mindnyájan a Római Katolikus Egyház elkötelezett hívei vagyunk, és más felekezetek, egyházak, gyülekezetek tanításaiban találunk elfogadhatatlan, tökéletlen dolgokat is, mégis azt gondoljuk, hogy több dolog van, ami összeköti a keresztény egyházak többségét, mint ami elválasztja. Akik elfogadják az Apostoli Hitvallást, tehát pl. Jézust az Isten egyszülött Fiának, az egyedüli Megváltónak vallják, aki testben született, megölték, de feltámadt, azokkal azonos oldalon vagyunk a kereszténység alapjait megingatni szándékozó eszmékkel szemben. Ha a különböző egyházakat, felekezeteket egymáshoz közelebb-távolabb álló külön-külön embercsoportoknak képzeljük el, akkor a könyvben tárgyalásra kerülő eszmék elkötelezett híveit egy mély szakadék túloldalán levő csoportnak látjuk. Ezért könyvünk nemcsak a katolikus hívőknek adhat segítséget, hanem minden keresztény embernek is. Azt azonban figyelembe kell venni, hogy számunkra a Tanítóhivatal megnyilatkozásai, a Zsinatok szövegei, a pápai enciklikák iránymutatóak, és így nemcsak a Szentírásból, hanem ezekből is merítünk. Hisszük, hogy az itt idézett részek közül csak néhány érint olyan témát, mely a más felekezetű testvéreinktől való fájdalmas elszakított állapotot idézi fel.

2.2. A tévtanítások forrása [4,3]

A kereszténység az isteni kinyilatkoztatásra támaszkodva hirdeti, hogy Isten jónak teremtette az embert, de az szabad akaratából megszegte Isten parancsát (ősbűn), aminek következtében emberi természetünk megromlott. Ebből a megromlott állapotból az ember önerőből nem tud kikerülni, bármennyire is próbálkozik, ezért Isten maga segíti az embert vissza Óhoz. Profétái által sok olyan dolgot közölt, mely hitünk alaptanításait érinti, de legteljesebben Fiában, Jézus Krisztusban nyilatkoztatta ki magát, aki bár Istennel egylényegű volt, mégis megtestesült, vállalta az emberi lét korlátait, tanított, példát adott és kereszthalálával megváltott minden embert. A megváltás mindenki számára nyitva áll, ha elfogadja Jézus tanítását, Tőle várja a szabadítást.

Azt is tudjuk a Szentírásból, hogy Isten az érzékszerveinken túli szellemvilágot is teremtett, melynek tagjait különféle feladatokkal bízta meg és azok véghezviteléhez szükséges hatalommal is felruházta. Egyesek azonban fellázkodtak Isten ellen, szembefordultak akaratával. Ezeket bukott angyaloknak, démonoknak vagy ördögöknek nevezzük, vezetőjüket, aki Isten ellen fordulása előtt feltehetően igen nagy hatalommal bíró angyal volt, Sátánnak hívjuk.¹ A Sátán és a démonok az embert is Isten ellen szeretnék fordítani. A Teremtés könyvében olvashatjuk, hogy a Sátán aktív szerepet játszott az ember bűnbe esésében az által, hogy félrevezető kérdésekkel elültette az emberben a kételyt: vajon Isten nem önzésből tiltotta meg, hogy egyenek arról a fáról? Mindamelllett, a Sátánnak nem volt hatalma erővel bűnre kényszeríteni Ádámot és Évát, csak próbára tudta tenni, más szóval megkísértette őket. Maga a bűn az ember tudatos beleegyezését is feltételezte.

Az elmondottakból következően a tévtanításoknak két forrása lehetséges: az ember (esetleg több emberből álló csoport) és a Sátán.

Az emberek több okból is tévtanítások kitalálói válhatnak. Sokan jóhiszeműen fürkészik Istennel, a világ teremtésével, a szellemvilággal kapcsolatos dolgokat, de az ember megromlott természete miatt tévedéseket követnek el eközben. Amennyiben nem ismerik az isteni kinyilatkoztatást vagy nem fogadják el annak hitelességét, biztos támasz nélkül maradnak, így könnyen hibás vagy egyenesen veszélyes utakra tévednek. Nyilvánvalóan ez a helyzet akkor, ha egy embercsoporthoz nem jutott el még az Evangélium, de még az őszövetségi kinyilatkoztatás sem, mint pl. a Jézus előtti korokban a keleti vallások esetében. Bár néhány dologra a természetes emberi ész is rávezetheti az őszintén kereső embert, bizonyos, hogy magától nem tud mindig helyes válaszokat adni a nagy kérdésekre. Más a helyzet azokkal, akik tudatosan vetik el a megismert kinyilatkoztatást: őket sokszor a gőg vezeti saját maguk által kitalált utakra, de nem elhanyagolható az sem, hogy épp a keresztények nem hiteles élete miatt nem hisz az általuk tanított hitelességében. Erről a következő fejezetben részletesebben írunk.

Azt is tanítja azonban a kereszténység, hogy a tévtanítások eredete sokszor a szellemvilágban gyökerezik, azaz a Sátán és a démonok azok, akik téves gondolatokat ültetnek el az emberekben. Isten azonban nem enged korlátlan hatalmat a Sátánnak a kísértés terén, ezért a szellemvilágból nem komplett tanítási rendszerek érkeznek, hanem inkább az emberek hibás gondolatait erősítő ötletek, lökések, inspirációk.

Ezért sokszor nehéz eldönteni konkrét esetekben, hogy egy hibás gondolat milyen mértékben származik az emberi tévedésből, gőgből, hatalomvágyból, és mennyire közvetlen a Sátán ötlete, kísértése. Az emberi és démoni elemek ugyanis gyakran többszörösen

¹Néha szokás a démoni erők vezetőjét nagy kezdőbetűvel „az Ördög”-nek nevezni. A „Sátán” szó egyértelműbbnek tűnik és a bibliai szóhasználathoz is közelebb van.

összefonódnak és a „Melyik volt előbb: a tyúk, vagy a tojás?” jellegű problémával találjuk szembe magunkat. Ezt egy egyszerű példán szeretnénk megmutatni, ami ugyan nem tévtanítás, de nagyon jellemző korunkra és egy tanításrendszerrel sokkal egyszerűbb, így jobban áttekinthető.

A mai filmgyártás egy sajnálatos jelensége az erőszakos cselekményen alapuló filmek tömege. A megromlott természetű ember saját magától is szívesen néz „lövöldözős” akciófilmet, mert gondolatban azonosulhat a hőssel, aki büntetlenül öldösheti halomra a „gonosz ellenséget”, bizonyos szinten kiélheti erőszakos hajlamait, hatalomvágyát. A filmgyártók ezt felismerték, saját anyagi érdekeiktől vezérelve az ilyen igényeket egyre jobban kielégítő filmeket kezdtek gyártani, reklámozni, ami által még több ember került az erőszakon alapuló filmek vonzáskörzetébe. Pusztán ez, tehát a néző primitív vágyai és a filmek készítőinek pénzéhsége elegendő lehet ahhoz, hogy bekövetkezzen az, amit láthatunk ma: a legkorszerűbb technikákkal, hihetetlen forgatási költségekkel és vadnál vadabb jelenetekkel igyekeznek a filmgyárak a nézőket filmjeikhez láncolni. Nyilvánvaló azonban, hogy ez az erőszakhullám a Sátánnak is nagyon kedvez, hisz a gyilkosság, erőszakos uralkodás, önzés lelkületét erősíti az emberekben, ami sokszor olyan szélsőséges formában csapódik le, mint az USA-beli, gyerekek által elkövetett iskolai lövöldözések, melyeknek igazi racionális okát nem tudják megadni az elkövetők sem. Ezért bizonyosak lehetünk benne, hogy valamiképp a Sátán is segíti ezt a folyamatot, de konkrétan tetten érni ezt igen nehéz, hacsak nem lehetetlen. Az akciófilmek producerei nem feltétlen sátánisták vagy megszállottak, „csak” a pénzt helyezik az erkölcs és Isten elé. (Júdás is lopással kezdte...) Mégis lehet, hogy itt-ott a Sátán ad tippet egy újfajta, hatásos ötlethez, amit azután a többi filmrendező is átvesz, pusztán emberi megfontolásból. A pénzéhség és a primitív ösztönök kielételezése lelkületének általános támogatásában azonban bizonyosan benne van az ő keze is már évszázadok óta.

Mi volt előbb tehát? Egy sátáni ötlet az erőszakos cselekményen alapuló filmek gyártására, vagy pusztán emberi megfontolások, melyeket csak felerősített a kísértő, meglovagolva az emberi vágyakat? Nem tudhatjuk, de nem is lényeges. Abban biztosak lehetünk, hogy Istennek nem tetszik ez a jelenség, így teljes határozottsággal elvethetjük anélkül, hogy részletesen ismernénk az eredetét. Visszafele gondolva a múltba kitalálhatjuk, hogy a Sátán mindenképp ott van az erőszak forrásánál, ha máshogyan nem, hát az ember bűnbeesésében, természetének megromlásában játszott szerepével, hisz Istennel összhangban levő emberek nem vevői a brutális filmeknek. De még az ősbűnnél is jelen volt az emberi elem: Ádám és Éva ellenállhatott volna a kísértésnek, a bűnhöz kellett az ő beleegyezésük, eltévelyedésük is.

Hasonló a helyzet a könyvünkben tárgyalt tévtanításokkal is. A „modern” változatok (pl. a New Age ágai) sokszor csak a régi, több ezer éves eretnekségek és tévhitek elemeit állítják össze más formában, és csak az egyháztörténetben és az ókori eszmerendszerekben járatlanok számára tűnnek újnak ezek a gondolatok. Egyik legjobb példa erre a gnoszticizmus, ami időszámításunk kezdete környékén vonzott sokakat magához. Ebben a kereszténységből és keleti vallásból merített elemek keverednek, sokszor nagyon hasonló módon, mint pl. a szcientológiában vagy a reikiben. Így azt mondhatjuk, hogy a pl. a reinkarnáció tana vagy a szellemlényekkel felvett kapcsolat nem a mai álpróféták találmánya, hanem ezek eredete a beláthatatlan múltba nyúlik vissza. (Erről részletesebben olvashatunk az „A New Age keresztény szemmel” c. könyvben.) Igen nehéz tehát a tévtanítások egyes részeit szétválasztani forrás szerint. Azt viszont meg fogjuk mutatni ebben a könyvben, hogy egészében nézve ezek eltávolítják az embert Istentől, a megváltó Jézustól, így

mindenképp a Sátánnak hoznak hasznot.

Az elmondottak miatt általában nem foglalkozunk a tévtanítások emberi vagy sátáni eredetének részletes vizsgálatával. Egyrészt ez igen növelné a terjedelmet, másrészt – mint előbb kifejtettük – a szétválasztás nem is egyszerű, sokszor csak Isten az, aki Szentleke által a megkülönböztetés karizmáján keresztül feltárhatja a rossz eszmék forrását. Ezeknél fontosabb azonban, hogy a legtöbb keresztény hívőnek elegendő azt tudni, hogy egy tanítás miért ellentétes a kereszténységgel és mi a helyes tanítás a felvetett problémákkal kapcsolatban. Az eredetek, okok boncolgatása nagy elméleti felkészültséget és Istentől kapott adományokat, karizmákat igényel, és az ezekkel nem rendelkező ember számára legálábbis időpocsékolás a részletes vizsgálat. (Ami ráadásul még össze is zavarhatja, ha képességein és az Istentől kapott meghatalmazáson túl vizsgálhatja a kérdéseket.)

Természetesen vannak egyértelmű esetek is. Később írunk majd róla (55. oldal), hogy pl. a napilapok „horoszkópjai” pusztán a lap kiadójának nyereségvágyból elkövetett csalásai, a valódi jósláshoz és a Sátánhoz nincs közvetlen közük. Ellenkező értelmű példa: az agykontroll egy bizonyos szintjén démonian viselkedő tanácsadókra kell magát bízni a tanulónak. (38. oldal.) Mindezekon túl még a „Magasabb Intelligenciával” való kapcsolat is célként fogalmazódik meg az agykontrollban, aki szellemi lény, nem azonos Istennel és a tanácsadók felett áll hatalomban. Itt egyértelműen démoni erőkhöz és magához a Sátánhoz való kapcsolódást fedezhetünk fel, a sátáni befolyás tehát világosan előbukkan.

2.3. A tévtanítások sikerének oka [5,3]

Miért vonzanak tömegeket a kereszténységgel össze nem egyeztethető tanítások? Ez önmagában egy teljes könyv anyaga lehetne, ezért itt röviden csak az általunk legfontosabbnak ítélt gondolatokat szeretnénk közölni.

Legalapvetőbb oknak azt jelölhetjük meg, hogy az emberek többségében benne van a láthatón túli világ megismerésének vágya, a természetfeletti keresésének ösztöne, csak-hogy napjaink információdzsungelében könnyű eltévedni az ilyen témájú tanítások közt. A helyes út megtalálását az emberi természet romlottsága és a Sátán zavaró tevékenysége együttesen nehezíti. Ezek többféle módon konkretizálódhatnak egyes helyzetekben. A legfontosabbakat a következőkben igyekszünk összefoglalni.

Lehetséges, hogy az igazságot kereső ember nem hallott a kereszténységről. A világ számtalan helyére nem jutottak el még az Evangélium hirdetői. Ilyenkor természetes, hogy nem keresztény eszméket vallanak az emberek. Bár őszinte istenkereséssel sok igazságra rá lehet jönni (pl. a teremtő Isten létezésére következtetni lehet a természet szépségéből és rendjéből), a bűnbeesett embernek szüksége van az isteni kinyilatkoztatásra, így Jézus tanításának megismerése nélkül magától az ember nem képes teljesen visszatalálni Istenhez. Az ily módon emberi erőből létrejövő vallások számtalan helyes ismeretet tartalmazhatnak Istenről és az emberi természetről, de a kinyilatkoztatás nélkül tökéletlenek maradnak, enyhébb esetben emberi, súlyosabb esetben sátáni forrásokból származó részek is belekeverednek. Ez az eset azonban kívül esik könyvünk hatókörén, mert itt a környezetünkben található tévtanításokról szólnunk, és Európában gyakorlatilag mindenki hallott már a kereszténységről.

Gyakoribb eset viszont az, amikor a kereső ember nem *hitelesen* hallott a kereszténységről. Ennek egyik oka az, hogy a tömegtájékoztatást uraló emberek és szerve-

zetek értékrendjével ellentétes a kereszténység, így a mai ember fő információforrásából, a TV-ből, de a nagy példányszámú újságokból is többnyire torzított információk érkeznek a kereszténységgel kapcsolatban. Ez a tendencia lényegében az egész világon megfigyelhető az utóbbi 50 év történelmében. A szocialista rendszerekben kifejezetten tiltva vagy erősen cenzúrázva voltak a keresztény szellemű médiák, a demokratikus jellegű rendszerekben erős tiltás ugyan nem volt, az üzleti szemlélet azonban az olcsó szórakozást, az emberek primitívebb igényeit előtérbe helyező csatornákat juttatta olyan helyzetbe, mellyel a keresztény tömegtájékoztatás nem tudott lépést tartani. (Fiatalabb olvasóink csak utóbbi hatásait tapasztalhatják meg, az idősebbek még bizonyosan emlékeznek az előbbire is.)

Ez azonban még nem magyarázza meg a kereszténység válságát Magyarországon és Európában. Sajnálattal kell elismernünk (II. János Pál pápával összhangban), hogy sokszor mi, keresztények nem hirdetjük hitelesen az örömhírt se életünk példájával, se szavainkkal. A „keresztény” szó sokak számára politikai, erkölcsstani vagy kulturális fogalomvá vált, pedig a szó eredeti jelentése: „krisztusi”, azaz olyan ember, aki Jézus Krisztus tanítását követi. Ő pedig nem pusztán erkölcsstani és viselkedési normákat és legkevésbé sem politikai elveket hirdetett, hanem Isten titkaiból is kinyilatkoztatott dolgokat, parancsba adta a hit hirdetését, a bűnbánat szükségességét, az Ő testének magunkhoz vételét, elküldte a Szentleket, aki bennünk él és még sok egyebet is mondott és tett, amit a „keresztény országok” lakóinak túlnyomó többsége nem tart alapvető fontosságúnak, hanem megáll azon a szinten, amely a Tízparancsolat nagyjából betartását már keresztény magatartásnak gondolja.

Sok templomba járó ember hitbeli alapkérdésekkel nincs tisztában (sokan pl. nem hiszik, hogy Jézus valóban feltámadt), sokak életén csak vékony máz a vallás, csak bizonyos szokások és parancsok betartásává silányul a keresztény élet. A keresztényekről általánosan kialakított kép fő elemei nem vonzóak az emberek számára, mivel a hiányzó alapok, azaz a tudatos és gyökeres Istenhez fordulás hiánya miatt a Lélek gyümölcsei csak igen korlátozottan mutatkoznak meg. Konkrétabban: a magukat kereszténynek valló emberek sokaságán csak nyomokban fedezhető fel a szeretet, öröm, békesség, türelem, jóság, kedvesség, azaz mindazok a dolgok, melyeket szent Pál a minden keresztényben működő Szentlélek gyümölcseiként sorol fel. (Lásd *Gal 5,22–23.*) Ennek csak részben az az oka, hogy az emberek gondolkozását befolyásoló tömegkommunikáció ad torz képet a keresztényekről. Valóban sajnálatosan kevés a hitüket bátran felvállaló, a Lélek gyümölcseit termő ember és család a mai világban.

Sokszor az Egyházhoz tartozó emberek hithirdetése sem olyan, ami hitelesen közvetítené Jézus tanítását az emberek felé. Egyik oldalról nagyon sok jó írás, beszéd, TV-műsor létezik, mely a már megtért, vallásukat gyakorló emberek számára ad segítséget elméleti tudásuk, hitbeli elmélyülésük fejlesztésében. Másik oldalról viszont nagyok a hiányosságok, azaz a nem hívők megszólítása, az Evangélium „hitetleneknek” való hirdetése sok kívánnivalót hagy maga után. Száz évvel ezelőtt Európában szinte csak az volt a kérdés, hogy melyik egyházhoz tartozik valaki, ma az, hogy tartozik-e egyáltalán valahová. Régebben a társadalmi elvárások miatt még a nem teljesen meggyőződéses keresztény emberek is gyakorolták vallásuk elemi előírásait, így templomokban tartott missziókkal az emberek nagy része megszólítható volt. Magyarországon pl. az 1930-as és 40-es évek folyamán templomi missziók és keresztény egyesületek szervezésével a hitélet hatalmas fellendülése következett be, amit csak a kommunista terror tudott megfékezni. Mára a helyzet gyökeresen megváltozott: gyakorlatilag pogány környezetben élünk, azaz

a templomokban, keresztény újságokban megjelenő akármilyen jó tanítás is csak kevesekhez jut el. Mára Európa újra missziós terület lett. II. János Pál pápa sok körlevelében ír erről és arról, hogy Európát újra kell evangelizálni. Ezzel kapcsolatban már sok lépés történt (pl. a katekumenátus intézményének felélesztése), de a legtöbb egyházközségben és egyházmegyében a gyakorlatban még nagyon kis hatása van az evangelizációnak.

Mindez oda vezet, hogy a látható világon túli dolgok után érdeklődő, jószándékúan kereső ember előbb akad valamilyen okkult, ezoterikus, new age-es tanításra, mint keresztényre. Különösen igaz ez, ha azokat a témákat tekintjük, melyek a kereső embereket foglalkoztatják. Az ilyen emberek ugyanis a legalapvetőbb kérdéseket teszik fel, mint pl. „Mi történik a halál után?”, „Van-e lélek?”, „Ki az erősebb, az Isten vagy a Sátán?”, „Milyen jövő vár rám?”, „Vannak-e természetfeletti képességeim?”, míg a keresztény erkölcsi normákról, Magyarországon ezeréves keresztény múltjáról, egy új templom felépítéséről szóló információk teljesen hidegen hagyják. A tévtanításokkal foglalkozó iratok viszont pontosan az alapvető kérdésekre ígérek és adnak érthető (bár többnyire téves) választ, és így óhatatlanul ide sodródik a kereső emberek jelentős hányada. Ez nemcsak a teljesen hitetlenekre igaz, hanem még a templomba járó, hitoktatásban részesült emberekre is, hisz az említett alapkérdésekre többnyire csak a gyerekkori hitoktatásban kaptak választ, de az a gyerekek felfogóképességéhez volt méretezve, egy felnőttet viszont nem elégíti ki. A tapasztalat azt mutatja, hogy a templomba járó emberek többsége bizonytalan a fent említett kérdésekhez hasonló témákban, és ezért könnyen érdeklődéssel vesz kezébe olyan könyvet, mely ezekre ígér választ és a hamis, de tetszetős válaszok könnyen megtévesztik, hisz rendszerezett hittani ismeretei a gyerekkor szintjén vannak.

A tévtanításokat pedig sokszor szándékosan olyan formában adják közre, mely a kereső emberekre vonzólag hat. Választ ígérek az alapvető kérdésekre, megígérik pl., hogy egy könyv elolvasása és tanácsainak betartása révén megnövekszik olvasójának intelligenciája, megérti a Világmindenséget kormányzó erőket, bepillantást kap a szellemvilágba. Ezen kívül gyakran az ember pénz, siker és hatalom utáni vágyára is hatnak anyagi vagy karrierbeli előmenetellel kecsegtetve az olvasót. Sokszor olyan dolgokkal „etetik be” az érdeklődőt, amit hallani szeretne, tehát érdekes, csábító formában adják elő a tanítást. Ez nem új jelenség, hisz már az őskereszténység idején is így volt:

Kérve-kérlek az Istenre és Krisztus Jézusra, aki ítélni fog élőket és holtak fölött, az Ő eljövételére és országára: hirdesd az evangéliumot, állj vele elő, akár alkalmas, akár alkalmatlan. Érvelj, ints, buzdíts nagy türelemmel és hozzáértéssel.

Mert jön idő, amikor az egészséges tanítást nem hallgatják szívesen, hanem saját ízlésük szerint szereznek maguknak tanítókat, hogy fülüket csiklandoztassák. Az igazságot nem hallgatják meg, de a meséket elfogadják.

2Tim 4,1–4

Ebben a szellemben kötelességünk érvelni, inteni, buzdítani türelemmel és hozzáértéssel, nehogy a mesék húzzák magukhoz körülöttünk élő testvéreinket.

De legfőbb kötelessége a keresztényeknek, hogy éljék a szeretetet úgy, hogy az meglátszódjék mindenki irányában. Keresztény szeretetünk fogyatkozása egy-egy területen a tévtanításoknak ad kezébe fegyvert. Például sajnálatosan elhanyagolt napjainkban a kereszténység közösségi oldala, azaz a keresztény emberek a vasárnapi misén kívül

lényegében nem találkoznak egymással. Ez azt jelenti, hogy nem alakulnak ki emberi kapcsolatok, a hívek magukra maradnak magánéleti problémáikkal, hitbeli kérdéseikkel, nincs kitől segítséget vagy tanácsot kérjenek, hisz a pap nem ér rá mindenkivel foglalkozni, és ha rá is érne, sok problémához nem egy pap tanácsára, hanem egy hasonló helyzetű hívő ember segítségére lehet szükség. A közösség megélését sok mozgalom teljesebben kínálja fel, mint a legtöbb katolikus plébánia, sőt, sokszor a katolikus kisközösségek csak épphogy megtűrték egy-egy területen és minden lépésüket gyanakvós kíséri saját plébániájuk részéről. Pedig a mai embernek nagy szüksége van átlátható méretű csoport-hoz tartozásra, arra, hogy megélje, hogy ő is fontos, ő is számít, ő is bátran kérdezhet. Sok ismerősünk ilyen tapasztalatokról számol be nem keresztény csoportokkal, tanfolyamokkal kapcsolatban: „Az ... csoportban bátran kérdezhetek a vezetőtől, nem ráz le gyorsan.”, „A ... összejövetelen cselekvő félként vagyok ott, számít az én meditációm is.” Ugyanezt viszont keresztény körökben nem tapasztalták, és ez is egy fontos dolog, ami miatt hiteltelenné vált számukra a kereszténység.

Sokszor bekövetkezik tehát az, hogy az ember a kereszténység elemi külső cselekedeteit megtartja (pl. eljár templomba), de mellette egyéb csoportokba (pl. agykontroll) is eljár, otthon okkult dolgokkal vagy keleti vallási gyakorlatokkal foglalkozik, betegségében nem Istenhez (és az orvosokhoz) fordul, hanem mindenféle álmisztikus gyógy módokat követ. Mindeközben általában nincs a közelében senki, aki felvilágosítana minket az okkultizmus veszélyeiről, és lényegében jóhiszeműen kerül a tévtanítások birodalmába.

3. Klasszikus okkultizmus

Az „okkult” szó jelentése: „rejtett”. Az okkultizmus ennek megfelelően rejtett dolgokkal foglalkozik. Ez alatt olyan tudást, tanokat értünk, melyek el vannak zárva a természetes emberi megismerés elől, és Isten sem nyilatkozta ki őket az embereknek.

Már ebből látszik, hogy az okkultizmus és a kereszténység nem fér össze egymással. A kereszténység szerint ugyanis Isten megadta a képességet és a hatalmat, hogy az Ő terveinek megfelelően megismerjük és birtokba vegyük az anyagvilágot (*Ter 1,28–29*). Szerető Atyánk mindent megadott nekünk, ami hasznunkra válik: szép és megismerhető Világegyetembe helyezett minket, adott megismerőképességet, logikát, emlékezetet, hogy feltárhassuk titkait. A nem anyagi dolgokkal kapcsolatosan pedig egyrésről lehel az emberbe, a saját képére alakított minket, így az ember nemcsak testből áll, hanem van lelke is, mely nem mulandó, és amely képes felfogni a szellemi dolgokat. Miután az ősbűn eltávolított minket Istentől, kinyilatkoztatásban közölt mindent az emberekkel, amit fontosnak tartott, hogy tudjuk. „Sokszor és sokféle módon szólt Isten hajdan az atyákhoz, ezekben a végső napokban Fiában szólt hozzánk” (*Zsid 1,1–2*). A Szentlélek Pünkösdkor az egész Egyházra kiáradt, és azóta vezeti azon emberek életét, akik rábízzák magukat. Van tehát személyes tanácsadónk is, aki vezet, eszünkbe juttat mindent, ami fontos, és akihez bizalommal, bármikor fordulhatunk.

Az okkultizmus ezzel szemben nem a természetes emberi megismerés eszközeit használja és nem is Istenhez, az Ő Szentlelkéhez fordul kérdéseivel, hanem mindenféle más irányba. Tipikus példa erre a spiritizmus vagy szellemidézés: rejtett dolgokat különféle szellemektől igyekeznek megtudni az ezzel foglalkozó emberek. Elgondolkodtató, vajon milyen szellemlények szólnak ekkor a „médiához”? Tudjuk ugyanis, hogy a szellemek közt vannak rosszak is, ahogy azt a Szentírás számtalan helyen világosan írja. Jó-e, ha megtudunk olyan dolgokat, melyeknek megismeréséhez Isten nem adott képességet és nem is nyilatkoztatja ki nekünk? Nem lehet, hogy Istennek, szerető Atyánknak alapos oka van arra, hogy elrejt előlünk bizonyos dolgokat? Vagy némely rejtett dolgot nem is Ő rejtett el előlünk, hanem csapdának tette oda valaki, hogy a túl kíváncsian kutakodó ember rátaláljon?

A kisgyerekek saját érdekében tiltják meg szülei, hogy a lakásban bizonyos dolgokhoz „hozzámatasson”. Minden jó szándéka, kedves kíváncsiskodása ellenére veszélybe kerül, ha „rejtett dolgokat” kutat, például kifeszeti a konnektort vagy felmászik a szekrénytetőre. A szülők ki is jelölik neki, hol szabad nyugodtan játszania, és ha bizonytalan valamiben, a jól nevelt gyerek megkérdezi: „Mi az?”, „Megfoghatom?”, és elfogadja az esetleges elutasító választ. Nagy baj, ha a maga feje után megy, de még nagyobb, ha ismeretlentől kérdezi meg, mit tehet és mit nem. Egy gonosz ember, aki ellensége a szülőknek ugyanis mondhatja: „Csak nyugodtan piszkáld a konnektort, semmi bajod nem lesz. A TV-nek se lesz baja, ha bedugják! Sőt, új tapasztalatokra tehetsz szert, melyektől irigy szüleid eltiltottak.”

Bizonyára ismerős mindez. Ismerős lehet a Biblia elejéről, az első emberpár bűnbe esésének történetéből. A Sátán által ígért „szemetek felnyílik, és olyanok lesztek, mint az Isten” ígéretből csak az valósult meg, hogy „felnyílt a szemük, és észrevették, hogy meztelenek”. (*Ter 3,4–7*). A tiltott tudás megszerzése semmilyen jó eredményt nem hozott.

De felismerhetjük azt a hozzáállást is, ami még templomba járó embereket jósnőhöz hajt: „Tudni akarom a jövőmet!”. Vagy azt, amikor valaki mágikus-babonás cseleke-

detekkel akarja szerencsáját, anyagi jólétét biztosítani. Pedig ezeket a dolgokat Isten határozottan megtiltotta a Szentírásban.

3.1. A Szentírás véleménye az okkultizmusról [5,5]

A mózesi törvények a leghatározottabban tiltottak minden okkult praktikát:

Ha bevonulsz arra a földre, amelyet az Úr, a te Istened ad neked, ne tanuld el az ottani népektől az utálatos dolgokat.

Ne akadjon közted senki, aki fiát vagy lányát arra készíti, hogy tűzön menjen át; aki jóvendőmondásra, varázslásra, csillagjóslásra vagy boszorkányságra adja magát; aki bűbájosságot űz, szellemet vagy lelket kérdez; aki halottat idéz. Mert aki ilyet tesz, utálat tárgya az Úr szemében; az Úr, a te Istened emiatt az utálat miatt űzi el ezeket a népeket előled.

Légy egészen hű az Úrhoz, a te Istenedhez.

Ha ezek a népek, amelyeket elűzöl, hallgatnak is a jóvendőmondókra meg a varázslókra, neked az Úr, a te Istened ezt nem engedi meg. Neked prófétát támaszt az Úr körödből, testvéreid közül, mint engem, őrá hallgassatok.

MTörv 18,9–15

Világos tehát: Isten prófétáira kell hallgatni, mert az a hiteles. Minden jóvendőmondás, bűbájosság, szellem- és halottidézés és varázslás a leghatározottabban tilos.

Álljon itt egy példa az Újszövetségből is: miután Jézusban nem hívő emberek pórul jártak, mert ördögöt próbáltak űzni Jézus nevét mágikus varázsszóként használva, a következők történtek:

Erről minden efezusi zsidó és görög tudomást szerzett. Nagy félelem fogta el őket, és magasztalták Urunk Jézus nevét.

Sok hívő is előállt, beismerték és elmondták saját mesterkedéseiket. A bűbájosok közül sokan könyveiket is elhozták, és mindenki szeme láttára elégették őket. Ezek értékét ötvenezer ezüstre lehetett becsülni.

Így az Úr szava egyre terjedt, s nagymértékben megszilárdult.

ApCsel 19,17–20

A bűbájosok könyveinek elégetése, az okkult mesterkedések elvetése volt az egyik fontos induló mozzanat Efezus megtérésében. Ha a mai, templomba járó emberek elégetnék okkult könyveiket (horoszkópok, spiritiszta könyvek, agykontroll- és hasonló tanok könyveit), vagy még inkább meg se vennék őket, hanem a rájuk szánt pénzt, időt és belső odafordulást Isten és az embertársak irányába fordítanák, hatalmas fellendülés következne be a hitéletben.

Az okkult dolgok még akkor sem férnek össze a kereszténységgel, ha látszólag azt támogatják. Ezt példázza a következő bibliai rész:

Egyszer, ahogy az imádkozóhely felé tartottunk, találkoztunk egy jós szellemtől megszállt leánnyal, aki jóslásaival nagy hasznot hajtott gazdáinak. Pál után és miutánunk szaladt, és így kiáltozott: "Ezek az emberek a fölséges Isten szolgálói, s az üdvösség útját hirdetik nektek." Ezt több napon át megismételte. Pál már bosszankodott miatta, hátrafordult és rászólt a lélekre: "Parancsolom neked Jézus Krisztus nevében, menj ki belőle!" Ki is ment akkor mindjárt.

ApCsel 16,16–18

Miért tette ezt Pál? Hisz igazat mondott a jós szellemtől megszállt lány. Az alapvető ok, hogy az okkultizmus és a kereszténység semmiképp nem keverhető, konkrét érvek pedig a következők lehetnek. Ha Pál hagyja, hogy egy megszállott dicsérje őket, az zavart kelthet az emberekben. Egyrészt, az okkult dolgokat elvetők azt hihetnék, hogy „Ez a Pál is csak egy újfajta varázsló, hisz ez a közismert jósnő is támogatja, anélkül, hogy megváltozna.” Az okkultizmussal megfertőzött emberek viszont igazolva látnák magukat, hogy jó dolog jövendőmondással foglalkozni. A jövendőmondó pedig beférkőzhetne a keresztények közé, ahol azután már nem feltétlen mondana igazat, és zavart kelthetne belülről.

A Sátán igaz állításokkal is dolgozik néha. Egyrészt van úgy, hogy egy igazság nyilvánosságra hozatalának még nem jött el az ideje, pillanatnyilag csak zavart keltene. Ilyen eseteket többször említ az Evangélium, amikor Jézus nem engedi, hogy az általa kiűzött gonosz lelkek elmondhassák, hogy Ő Isten fia. (Pl. Lk 4,41) Másrészt az igaz állításokkal csak behízelegni akarja magát a Gonosz, hogy azután végrehajthassa romboló szándékát. Ezért semmit nem jelent, hogy egy-egy jóslat beválik, egy-egy megidézett szellem igazat mond. Hazudni, félrevezetni majd csak akkor fog, ha már megbíznak benne.

A Szentírás állásfoglalása egyértelmű: valaki vagy keresztény vagy gyakorolja az okkult dolgokat. Választani kell, középút nincs.

3.2. A Katolikus Egyház állásfoglalása [5,5]

Az előzőeknek megfelelően az okkultizmus minden formáját elveti a Katolikus Egyház. Ezt teljes határozottsággal fejt ki a Katekizmusban:

Isten föltárhatja a jövőt prófétái vagy szentjei előtt. Mindazonáltal az igazán keresztény lelkület a jövő tekintetében bizalommal ráhagyatkozik a Gondviselés kezére, és nem táplál semmiféle egészségtelen kíváncsiságot ez irányban. A meggondolatlanság a felelősség hiányát hozhatja létre.

Mindenfajta jövendölés elvetendő: a Sátánhoz vagy a démonokhoz fordulás, a halottidézés és minden más praktika, mely hamisan azt hirdeti, hogy képes „lerántani a leplet” a jövendőről. A horoszkópok, az asztrológia, a tenyérjóslás, a kártyavetés, a jelek értelmezése, a jövőbelátás, a jóskhoz (médiümokhoz) fordulás mind arra törekszik, hogy hatalma legyen az idő, a történelem és végső soron az emberek fölött; ugyanakkor kegyessé akarják tenni a titokzatos hatalmakat. Mindezek ellentmondanak a szerető félelemhez kapcsolódó tiszteletnek és imádásnak, mellyel egyedül Istennek tartozunk.

A mágia és a varázslás valamennyi fajtája, melyek által úgy tesznek, mintha hatalmuk lenne az okkult hatalmak fölött, mintha szolgálatukra tudnák kényszeríteni őket és természetfölötti hatalomhoz jutnának általa felebarátjuk fölött – még ha az egészségét akarnák is visszaadni –, súlyosan ellenkeznek a vallásosság erényével. Ezek a praktikák még inkább elítélendők, ha ártani akarnak a másoknak, vagy ha a démonok beavatkozásához folyamodnak. Az amulettek viselése is elvetendő. A spiritizmus gyakran jövendőmondó vagy mágikus cselekményeket takar. Ezért az Egyház inti a híveket, hogy tartózkodjanak tőle. A hagyományos gyógy módok (természetgyógyászat) alkalmazása nem törvényesíthetik a gonosz hatalmak segítségül hívását és mások hiszékenységének kihasználását.

A Katolikus Egyház Katekizmusa: 2115–2117

Téves tehát az a sokszor hallható vélekedés, hogy: „Az Egyház csak a sötét középkorban ítélte el az okkultizmust, ma már a papok is látják, hogy ezek csak a valóság megismerésének más módjai.” Ez csak ködösítés, a Katolikus Egyház állásfoglalása teljesen egyértelmű.

3.3. Az okkultizmus főbb fajtái [5,4]

A következőkben megkíséreljük a klasszikus okkultizmus főbb formáinak rövid összefoglalását adni. Nem célunk a részletes ismeretközlés, csak az, hogy a kedves Olvasó hozzávetőleges képet kaphasson az okkultizmus főbb területeiről.

3.3.1. Babona [5,5]

A babona lényege az, hogy valójában össze nem függő dolgok között rejtett összefüggést tételez fel. Például:

- Ha fekete macska megy át előttünk az úton, szerencsétlenségünk lesz.
- Ha hullócsillagot látunk, és kívánunk valamit, de nem mondjuk el senkinek, az beteljesedik.
- Ha valaki csuklik, azt emlegetik.
- Ha megrozsdásodik egy kés, akkor valaki meghal a családban.

Ezen dolgok közt semmilyen kapcsolat nem igazolható sem természettudományosan, sem az isteni kinyilatkoztatásból. Nem mellékes, hogy a józan észnek is ellene mondanak, és ha komolyan belegondolunk, inkább nevetnünk kell rajtuk.

Miért veszélyesek akkor, ha teljesen alaptalanok? Egyrészt minden hamis dolog legalább annyiban veszélyes, hogy elvonja a figyelmet a lényegestől. Ez a babona esetében azt jelentheti, hogy egy babonás ember helyett, hogy Istentől kérne segítséget, inkább négylevelű lóherét keres, vagy más butasággal tölti idejét, és ha sikerül, amit tervezett, nem Istennek ad hálát, hanem annak, hogy betartotta a babona által adott tanácsokat. Másrészt viszont ezek szép lassan beleivódhatnak az ember tudatába és ott gátlásokat alakíthatnak ki, vagy önbeteljesítő jóslattá válhatnak.

Egyszerű példa erre: egy ember előtt, aki a babonát nem veti el határozottan, fekete macska megy át az úton munkába menet. Egész nap többször eszébe jut az eset, és már várja, hogy mikor jön a szerencsétlenség. Ezzel önbizalma meggyengül, figyelme megoszlik, és valójában ez lehet a szerencsétlenség oka. (Kissé komolytalan, ehhez hasonló példa: A kiborult só biztosan veszekedést jelez előre, mert össze fognak veszni az emberek, hogy miért borult ki a só és ki takarítsa fel. De ez nem rejtett összefüggés, hanem nyilvánvaló.)

Bonyolultabb, de elgondolkoztatóbb példa a következő, valóságos eset:

Egy férfi kiskorában azt játszotta társaival, hogy nem szabad semmilyen vonalra lépni, mert „Aki vonalra lép, az szerelmes!” (És szerelmesnek lenni szégyen bizonyos korosztály számára.) Ezt sok éven át következetesen gyakorolták. Ezért ebbe az emberbe beleidegződött, hogy ne lépjen a járda betonlapjainak összeillesztésére, vékony oszlop árnyékára stb. Felnőtt fejjel hiába tudatosította, hogy ez bolondság, továbbra is zavarta mozgását ez a dolog, önkéntelenül is kerülte a vonalakat. És ami rosszabb: mellékesen az is benne maradt, hogy szerelmesnek lenni szégyen. Ez akadályozta is a lányokkal való kapcsolatteremtésben. Hiába küzdött ez ellen évekig, nem tudott önerejéből megszabadulni ettől a megkötözöttségtől. Ám amikor egy okkultizmusról szóló tanítás után rájött, hogy benne egy babona maradványai vannak, kérte Jézust, hogy szabadítsa meg ettől, és kérte testvéreit, hogy imádkozzanak érte ezért. A babona utóhatásai szinte azonnal el is múltak; pár nap múltán már egyáltalán nem figyelte a vonalakat és a lányokkal szembeni gátlása is csökkent.

Kedves Olvasó! Kérünk, gondold át, van-e Benned olyan babona, melyet nem vettél el teljesen. Ha van, monddjál ellene, és kérd Jézust, szabadítson meg a babona zavaró hatásától és következményeitől. Ha szükséges, kérd mások imáját is ezért. Ezt semmiképp ne halogasd, mert bár ártalmatlannak tűnhet egy-egy babona elfogadása, komolyabb tévedések alapja lehet.

Fontos megjegyezni, hogy még szent dolgokból is válhat babona, ha nem a valódi összefüggéseiben kezeljük. Erről így ír a Katekizmus:

A babona a vallásos érzék és a vallásos gyakorlatok eltévelyedése. Érintheti az igaz Istennek nyújtott kultuszt is, amikor például mágikus jelentőséget tulajdonítanak egyébként törvényes és szükséges gyakorlatoknak. Az imádságok vagy a szentségi jelek hatását egyedül anyagi összetevőjükhöz kötni az általuk igényelt belső készülségektől függetlenül, babonába süllyedést jelent.

A Katolikus Egyház Katekizmusa: 2111

Babonának számítanak pl. a következők:

- Ha elmondok tíz Miatyánkot és tíz Üdvözlégyet egy bizonyos szándékért, azt biztosan megadja nekem az Isten.
- Ha nem jutok el egy héten kétszer is szentmisére, megbüntet az Isten.

Lehet, hogy valakit Isten arra indít, hogy tíz Miatyánkot és tíz Üdvözlégyet mondjon el egy bizonyos célért, vagy arra buzdít, hogy hétköznapi is jusson el kétszer szentmisére.

De ha valaki csak úgy magától kitalál ilyen gyakorlatokat, és ezekhez mereven ragaszkodik, mert azt hiszi, hogy Istent „lekenyerezheti” vagy kényszerítheti cselekedeteivel, az a babonaság bűnében van.

A babona fő ismertetőjele ilyenkor is a rejtett összefüggések megléte, azaz mágikus jelentőség tulajdonítása bizonyos gyakorlatoknak. Ha azt hiszem, hogy cselekedeteim automatikusan kiváltanak bizonyos hatást, de az a hatás sem természettudományosan, sem az isteni kinyilatkoztatásból nem ismerhető meg, akkor babonában hiszek.

3.3.2. Szellemidézés, spiritizmus [5,5]

A szellemidézéssel foglalkozó emberek azt állítják: bizonyos gyakorlatok elvégzésével a szellemvilág egyes tagjait tudják megkérdezni, és ez által jutnak számukra fontos információkhoz pl. a jövőre vonatkozóan.

Az elvégzendő gyakorlatok igen sokfélék lehetnek. Egy részük különféle segédeszközöket használ, melyeket gondosan kell elkészíteni és kezelni. Ilyen lehet pl. egy megfelelő asztal, melyre a résztvevők kezüket helyezik és az asztal bizonyos billegése által jönnek az üzenetek (asztaltáncoltatás) vagy egy inga, melynek lengései jeleznek valamit. Közös ezekben az eszközökben, hogy mindegyiket igen kis erők mozgásra bírják, így egyrészt fennállhat a csalás (akár a nem tudatos önámítás) lehetősége is, de inkább azért van szükség ezekre az eszközökre, mert csatornát teremtenek a szellemi és az anyagvilág között: a szellemi lény kis hatását erősítik fel jól érzékelhető szintre. Normál körülmények között ugyanis a szellemi lények egyáltalán nem, vagy csak nagyon kismértékben hatnak az anyagra, de ha pl. egy billegő asztal körüli emberek szellemileg kitárulkoznak, az ő kézremegésük kicsi befolyásolásával már billegésre készíthető az asztal, és így jól felismerhetőek lesznek az üzenetek. Maguk az emberek esetleg észre sem veszik, hogy valójában az ő kezük okozza a mozgást, mert amikor várakozó lelkülettel odaültek az asztalhoz és elfogadták, hogy itt szellemek fognak válaszolni nekik, kaput nyitottak arra, hogy őket a szellemvilág befolyása alá vonja és kezük remegését már nem az ő tudatuk vezérli. Ilyenkor döbbenet (és sajnos örömmel) tapasztalják, hogy „Mozog az asztal, pedig nem is mi mozgatjuk!”

Természetesen nem állítjuk, hogy minden esetben biztosan ez történik, de annyi bizonyos: a kis erőhatásra elmozduló tárgyak szinte minden esetben szükségesek a kezdő spiritisztáknak, mert másképp nem hat rájuk a szellemvilág. A csalásokat leszámítva erre nyilván azért van szükség, mert másképp észrevehetetlen lenne a szellemlények hatása.

A „haladó” szellemidézőknél, „médiumpoknál” más a helyzet. Nekik már nincs feltétlen szükségük segédeszközre, legfeljebb az összejövétel („szeánsz”) elején, hogy ráhangolódjanak a szellemvilágra. Ez a ráhangolódás is sokféleképp történhet: lehet az előbb említett asztaltáncoltatás, varázsszavak elmondása, zene vagy fényhatások meg tapasztalása, kábítószerfogyasztás, rituális tánc (pl. a sámánoknál). A ráhangolódás után a médium közvetlen csatornája, szócsöve lesz „valakinek”, aki válaszol a szellemvilágból. Ezek a válaszok lehetnek szóbeliek, ekkor a médiummal közvetlenül lehet beszélgetni, és ő a „szellem” nevében válaszol, de lehetnek egyéb jelenségek is, mint pl. csak egy adott médium jelenlétében jelentkező kopogó hang. Az is előfordul, hogy a médium ún. automatikus írással rögzíti a szellemvilágból érkező üzeneteket, azaz csak írja, amit „diktálnak” neki, sokszor félig öntudatlan állapotban, azaz írás közben maga sem tudja mit ír, csak ha utólag elolvassa.

Megjegyzendő, hogy a médiumok estében komolyan fennáll a tudatos csalás le-

hetősége, mivel a sok pénzhez juthatnak „produkciójukkal”. A múlt században pl. élt egy lány testvérpár, akik híres médiumok voltak, mert jelenlétükben minden alkalommal „kopogtató szellemek” válaszoltak. Sokan vizsgálták is a jelenséget, és semmiféle magyarázatot nem láttak (pl. nem volt mozdítható fadarab vagy egyéb, kopogásra alkalmas eszköz az asztal alján). Sok évnyi tevékenység után azonban maguk a médiumok ismerték be: kis koruk óta gyakorolták a lábujjal kopogást, amiben igen megerősödött a nagy lábujjuk, és ezzel tudtak kopogni anélkül, hogy testük más része egy kicsit is megmozdult volna. Bár ebben az esetben csalásról volt szó, tevékenységük így is elég káros volt: egyrészt az emberek becsapásával szereztek pénzt és hírnevet maguknak, másrészt sokakat vittek a spiritizmus irányába, és feltehetően sok ember részben az ő hatásukra került spiritizista körökbe, ahol azután valóban szellemlényekkel vette fel a kapcsolatot.

A médiumok nagy része azonban azt vallja: valóban a szellemvilággal áll kapcsolatban, és bizonyos esetekben olyan információkat mondanak el, melyeket emberi ésszel nem tudhattak meg sehonnan sem. (Elveszett tárgyak helye, jövőbeli események, stb.) A kereszténység álláspontja is az, hogy lehetséges szellemlényekkel felvenni a kapcsolatot, de ez nem megengedett. (Lásd a 3.1. és 3.2. fejezeteket a 19. oldaltól kezdődően.)

A spiritizmus hívei megkísérelnek kereszténynek tűnő elemeket is belevinni tanításukba, például szeretik megemlíteni, hogy a Szentírásban is le van írva egy konkrét halottidézési eset. Ez azonban csak zavarkeltés. Valóban található egy ilyen rész a Szentírásban, még hozzá Sámuel első könyvének 28. fejezetében (*1Sám 28,1–25*, terjedelme miatt nem közöljük itt), de ha elolvassuk ezt, csak megerősödik bennünk, hogy nincs értelme halottidézéséhez fordulni. Hiszen ki fordul itt ehhez az eszközhöz? Az a Saul, akit Isten a választott nép első királyává tett, de bűnei eltávolították Istentől. Amíg Istennek tetsző módon élt, bátran legyőzte az ellenséges seregeket még nagy túlerejűktől sem ijedt meg, most azonban retteggve vár egy csatát. Mivel az Úr, akinek korábban nem fogadta meg szavát, nem segít neki tanáccsal, halottidézőhöz fordul. A szeánszon kapott hír igaznak bizonyul, de Saul nem ér vele semmit, csak félelme fokozódik, és másnap meg is hal a csatában. Íme a tipikus példa: a rossz lelkiismeretű ember, aki fél a jövőtől és elégedetlen azzal, amit az Úrtól kap, a spiritizmushoz fordul segítségért, de csak retteggése nő és Istentől elszakadt állapotban fejezi be életét másnap.

Másik zavarkeltési mód, hogy némelyek azt állítják: ők nem idéznek meg gonosz szellemeket, csak jókat, sőt, halott szenteket vagy egyenesen Jézust. Ekkor hivatkozni szoktak arra is, hogy Jézus egyszer Mózesrel és Illéssel beszélgetett (*Mt 17,1–8*), vagy a kereszténység kétezer éve alatt számtalanszor bekövetkezett „jelenésekre”, amikor Jézus, szűz Mária vagy más szentek jelentek meg valakinek és hiteles információkat adtak át. Elég azonban megnézni a „megidézés” és „jelenés” szavak közti különbséget, hogy lássuk: nem azonos dologról van szó. A megidézésekor az ember, a médium a cselekvő fél, aki kezdeményezi a kapcsolatot, a jelenéskor pedig a megjelenő személy kezdeményez. Nem fogadhatjuk el, hogy Jézust vagy valamelyik szentet bizonyos gyakorlatok elvégzésével „elő lehet rángatni”, kényszeríteni lehet a megjelenésre. A Szentírás több helyen biztat arra, hogy kérdéseinkkel és kéréseinkkel bátran forduljunk Istenhez, és mi magunk (az irat szerzői) is tanúsíthatjuk, hogy az ima csendjében sokszor válaszol is Isten az őhöz fordulóknak. Ez azonban nem mindig történik meg, Istent nem tudjuk kényszeríteni a válaszadásra, különösen nem arra, hogy jelenjen meg nekünk Jézus vagy mondjuk szent Antal. Aki azt állítja, hogy a szellemek megidézésére használt technikákból merítve olyan gyakorlatokat dolgozott ki, mellyel érzékelhető válaszra készíti Istent vagy valamely halott szentet, biztosan hatalmas tévedésben van.

Valójában veszélyesen elbizakodottak azok az emberek, akik azt hiszik, uralmuk van a szellemvilág felett, és azt idéznek meg, akit akarnak. Hisz ez irányban nincs természetes érzékszervünk és az isteni kinyilatkoztatás sem ad támpontokat. (Pontosabban ad: azt, hogy ez az egész terület elkerülendő.) Érdekes most újra elolvasni a Katekizmus állásfoglalását (20. oldal, 3.2. fejezet), amiből itt csak egy mondatot írunk le újra: „A mágia és a varázslás valamennyi fajtája, melyek által *úgy tesznek, mintha hatalmuk lenne az okkult hatalmak fölött, mintha szolgálatukra tudnák kényszeríteni őket és természetfölötti hatalomhoz jutnának általa* felebarátjuk fölött – még ha az egészséget akarnák is visszaadni –, súlyosan ellenkeznek a vallásosság erényével.”

Szent Pál világosan figyelmeztet arra, hogy a Sátán igyekszik becsapni az embereket, másként feltűnve az emberek előtt, mint igazi valója:

... a Sátán is a világosság angyalának tettei magát. Nem nagy dolog tehát, ha a szolgálói is az igazság szolgálóinak akarnak látszani.

2Kor 11,14–15

Végezetül még egy fontos dolgot kell megemlíteni. A médiumokat a szellemvilággal való érintkezés az esetek többségében nagyon kifárasztja, a résztvevőkön sokszor az értelmetlen félelem és depresszió uralkodik el, esetleg nem is feltétlenül a szeánszon, hanem utána. Előbbiről a spiritiszta könyvek egyértelműen beszámolnak, utóbbira pedig saját ismeretségi körünkből is tudunk példát mondani.

Egy magyar főiskolán néhány diák és tanár spiritiszta kört alakított, javarészt a pusztá kíváncsiságtól vezérelve. A szeánszok asztaltáncoltatással kezdődtek, majd amikor ebben gyakorlatot szereztek, kérték a szellemlényeket, lépjenek be valamelyikükbe, hogy az médiummá váljon. Ez meg is történt, és ezután az egyik tagon (aki személyesen ismert közösségünkből valaki) depresszió és szinte állandó félelem uralkodott el, pl. csak felkapcsolt lámpa mellett tudott aludni, mert a sötétségtől rettegett. Ez tipikus történet, több hasonló van részletesebben leírva pl. Gál Péter atya könyvében. (Lásd az irodalomjegyzéket.) Mindezek a dolgok egyértelműen mutatják, hogy a spiritiszta szeánszokon miféle erők működnek, így valóban kerülendő mindenféle szellemidézés.

Kedves Olvasó! Semmilyen körülmények közt ne vegyél részt spiritiszta összejövetelen, még akkor sem, ha hagynák a szervezők, hogy meghúzódj a háttérben és csak figyelj! A Szentírás és a Katolikus Egyház tanítása egyaránt a leghatározottabban tiltja ezt, mert meg akar védeni a rossz szellemi befolyástól. Semmi olyat nem lehet megtudni egy szeánszon, amire szükséged lenne hogy tudd, csak veszélynek teszed ki magadat. Ha kérdésed van bármivel kapcsolatban, és a választ nem találsz meg önmagad, imában felteheted Istennek vagy megkereshetsz nagyobb tudású keresztény embereket, megpróbálhatsz hiteles keresztény könyvekben utánaolvasni. Sok kipróbált, biztos forrásra támaszkodhatsz tehát. Nincs szükség arra, hogy veszélynek tedd ki magad felesleges kíváncsisággal.

3.3.3. Jövendőmondás [5,5]

Ebben a részben „jövendőmondás” alatt a jövő megismerésének okkult módjait értjük. A jövő fürkészésének ugyanis vannak a kereszténység szempontjából megengedett módjai is. Egyrészt Isten által adott természetes képességeinket, eszünket felhasználva kísérletet tehetünk a jövő eseményeinek előre látására. Erre szükségünk is van, hisz mindenféle

tervezés ezen alapul. Pl. a természet megismerése lehetővé teszi, hogy megmondjuk, hol lesznek a bolygók tíz vagy száz év múlva, kiszámolhatjuk, hogyan fog működni egy gép, melyet csak később építenek meg, a mindennapi életben vett jártasságunk segítségével kisebb-nagyobb pontossággal meg tudjuk mondani, mit csinálunk holnap ugyanebben az időben vagy mi történik egészségünkkel, ha úgy döntünk, hogy nem szokunk le a dohányzásról.

Isten is felvillanthat egy-egy dolgot előttünk a jövővel kapcsolatosan, ha ezt Ő jónak látja. Ez megtörténhet bármelyikünkkel is olyan ügyekben, melyek valamiért fontosak nekünk. Imában megmondhatja nekünk Isten pl. azt, hogy egy betegség el fog múlni, ezért legyünk nyugodtak. Ezen kívül Isten egy nagyobb embercsoportnak vagy akár az egész világnak szólóan kinyilatkoztathat a jövőre vonatkozó dolgokat. Ezt meg is tette pl. amikor az Ószövetség prófétái előre jövendöltek Jézusról, de az Újszövetség is említi keresztény próféciaikat, mint pl.:

Ez idő tájt próféták jöttek le Jeruzsálemből Antióchiába. Előállt közülük az egyik, név szerint Agabusz, és a Lélek sugallatára előre megmondta, hogy nagy éhínség fog támadni az egész földön, s ez be is következett Klaudiusz idejében.

ApCsel 11,27–28

Ugyanez az Agabusz próféta Pál elfogatását is megjövendöli (*ApCsel 21,10–14*), de nem saját erejéből, hanem a Szentlélek sugallatára.

Ebben a fejezetben tehát nem a jövő természetes ésszel való felméréséről, nem is az Istentől kapott próféciaikról, hanem az okkult, azaz ezeken kívül eső módszerekről írunk, és a szokásos szóhasználatot követve ezeket nevezzük „jövendőmondásnak”.

Világosan foglal állást a Szentírás a nem keresztény jövendölésekkel kapcsolatban:

Ha próféta vagy álomlátó támad körödben, s jelt mutat vagy csodát tesz előtted, és a jel vagy csoda, amelyet mutat, megvalósul, közben azonban azt mondja: kövessünk más isteneket – olyanokat, akiket nem ismersz –, s imádjuk őket!, ne hallgass az ilyen próféta vagy álomlátó szavára. Mert az Úr, a te Istened próbára fog tenni, hogy megtudja: csakugyan szívetek, lelketek mélyéből szeretitek-e az Urat, a ti Isteneteket.

Az Urat, a ti Isteneteket kövessétek, őt féljétek, parancsait tartsátok meg, az ő szavára hallgassatok, őt imádjátok és őhöz ragaszkodjatok!

MTörv 13,2–5

Lehetséges tehát, hogy hamis próféta beteljesülő jövendölést mondjon, de ez önmagában nem igazolja. Csak akkor szabad követni, ha hitünkkel összhangban van minden egyéb dolga (tanítása, cselekedetei, élete) is, így meggyőződhetünk arról, hogy Istentől jött a jövendölés. Néhányan ezt szokták ellene vetni: „Nem mindegy, kitől van a jövendölés, ha egyszer igaz?” A válasz egyértelmű: „Nem!” A Sátán az igazságot is felhasználhatja zavarkeltésre vagy az iránta való bizalom felkeltésére, hogy majd később észrevétlenül csúsztathasson, hazudhasson. (Lásd korábban az *ApCsel 16,16–18* ígerésszel kapcsolatban mondottakat a 19. oldalon.)

A jövőmondás kevésbé veszélyesnek tűnhet, mint az előző részben tárgyalt szellemidézés. Ennek megfelelően még a felületes keresztények között is ritka, hogy spirítiszta szeánszra járnának, viszont sokan böngészik a horoszkópokat, néhányan jósnőhöz vagy népi jósmódokhoz fordulnak, mert úgy gondolják, ez összeegyeztethető keresztény hitükkel.

A valóságban azonban a jövőmondási technikák vagy az emberi tudatlanságra és hiszékenységre alapoznak, vagy pedig (rejtetten) a szellemvilágtól kérnek segítséget. Mindkét eset olyan, hogy nem fér össze a kereszténységgel.

Amennyiben a jövőmondás csak csalás, akkor sincs jó hatással, nem nevezhető „ártatlan játszadozásnak”. Egyrészt a jövő megfejtésére szánt idő, pénz és figyelem sokkal jobb dolgokra lenne fordítható, így a mulasztás és a lehetőségek nem jó felhasználása mindenképpen fennáll. Ennél rosszabb azonban az az állapot, amit a jövőt megfejteni szándékozó lelkiület teremt, hisz a tiltott jövőmondáshoz való fordulás alapvetően az Istenbe vetett bizalom hiányából fakad és azt erősíti. Ugyanis, mint fentebb írtuk, Isten nem hagy minket teljes tudatlanságban a jövővel kapcsolatban. Amit viszont elrejt előlünk, mert sem eszünkkel sem Istentől magától nem tudhatjuk meg, az biztos olyan, hogy jobb, ha nem tudunk róla. Ebbe a keresztény embernek bele kell törődnie, bizalommal Isten kezébe helyezve a jövőt. Jézus kifejezetten biztat erre Máté evangéliumában:

Ne aggódjatok tehát a holnap miatt, a holnap majd gondoskodik magáról! A máának elég a maga baja.

Mt 6,34

Okkult jövődöléseket elfogadni azt a veszélyt is magában hordozza, hogy a jóslat befolyásolja az ember cselekedeteit és meg akar felelni a jövődölésnek, ami zavart okoz. Több esetet jegyeztek fel, amikor valaki csak azért lett öngyilkos, mert egy jóslás által mondott időpont közelgett, amikor nehézség, próbatétel vagy halál várt volna rá a jóslás szerint. Ekkor már teljesen mindegy, hogy a jóslást tevő személy nem is vette komolyan a jóslatot, csak csalással akart pénzhez jutni, a kár már bekövetkezett. Kevésbé súlyos, de reális eset lehet a következő: Egy fiatalembernek megjövendöli egy jósnő, hogy két éven belül megházasodik és boldog lesz. Amennyiben ezt a fiatalember félig komolyan veszi, az befolyásolja párkeresésében, és mindenképp meg akar nőszülni két éven belül. Ez a feltétlen házasságkötési kényszer viszont elhamarkodott döntéshez vezetheti őt. Amennyiben ennyire nem veszi komolyan a jóslatot, és nem házasodik meg „határidőre”, akkor későbbi házasságban egy nehezebb időszakban eszébe juthat az eset, és azt gondolhatja, hogy ott rontotta el az egészséget, hogy nem hallgatott a jósnőre és nem házasodott meg gyorsabban, esetleg valaki mással. Ilyen gondolatok megmérgezik feleségéhez fűződő kapcsolatát.

Beszélni kell arról is, hogy az igazi jövőmondó emberek és jósnők valójában a szellemvilággal veszik fel a kapcsolatot és ez akár beteljesülő jövődölésekhez is vezetheti őket. Ezt a jóslást „magas szinten” végző emberek el is ismerik, azaz bevallják, hogy a kártyavetés, horoszkóp, ólomöntés, tenyérjóslás stb. önmagában nem elegendő, hanem magasabb hatalmaktól kapnak segítséget. Számtalan jövőmondó módszer alapul azon, hogy véletlenszerű alakzatokat bámul a jós és senki más nem tudja értelmezni az alakokat csak ő maga, mert ő neki „felsőbb helyről” megadatott ez a képesség. Ez az eset nyilvánvalóan fennáll az ólomöntésnél, madarak repülési alakzataiból vagy állati

belsősegekből való jóslásnál, de az „igazi” csillagjóslásnál is ez a helyzet, ahogy később ezt kifejtjük. Nincsenek ugyanis fix szabályok, melyeket le lehetne egyszer s mindenkorra írni, csak útmutató tanácsok, és a jóslás minősége a jós személyén múlik, hogyan tudja értelmezni a jeleket. Ha viszont a jós a szellemvilág segítségével jövendöl, az ugyanazokat a veszélyeket hordozza, mint a spiritizmus egyéb formái, melyekről az előző fejezetben szözlünk.

3.3.4. Mágia, varázslás [5,4]

A mágia és varázslás lényege, bizonyos szavak kimondásával vagy cselekedetek megtételével olyan hatások kiváltása, melyek nem következnek a szavak vagy cselekedetek saját jelentéséből illetve közvetlen hatásából. Egyértelmű tehát, hogy okkult, azaz rejtett erők felhasználása történik minden varázsláskor.

A félreértések elkerülése végett elmondjuk: nem a cirkuszi, színpadi bűvészműtárványokról és azok végzőiről beszélünk ebben a fejezetben. Azoknak a trükköknek ugyanis józan ésszel felfogható és sokszor igen nyilvánvaló magyarázata van. A bűvészek többsége magát előadóművésznek tartja, akinek értelemszerűen vannak szakmai titkai, de ezeket megfelelő körben és ellenszolgáltatásért hajlandó felfedni. (A bűvészek részben trükkjeik pénzért való árusításából élnek.)

Más csoportot képeznek azok az emberek, akik a bűvészműtárványaikkal becsapják a nézőket, azaz azt állítják, hogy valóban természetfeletti képességeik vannak, és ennek megfelelő hangulatú és jellegű műtárványokkal dolgoznak. Ők is jelentenek kisebb veszélyt, mivel az okkult légkör terjedését mozdítják elő. Sajnos, ilyen „bűvészből” is akad jónéhány. Ez a fejezet azonban a „mágia” és „varázslás” szavak eredeti értelméről szól, nem a bűvészekről és nem is azokról az emberekről, akik csak trükkökkel próbálják természetfeletti képességeik látszatát kelteni.

Klasszikus példa a valódi mágiára a helyettesítéssel történő mágia több formája. Ennek tipikus esete a következő: Egy ember ártani akar egy másiknak, ezért varázslóhoz fordul. Az megbízta, hogy szerezzen be egy személyes tárgyat a megcélzott személytől (hajszálat, levágott körmöt, fényképet), és ennek felhasználásával valami helyettesítő dolgot hoznak létre (pl. egy agyagfigurába belegyúrnak a hajszálakat). Megfelelő varázsszavak kimondása, a varázsló transzba merülése vagy egyéb előkészületek után a helyettesítő tárgyon az ártalmat, rombolást szimbolizáló cselekedeteket hajtanak végre (pl. túvel bökődik a helyettesítő bábu fejét). A mágus ilyenkor azt mondja, hogy amit a helyettesítővel végeztek, az megtörténik a valóságban is (pl. erős fejfájás kezdi kínozni a megcélzott embert).

A természettudományok hatókörében nyilvánvalóan nincs semmiféle hatás, mely az ilyen eseteket működőképessé tehetné, és az is bizonyos, hogy Isten sem adott senkinek ilyen cselekedetre felszólítást, hanem kifejezetten tiltotta a varázslást. (Lásd a 3.1. és 3.2. fejezeteket a 19. oldaltól kezdődően.) Ekkor viszont csak két lehetőség van: a varázslás pusztán csalás, valójában nincs semmi hatása, vagy ha hatása van, azt Istennel szembehelezhető szellemi erők közvetítik. Mindkét eset elfogadhatatlan a hívő ember számára.

Mágikus eszközök akkor is elfogadhatatlanok, ha jószándéktól vezérelve pl. az egészség megőrzése érdekében használják őket. Isten adott természetes lehetőséget a betegségek gyógyítására, bátorít minket, hogy imában kérhetünk gyógyulást, és egyes hívő embereknek gyógyító karizmát adott. Számtalan megengedett lehetőségünk van tehát a gyógyítást előmozdítani anélkül, hogy Isten parancsai ellen véténénk. Ha ezek nem vezet-

nek célra, el kell fogadnunk Isten kezéből a betegséget is, és bizalommal hihetjük, hogy ez Isten dicsőségére fog válni és a kellő időben a megszabadulást is megkapjuk.

A mágia eszközeit használó ember hiába áztatja magát: az általa megbolygatott erők nagyobbak nála, nem tudja őket a saját céljaira fordítani, őket uralni. Az is lehetséges, hogy eleinte készségesnek látszanak a mágia által működésbe hozott erők, de ez csak a „mézesmadzag”. Ezzel kapcsolatban érdemes elolvasni újra a Katekizmus véleményét (3.2. fejezet, 20. oldal), különös tekintettel az idézett rész utolsó bekezdésére. A veszély tényét pontosan ismerik a mágiával foglalkozó emberek is. „Komoly”, mágiáról szóló könyvek részletesen tárgyalják ezt a témát is. Álljon itt egy rövid ízelítő:

Minthogy a ceremoniális mágia gyakorlása mindig démonikus régiókkal hozza összeköttetésbe a mágust, tanácsos a védelemről előre gondoskodni. . .

Ha a mágus akaratában valahol rés van, ha az előzetes kiképzés valamiben fogyatékos volt, kicsúszik kezéből a felidézett erők irányítása és az ügyetlen bűvészinak a szuprakozmikus energiák romboló hatalmának áldozata lesz.

W. Charon: Atlantiszi mágia

Ez teljesen világossá teszi a mágia háttérében húzódnó erők természetét. Hasonlítsuk csak össze ezt a rövid részletet az imáról tudott dolgokkal: Bár Isten végtelenül hatalmasabb nálunk (és a sötét, okkult hatalmaknál is), mégse kell félnünk, hogy ha imában elé állunk és egy kis hibát, figyelmetlenséget követünk el, azonnal áldozataivá válunk. A mágiát működtető erők viszont veszélyt jelentenek a mágusra is, tehát ezek a hatalmak félelmetesek, készek bármikor lecsapni az emberre. Mi a garancia, hogy amikor látszólag engedelmessé válnak a mágusnak, nem okoznak óriási károkat, csak esetleg az nem látszik egyből?

Világosan kell látnunk, hogy – bár némelyek állítják – nincs valódi fehér mágia. Aki nek testét mágiával gyógyítják meg, annak pszichéjében, lelkében igen sokszor súlyos betegségek, zavarok jelentkeznek. Aki mágiával őrzi meg állását, életének egy más területén fizet meg azért, mert a sátáni erőket beengedte életébe. Erre számtalan példa van napjainkban is. (Lásd pl. Gál Péter: A New Age keresztény szemmel c. könyvét.)

Semmilyen cél érdekében nem fordulhatunk sátáni eszközökhöz:

Ti nem ihatjátok az Úr kelyhét is, meg a sátán kelyhét is. Nem részesedhetek az Úr asztaláról, meg a gonosz lélek asztaláról. Vagy ingerelni akarjuk az Urat? Talán erősebbek vagyunk nála?

1Kor 10,21–22

A következőkben a mágia néhány fő formájáról szólnak röviden, mert sokan nem ismerik fel, hogy bizonyos cselekedetek és szavak mágikus tartalmúak. Az általunk használt felosztás természetesen kissé önkényes, mégis remélhetően hasznos támpontokat ad.

Ceremoniális mágia.. Tárgyi segédeszközök (varázstükör, mágikus kard, helyettesítő tárgyak) segítségével végzik meghatározott cél elérése érdekében. Példa lehet erre a fentebb leírt eset a helyettesítő bábuval. Sokszor jár együtt jövendőmondással is.

Hitüket a legkisebb mértékben is komolyan vevő keresztények nem szoktak ebbe keveredni, mert nagyon nyilvánvalóan nem illeszthetők össze a kereszténységgel, ezért itt nem részletezzük.

Amulettek.. Amulett alatt olyan tárgyat kell érteni, mely állítólag automatikus hatást vált ki, azaz pl. betegségektől védi viselőjét, tűztől védi a házat, stb. Az amuletteket sokszor mágikus szertartás során készítik, kérve a „felsőbb hatalmak vagy erők” segítségét, de elvileg tetszőleges tárgyból válhat amulett jellegű tárgy, ha tulajdonosa, viselője mágikus hatást tulajdonít neki és akként kezeli. (Például manapság divatba jött bizonyos kristályoknak „pozitív kisugárzást” tulajdonítani, különösen, ha megfelelő „szakember” „magnetizálta” vagy egyéb dolgot művelt vele.) Az amulettek sokszor tartalmaznak okkult szimbólumokat (kígyó, sárkány, ötágú csillag, fordított kereszt), bár a szimbólumok közt járatlan ember sokszor nehezen értelmezi ezeket. A védő amulettek mellett a mágia használ olyan tárgyakat is, melyeket ártalmas szándékkal hoznak létre és teszik a károsítani szándékozott ember közelébe.

Fontos felhívni a figyelmet arra, hogy nem babonaságról van szó, amikor egy-egy tárgyhöz szellemi természetű erők kötődését rendeljük. Negatív példák erre az itt említett amulettek, pozitívak az Isten által megszentelt ereklyék. Erről később, a 8.4. fejezetben a 78. oldalon rövid összefoglalót adunk.

A kereszténység határozottan tanítja tehát azt, hogy lehetséges szellemi erők kötődése tárgyakhoz. Ezzel kapcsolatban egyik véglet sem jó: nem szabad se lebecsülni, se túlbecsülni ezek jelentőségét. A gyakorlati életben nagyon egyszerű elveket célszerű megvalósítani: ha egy tárgyról nem tudjuk biztosan, hogy szentség, szentelmény vagy ereklye, vagy azt, hogy természettudományosan pontosan feltárt hatása van a környezetre, de azt mondják róla, hogy ez megvéd valamitől, növeli az életenergiát, távol tartja a mágusok rontását, stb., akkor azt tekintjük amulettnek és semmiképp ne tőrjünk meg környezetünkben. Ha bizonytalanok vagyunk, kérdezzünk meg hiteles keresztény életet élő, lehetőleg kellő elméleti tudással rendelkező ismerőst, lelkivezetőt, kérjünk Istentől felvilágosítást az imában és ha még ezután is bizonytalanok vagyunk, mellőzzük a tárgy használatát. Az Egyház szolgálatain keresztül Isten olyan eszközöket ad kezünkbe, melyek garantáltan jó hatásúak és erősebbek minden amulettnél, mert Isten adja hozzájuk az erőt. Elsősorban a szentségekre, különösen az Oltáriszentségre gondolunk itt, de a szentelményekről, mint pl. a szenteltvíz sem szabad elfeledkeznünk. Nincs szükségünk tehát gyanús tárgyak védelmére, csak ha nem bízunk Istenben és az általa adott eszközökben.

Fontos megjegyezni, hogy az amulettek viselése terén igen sok keresztény testvérünk felelőtlenül viselkedik. Sokan nyíltan használnak amulettet, azzal a vélekedéssel, hogy „Nem igazán hiszek benne, de hátha van jó hatása.” Ezzel rokon, és sajnos igen gyakori jelenség, ha valaki egy közönséges tárgynak tulajdonít fizikai, kémiai hatásán túl mutató, keresztény hit által nem megalapozott jelentést. Ezzel a babonaság és a bálványimádás egy formáját űzik valójában.

Több embernek van valamilyen „szerencsét hozó tárgya”, ami ha nincs nála, nem érzi magát biztonságban. Ez lehet a hagyományos négylevelű lóhere, egy gyűrű, egy kis kép vagy játék állatfigura (kabalaállat), de lényegében bármilyen tárgy kinevezhető ilyen „saját gyártmányú amulettnek”. A szerzők egyike pl. ismert olyan egyetemista fiút, aki eredményesen tanult, de egy bizonyos napszemüveget mindig magával vitt a vizsgákra a táskájában (nem is vette fel, hisz nem volt rá szükség), és erről nem volt hajlandó lemondani még társai ugratása ellenére sem. Bár ez nem volt szigorú értelemben véve amulett, mert senki nem helyezett rá szellemi kötődést egy szertartás során, biztos, hogy nem használt Istenhez fűződő viszonyának.

Ilyen kabalatárggyá válhatnak még keresztény szimbólumok is, mint pl. egy kereszt vagy egy Mária-medál. Ezzel természetesen nem azt mondjuk, hogy ne hordjunk ilye-

neket, mert hasznos, ha keresztény ember keresztény szimbólumot visel vagy helyez ki otthonában. Egyrészt ez önmagát is emlékezteti, kihez kötötte az életét, másrészt jel és hitvallás a környezetben élő emberek irányában, és a Sátán fele is jelzés értékű: ez az ember Jézusnak adta életét. Ilyen módon tehát egy szimbólum hatalmat is képviselhet, amennyiben az Istenre utal. Ezekon túli jelentőséget azonban nem szabad tárgyainknak tulajdonítani.

Kedves Olvasó! Kérünk, vizsgálj meg környezetekben és magadon levő tárgyaidhoz való viszonyodat. Van-e köztük gyanús, azaz olyan, amelyik okkult helyről származik, vagy amelyen furcsa, érthetetlen szimbólumok vannak? Ha van ilyen, és nem tudod egyértelműen tisztázni eredetét és jelentését, szabadulj meg tőle, még akkor is, ha állítólag jó hatása van. A tárgyhoz esetleg kötődő szellemi erők nem biztos, hogy annak megfelelően viselkednek, ahogy azt állítják róluk az emberek.

Van-e tárgyaid között valami, ami nélkül védtelennek éreznéd magadat, amit nem tudsz otthon hagyni, ha elmész munkába, pedig nincs konkrétan szükség rá? Gondold meg: Jézus maga van Veled a hétköznapi minden percében. Ennél nagyobb védelem nem kell. Ha valami, mondjuk egy kereszt ezt juttatja eszedbe, akkor viseld azt a tárgyat, de ha a konkrét tárgyhoz ragaszkodsz, attól remélsz védelmet akkor Jézusba vetett bizalmad csökken. Ha a tárgy nem gyanús önmagában, (pl. ha egy egyértelműen keresztény szimbólum) akkor megszabadulni nem muszáj tőle, de rendezd viszonyulásodat hozzá. Ehhez hozzásegíthet, ha hiteles életű, elkötelezett keresztény ismerősséddel megbeszéled a témát, és ha próbaképp néhány napig mellőzöd az adott tárgy használatát.

Mágia szavak használatával, átkok.. Az emberi szónak hatalmas ereje van. Egyrészt szavainkkal megbánthatunk, megbotránkozathatunk másokat, azaz sok bűnt szavaink hordoznak. Sokan ennek nincsenek tudatában, és nem figyelnek kellőképpen szavaikra. Erre figyelmeztet a Szentírás:

Ha valaki nyelvével nem vétkezik, az tökéletes férfi, az képes egész testét is megfékezni. Ha ugyanis a lovak szájába zablát teszünk, hogy engedelmessékedjenek, akkor egész testüket irányíthatjuk. Lám, a hajókat is, bármilyen nagyok, bármilyen erős szelek hajtják is őket, a kis kormány oda irányítja, ahova a kormányos akarja. Ugyanígy parányi testrészt a nyelv is, mégis nagy dolgokat vallhat magáénak. Nézd, milyen kicsi a tűz, és milyen nagy erőt felgyújt!

A nyelv is tűz, a gonosz világ. A nyelv az a tagunk, amely egész testünket beszennyezi, lángba borítja változékony életünket, maga meg a pokoltól fogott tüzet. Mert az összes vadak, madarak, csúszómászók és tengeri állatok természetét meg lehet szelídíteni, s meg is szelídíti az emberi természet, de a nyelvet senki emberfia nem képes megszelídíteni, az nyugtalan gonosz, tele van halálos méreggel. Vele áldjuk az Urat és az Atyát, és vele átkozzuk az embereket, akik az Isten hasonlóságára vannak teremtvé. Ugyanabból a szájból áldás és átok jön. Testvéreim, ennek nem volna szabad így lennie!

Jak 3,2–10

Kifejezett szómágiáról természetesen csak akkor beszélhetünk, ha valaki szavait tudatosan okkult erők mozgósítására használja. Ekkor a szó a mágia egyik eszközévé válik.

Spiritizta, okkult körökben több „varázsszó” is ismert, melyekről azt tartják, hogy az ezeket használó ember kényszerítheti a szellemvilágot a saját céljainak megfelelő irányokba. Mint fentebb elmondtuk, ezeknek – hasonlóan a mágia egyéb formáihoz – valóban lehet hatása, bár nem feltétlen az, amire az ember számít. Erről azonban azért nem szólunk külön, mert egyrészt nem tudjuk a konkrét „varázsszavakat”, másrészt nem is akarjuk megismerni őket, harmadrészt kifejezett szómágia használata sokkalta kevésbé jellemzi a keresztény embereket, mint amiről a következőkben szólunk.

Szavainknak egyszerű jelentésén túlmutató hatása is van. Azzal, hogy kimondunk valamit, elősegítjük annak bekövetkeztét. Ennek természetes oka is van: szavunk egyrészt magunk számára nyomatékosítja gondolatunkat, másrészt hallgatójában ülteti el azt. Ezt sokszor használják különféle estekben a gondolatok megváltoztatására. Az önhipnózis alapuló technikák (mint pl. az un. autogén tréning) egyik eszköze a gondolatok sokszori ismételtetése. Ellazult állapotban pl. csak annak a mondatnak sokszori mondogatásával, hogy „A jobb kezemben meleget érzek.” valóban melegérzet kelthető jobb kezünkben. Másik egyszerű példa: ha a szülők rendszeresen azt ismételtetik: „Jaj, de ügyetlen vagy, fiam!” az bizonyítottan előmozdítja a gyerek ügyetlenné válását. Bár az itt említett dolgok nem okkultak, hisz tudományos alapon vizsgálhatók, magyarázhatók és szellemi erők közreműködése nélkül is érthetőek, mégis fontos felhívni rá a figyelmet, mert egyrészt önmagukban is veszélyesek, másrészt viszont lépcsőt jelenthetnek a valódi okkult dolgokhoz. Sok new age-es eszmeáramlat (lásd később) alkalmaz ugyanis szavak ismételtetésén, lényegében önhipnózis alapuló technikákat és ezt használja ugródeszkának a továbbiakhoz.

Az is igaz, hogy bizonyos szavaink a szellemvilágot is mozgásba hozzák. Itt nem a kifejezett varázsszavakra gondolunk, hanem arra, amit szokásosan „átoknak” nevezünk. Lényegében minden szó és gondolat átok, amellyel rosszat kívánunk másnak. Ahogyan Isten és az ő angyalai segítségünkre sietnek, ha a szeretetet akarjuk átadni embertársunknak, és jót kívánunk neki (áldjuk), ugyanúgy a Sátán és szolgálói szívesen segítenek nekünk, ha rosszat kívánunk másnak. Hiszen ekkor az Isten képmására teremtett lény, az ember szinte felszólítja őket a rombolásra, ártásra, amit úgyis szívesen tesznek meg. Az átok tehát lényegében a pusztítás sötét erőit irányítja a megcélzott személyre, függetlenül attól, hogy az átkozó ember tisztában van-e szavainak nem látható hatásával. Jézus ezért a lehető leghigorúbban tiltja az átkozást:

Hallottátok, hogy a régiek ezt a parancsot kapták: Ne ölj! Aki öl, állítsák a törvényszék elé. Én pedig azt mondom nektek: Már azt is állítsák a törvényszék elé, aki haragot tart embertársával. Aki embertársát ostobának nevezi, állítsák a nagytanács elé. Aki azt mondja neki, hogy te bolond, méltó a pokol tüzére.

Mt 5,21–22

Azokra, akik átkoznak benneteket, mondjatok áldást, és imádkozzatok rágalmozóitokért.

Lk 6,28

Most érdemes újra elolvasni a nemrég idézett részt is Jakab apostol leveléből.

Az átkozódás veszélye mindkét oldalon jelentkezhet. Egyrészt valóban rossz hatása lehet az elátkozott személyre, másrészt viszont az átkozó embert is a Sátán táborához kezdi kapcsolni. Természetesen túlbecsülni sem kell a veszélyt, hisz a szellemvilág nem áll szolgálatunkba, azaz nem teljesíti az átkozó kérését automatikusan, és Isten se enged mindent megcselekedni a Sátánnak, amit az akar. A Jézusban hívő keresztényeket pedig külön védi a támadásoktól az, hogy ők Jézushoz kapcsolták életüket, aki előtt meghajlik „minden térd a mennyben, a földön és az alvilágban” (Fil 2,10). Ha viszont egy keresztény ember átkozódik, az maga nyit kaput a gonoszság erői előtt, így leginkább magát veszélyezteti.

Bár alábecsülni nem kell a veszélyt, de nem kell megijedni, ha megtudjuk, hogy valaki átkot mondott ránk: ilyenkor kapcsolódjunk még jobban Jézushoz, imádkozunk többet, éljünk gyakrabban a szentségekkel, bocsássunk meg átkozónknak, áldjuk őt. Így bátran bízhatunk abban, hogy Jézus megment minket a káros hatásoktól. Ha viszont mi átkozunk valakit, azzal távolabb kerülünk Jézustól, ezért ezt nagyon komolyan kerüljük.

Kedves Olvasó! Kérjük, vizsgálj meg, szoktál-e rosszat kívánni másoknak. Ez történhet nyilvánvaló módon („Dögölj meg!”, „Pukkadj meg!”), de burkoltan is (pl.: „Tudja meg a másik is, milyen az, amikor nehéz helyzetbe kerül!”, „Verjen meg az Isten!”). Vedd figyelembe: ezek még akkor is ártalmasak, ha nem komolyan gondolod őket, ha szándékod szerint nincs mágikus tartalmuk, csak úgy dühödben szalad ki a szádon. Hisz:

A száj ugyanis a szív bőségéből szól. A jó ember jó kincséből jót hoz elő, a rossz ember rossz kincséből rosszat hoz elő. Mondom nektek: az emberek az ítélet napján minden fölösleges szóról számot adnak, amit kiejtenek a szájukon. Szavaid alapján igazulsz meg, és szavaid alapján vonsz magadra ítéletet.

Mt 12,34–37

Kérjük, olvasd el újra a fentebbi idézetet Jakab apostol leveléből. (31. oldal), és ha úgy találsz, hogy szavaidban található az átkozásnak egy akármilyen kicsi nyoma, kérd Jézust, tisztítsa meg szívedet és ajkadat ettől.

4. New Age

A „New Age” mozgalmat nehéz pontosan körülhatárolni, mert igen sokféle eszmerendszer sorolható ide, melyek egymástól, a klasszikus okkultizmustól, a keleti vallásoktól és az áltudományoktól is sok elemet kölcsönöznek, sokszor gyakorlatilag csak más köntösbe öltöztetik az okkult elemeket, mai szóhasználatúra írják át a régi tanításokat. A közös vonás egy „Új Korszak” (angolul „New Age”) hirdetése, melyben az ember kiteljesíti képességeit, megold minden problémát, leküzd a betegségeket, a környezetszennyezést és egy egészen új tudatállapotba kerül. Mindennek fontos eleme az, hogy nincs szükség megváltásra, majd az emberiség megváltja magát, amihez segítséget nyújtanak bizonyos szellemi lények.

Fontos megjegyezni: már maga a mozgalom neve is a keresztény tanítás ellen van. A kereszténység tanítása szerint Jézus feltámadásával köszöntött be az emberiség „végső korszaka”, amit sok fordításban „utolsó időknek” olvashatunk a Szentírásban.² A Biblia ugyanis azt tanítja: Jézus helyreállította azt, amit az ember elrontott, a Jézushoz kapcsolódó embereknek nyitott az útja Isten felé. Jézus mindent elmondott nekünk ami fontos az ember üdvössége és boldogsága szempontjából, illetve elküldte Szentlelkét, hogy eszünkbe juttasson mindent, irányítsa a keresztényeket. Ez az állapot csak Jézus második eljövételével fog megváltozni, amikor Isten újjáalkot mindent, a feltámadással még emberi testünket is hasonlóná teszi Jézus feltámadott testéhez.

Nem jön tehát semmiféle „új korszak”, nem lesz lényegében új kinyilatkoztatás a világ végéig, hanem a „végső korszakot” éljük már mintegy 2000 év óta. A problémákat pedig maga Isten oldja majd meg, Ő hoz valódi „új korszakot”, és nem az ember tudatállapotának változása. A különféle szellemi lényekkel szövetkező emberek által megvalósított „új korszak” tehát Jézus második eljövételének eltorzított, lényegéből kiforgatott, megtévesztő utánzata.

A New Age követői az új korszakot gyakran nevezik a „Vízöntő korszakának” is. Ez alatt azt értik, hogy mostanában (a pontos időpontot nem szokták megadni, de ha mégis, akkor az biztos más, mint egy másik new age-es szakértő által kiszámolt) a Tavaszpont eltolódik a Halak csillagképből a Vízöntőbe, azaz a tavaszi napéjegyenlőségkor a Nap a Vízöntő irányában látszik. Ez egy jól ismert csillagászati jelenség, melynek lényege, hogy a Föld tengelye bűgőcsiga jellegű mozgással mintegy 26 000 éves periódussal változtatja irányát (precesszál). A csillagászat viszont azt is világosan állítja, hogy a csillagképek csillagai csak véletlen látszanak kb. egy irányban a Földről nézve, az emberek életére nincs kihatással elhelyezkedésük. (Lásd később, az asztrológiáról mondottakat.) A csillagképeknek éles határa sincs, ezért azt se lehet megmondani, mikor következik be mindez. Természetesen sokféle időpont van közkézen, melyre hívei esküsznek, de ezek több száz év eltéréssel rendelkeznek. Pl. Baktay Ervin (egyik leghíresebb magyar asztrológus) szerint már benne is vagyunk a Vízöntő korszakában, és ennek ő egy speciális értelmezését adja, mely a keresztény alapigazságokból többet letagad. (Érdeemes elolvasni a csillagjósolásról szóló részben az erről írtakat. Lásd a Baktai-idézetet a 56. oldalon.)

A New Age hívei azonban azt állítják: az utóbbi 2000 év a Halak korszaka volt, és szerintük a Halak Jézus, a Messiás jelképe, de most ennek vége, a Vízöntő korszaka majd mindent megold, amit az előző korszak nem tudott, az emberek saját

²Fontos tehát, hogy ne értsük félre ezt a Biblia olvasásakor: az „utolsó idők” nem mennyiségi értelemben értendő, azaz nem azt jelenti, hogy néhány éven belül itt a világ vége. Az „utolsó idők”, pontosabban a „végső korszak” már kétezer éve tart.

képességeik kiteljesítésébe fognak. Ne tévesszen meg senkit: bár Jézus egyik jelképeként az őskeresztények használták a halat, ez azonban egyértelműen nem az ilyen nevű csillagképre utalt. Jézusnak, az Ő működésének, tanításának és az általa alapított Egyháznak működése semmiféle kapcsolatban nincs a csillagok állásával. Azért is érdemes mégis mindezt tudnunk, mert könyveiken, kiadványaikon gyakran szerepel áruklodó jelként a Vízöntő, vagy ahhoz kapcsolódó szimbólum.

Az „Új Kor” tehát egyértelműen a kereszténység értékeinek feladását, új tanok, új evangélium hirdetését jelenti.

4.1. A New Age viszonya Jézushoz [5,5]

Sok new age-es mozgalom elismeri Jézust, de csak mint nagy tanítót, gurut, félistent, bodhiszattvát, Buddha egy reinkarnációját, stb. és nem mint Isten egyszülött fiát, az egyedüli megváltót, akinek neve előtt „minden térdnek meg kell hajolni a mennyben, a földön és az alvilágban, és meg kell vallani, hogy Jézus Krisztus az Úr”. Általában azt állítják, hogy eddig a keresztények félreértették Jézus tanítását, ezért korrigálni kell az Evangéliumot. Csak néhány példa:

– Nem ismertük fel Jézus rabbit ... hogy ő azért jött, hogy megszabadítson minket a szenvedésektől. A szenvedés pedig tudatlanságunkból fakad, abból, hogy nem használjuk agyunk jobb oldalát.

...

– Miben foglalnád össze Krisztus tanítását?

– Lépjetek be a bennetek lévő országba! Legyetek centráltak, vagyis összeszedettek, legyetek látnokok! ... Kevesebbet hibáztok, szenvedéseitek megszűnnek!

Interjú José Silvával, az agykontroll alapítójával.

Hasonló lelkület vezette Usui mester, a reiki megalapítóját, aki Jézus csodáinak magyarázatát Tibetben vélte megtalálni valamilyen energiaáramlás „felfedezésében”, és abban, hogy ő erre hangolódott rá a meditációk sorozatával. Ő is hivatkozik Jézusra, de amit róla beszél, annak semmi köze ahhoz, ami a Szentírásban van: egyértelműen új evangéliumot hirdet.

Egy másik, Magyarországon elterjedt, keresztény elemeket is magába olvasztó tan szerzője pedig így nyilatkozik:

... amit tudatalattidra erőltetsz, azt viszontlátod a tér három dimenziójában. Ugyanezt az igazságot nyilatkoztatta ki Mózes, Ézsaiás, Jézus, Buddha, Zoroaszter, Lao-Ce és a történelem összes felvilágosodott bölcse.

J. Murphy: A tudatalattid csodálatos hatalma

Ez a néhány tipikus példa mutatja: Jézusról egész más dolgokat állít a New Age, mint a Szentírás. A kettő egyszerre nem lehet igaz, választani kell. Aki a New Age jézusképét választja, az elveti az Evangéliumot. Erre mindenkinek joga van, mert Isten szabad akaratot adott nekünk, de ez által elszakad a kereszténységtől. (Ez még akkor

is igaz, ha közben a kereszténység külső gyakorlatait megtartja.) A Szentírás ugyanis Jézust egyedüli üdvözítőnek, Isten egyszülött Fiának mondja, tanításának lényege nem csodatételekben, körülményeink uralásában, képességeink kiteljesítésében, hanem a szeretetben, méghozzá a valódi, őszinte, ajándékozó szeretetben van. Üdvösségünk pedig Jézus Krisztusba, a Megváltóba vetett hitünkön múlik, és pont ezt rombolják le ezek a tanítások.

Fontossága miatt álljon itt újra Pál apostol figyelmeztetése:

Csodálkozom, hogy attól, aki meghívott titeket Krisztus kegyelmére, ilyen hamar átpártoltatok egy más evangéliumhoz, jóllehet nincs más, legföljebb néhány ember akad, aki megzavar titeket, és igyekszik elferdíteni Krisztus evangéliumát.

De ha akár mi, akár egy mennyei angyal más evangéliumot hirdetne nektek, mint amit mi hirdettünk: átkozott legyen! Amint már kijelentettük, most újra megismételjük: Ha valaki más evangéliumot hirdetne nektek, mint amit tőlünk hallottatok, átkozott legyen!

Gal 1,6–9

4.2. Néhány fő tanrendszer

A következőkben a New Age néhány fő eszmerendszerét ismertetjük. Könyvünk céljának megfelelően nem ismertetjük a tanításokat részletesen, csak annyiban, hogy világossá váljon, hol van az összeférhetetlenség a kereszténység és ezen tanítások között.

Igyekeztünk azokat a tanokat kiválogatni, melyek legelterjedtebbek Magyarországon. Ezért természetesen sokminden kimaradt az ismertetésből, de reméljük, az itt közölt példák azok elbírálására is kellő alapot adnak.

4.2.1. Agykontroll [5,4]

José Silva alapította ezt a tanrendszert, ami tipikus képviselője a New Age eszmeáramlatainak. Sok dolgot kölcsönöz a klasszikus okkultizmusból, vannak benne áltudományos elemek is, és kissé belekeverednek kereszténynek tűnő szavak, szófordulatok is. Követőit agykontroll-csoportok alapítására buzdítja a „továbbfejlődés” érdekében.

Egyik alapműve a José Silva és Philip Miele által írt „Agykontroll Silva módszerével” c. könyv. Itt főleg ezt vesszük vizsgálat alá, mert ehhez mindenki hozzáférhet, és bőségesen elegendő érvet szolgáltat arra, hogy más, agykontrollról szóló írást kezébe se vegyen a hívő keresztény ember. Meg kell jegyezni, hogy az agykontrollnak sokféle ága, irányzata létezik, melyek a részleteket tekintve eltérhetnek José Silva féle agykontrolltól. Itt a Magyarországon elterjedt Domján-féle agykontroll tanfolyamot is megjárt testvéreink saját tapasztalatait is fel fogjuk használni. Az alapvető séma azonban ugyanaz mindegyik ágban: önhipnózis jellegű gyakorlatokkal kezdődik a képzés, majd szellemi tanácsadók felügyelete alá kerül a haladó tanítvány és közben végig azzal van biztatva, hogy az agykontrollal minden problémáját képes lesz megoldani, csodákat bír tenni saját hatalmából.

Mivel csábítja ez a könyv az olvasót? A hátsó borító minden egyes ígérete személyes sikerekkel kecsegtet. („Önbizalma szárnyakat kap... Kreativitása fokozódik... Kifejlesztheti hatodik érzékét.”) Szó sincs ezekben mások segítségéről. Erre a könyv belsőjében ugyan találunk példákat, de jellemző, hogy José Silvában az egész agykontrollos dolgot egy ismeretlen eredetű látomás indította el, mely segítségével 10 000 dollárt nyert. Valóban: a környezetünkben élő emberek nagy része a sikeressé válás ígérete miatt kezd bele az agykontrollba, nem a könyvben öngazolásként talált másokon való segítségnyújtást leíró esetek miatt.

A New Age sok irányzatához hasonlóan az agykontroll is azt mondja, hogy szereteten alapul. Ha azonban megnézzük, mit értenek a „szeretet” szó alatt, kiderül, hogy az különbözik a keresztény felfogástól. „A szeretet óriási erő, és azt akartam, hogy nekünk dolgozzon.”, írja José Silva. Ez a szeretet, amiről ő beszél könyvében a szeretett személy távollétében, Istent nélkülöző meditációban fejlődött ki benne. A szeretet meditációval saját céljaink szerinti munkára fogható erő lenne? Jézus nem erről a szeretetről beszél.

Ez azonban csak legfeljebb gyanús lehet egy keresztény számára. A gyakorlatok azonban érdekes irányba vezetnek.

A kezdeti gyakorlatok egy része (esetleg más szóhasználattal) nem az agykontroll specialitása; a modern pszichológia is használ az itt leírtakhoz hasonló ellazító, emlékezetfrissítő gyakorlatokat. Ezekben elvileg semmi rossz sincs, csak az, hogy egy felületes „képzés” után minden laikust felbátorít arra, hogy programozza át testét, gondolkodását. Ez igen veszélyes kontárkodásra biztatja az olvasót. Tegyük fel pl., hogy valaki fogyni akar, és az agykontrollban ismertetett módszerrel elhitei testével, hogy nem kíván enni. Ez lehetséges, a pszichológia önhipnózis néven ismeri ezeket a gyakorlatokat. De mi garantálja, hogy mondjuk egy sikeres önhipnózis után az olvasó le tudja állítani a folyamatot és nem fogy le betegesen? Lehet, hogy 10 esetből 9-szer sikeres lesz az agykontrollt tanuló ember, de mi történik abban az 1 esetben?

A pszichiáterek csak sok év tanulás és szakmai gyakorlat után merik a hipnózist alkalmazni, mert alapos ismeretekre van szükség a csapdák elkerülésére. A hipnotizálásnak vannak olyan technikai fogásai, melyet mindenki képes megtanulni, de helyesen alkalmazni nehéz őket. Jól példázta ezt a következő eset: A múlt század végén egy eredetileg kútúrúrással foglalkozó ember (Neukon Ferenc) egy-két hipnotizáló trükköt megtanult, és gyógyításra vállalkozott. Ez néha feltehetően sikeres is volt, mert egy ellazítás jótékony hatású lehet. Azonban egyik betege belehalt a kezelésbe, mert tüdőproblémái voltak, és a nem természetes módon ellazított állapotban légzése nem szállított elég oxigént testének, ezért megfulladt. Azóta Magyarországon törvény tiltja a nem kifejezetten erre feljogosító orvosi jellegű diploma nélküli hipnózist. Az agykontroll viszont mindenkit arra biztat, hogy egy könyv elolvasása, egy pár tucat órás tanfolyamon való részvétel után bátran hipnotizáljuk magunkat, szeretteinket, stb. Természetesen sulykolják a hallgatókba, hogy „4. alapelv: Nem okozhatsz bajt. Nem arról van szó, hogy nem szabad akarnod, hanem hogy egyszerűen nem vagy rá képes. Ez egy alapvető, mindent átható törvény.” (Agykontroll, 26. oldal.) Ki bizonyítja ezt? Senki! Csak az állandó ismétléssel, a lelkesítő hangvétellel szuggérálják bele a gyakorlatokat végzőkbe. A valóság az, hogy igen sok ember sérül pszichikailag a nem ellenőrzött körülmények között végzett hipnózis, „pszichikai gyógyítás” következményeként. Ezt persze az agykontroll hívei tagadják, de a pszichiátriai tapasztalat egyértelműen mutatja.

Az agykontroll gyakorlatai azonban túlmennek az önhipnózis körén. Csakhamar egy olyan fázis következik, melynek alapötlete az, hogy az elménkben megfelelő technikával

vizualizált dolgok a valóságra, tehát nemcsak saját testünkre vannak hatással. Ezt néha a kívánt állapot egy képzeletbeli ernyőre való „kivetítésével”, más agykontroll-változatban az „elme tükre technikával” valósítják meg, melyeknek az alap gondolata, hogy agyunk képes a valóság, a jövő, más emberek viselkedésének befolyásolására. Az ígéretek arról szólnak, hogy ezzel a technikával minden célja elérhető az embernek. Ennek egyik alapfeltételül a „hit”-et jelöli meg az agykontroll, melyről azonban csakhamar kiderül, hogy egy olyan lelki beállítást jelent, amely vakon és feltétel nélkül úgy gondolja, hogy bekövetkezik a kívánt dolog. Itt sokszor hivatkoznak arra, hogy Jézus is hitet kért sok embertől, akit meggyógyított. Fontos azonban látni a különbséget: Jézus egyrészt a benne való hitet kéri, másrészt azt, hogy az ember elhiggye, hogy Isten megadja neki a kért dolgokat, ami lényegesen különbözik attól, amikor egy agykontrollos *magában*, illetve saját agyának képességeiben bízik vakmerően.

Ezek a gyakorlatok azonban csak bevezető lépései annak, hogy a gyanútlan embert „tovább lépés” címén két szellemi tanácsadóra bízják, akik csak ritkán mutatkoznak annak, akit a hallgató szeretne. Ez azt jelenti, hogy egy laboratórium képzeletbeli megjelenítésére biztatják az embereket, majd arra, hogy hozzanak létre képzeletükben két személyt, akik minden kérdésben tanácsot fognak nekik adni. Álljon itt egy beszámoló:

Egyikük Albert Einsteinnel akart találkozni, de helyette egy bohócnak kifestett embert talált. ...

/Egy másik eset:/

A parton találkoztunk másik tanácsadómmal, Sophia Lorennel. Éppen akkor jött ki a vízből, pamut trikója buján lógott testén. Először ő sem törődött velem, ellenben odavolt a gyönyörűségtől, hogy Shakespeare-rel találkozhat. Kezet fogtak, kedvességeket mondtak egymásnak, majd a homokra zuhantak és hanykolódni, vergődni, hörögni és visítozni kezdtek.

José Silva, Philip Miele: Agykontroll, 68.o.

Kik ezek a tanácsadók? Angyalok lennének? Isten szolgálói így jelennek meg és így viselkednek? Nem! Ezek a dolgok határozottan a Sátánra és szolgálóira, a bukott angyalokra vallanak. José Silva ezt írja a tanácsadókról: „Mik ők? Nem tudjuk biztosan ... Amit tudunk az az, hogy ha egyszer találkozunk tanácsadóinkkal és megtanulunk együtt dolgozni velük, kapcsolatunk rendkívül gyümölcsöző lesz.” Az agykontroll alapítója nem tudja (vagy nem akarja?) megmondani, kik a tanácsadók, de azért mindenkit arra biztat, fogadjon nekik szót!

De még ha nem is mutatkoznak visszataszító formában a tanácsadók, hogyan lehet megbízni bennük? Hisz nincs is megmondva pontosan, kicsodák egyáltalán! Saját agyunk termékei csupán? Ha igen, akkor nem tudhatnak többet, mint mi, nem lehet hatásuk a valós, fizikai világra. Rajtunk kívül eső szellemi lények? Akkor pedig ez nem más, mint a szellemidézés egy fajtája. Ekkor viszont a 3.3.2. fejezetben leírtak szerint igen nagy veszély fenyegeti az ilyen gyakorlatokat végzőket, mivel akár egy szent alakjában is képes megmutatkozni a démoni seregek valamelyik tagja, ha valaki tálcán kínálja fel saját képzeletét az ő számukra. „Keresztény agykontrollozóktól” lehet hallani, hogy ők nem démonoktól kérnek tanácsot, hanem mondjuk az ő tanácsadójuk szűz Mária vagy szent Ferenc. A szenteket azonban nem lehet egy gyakorlattal „előrángatni” a szellemvilágból,

se klasszikus se modern spiritiszta gyakorlatokkal. A jelenés és a megidézés alapvetően különböznek, és ezek közül az agykontroll egyértelműen az utóbbit végzi.

Fontos, hogy szem előtt tartsuk: Isten megígérte, hogy személyesen meghallgat minket, bennünk lakó Szentlelke által vezérel minket, ha hagyjuk. Semmi helye nincs a kereszténységben ismeretlen szellemi erők megidézésének, különösen nem ilyen gyanús tanácsadókének.

Ez azonban még mindig nem a végállomás. Az agykontroll egyik fő céljaként José Silva egy „Magasabb Intelligenciával” való közvetlen kapcsolatot jelöl meg. Erről a „Magasabb Intelligenciáról” határozottan írja, hogy nem azonos Istennel, a mindennapi ügyeinkkel ő foglalkozik, Istenhez nem is érdemes fordulni ügyes-bajos dolgainkkal, mint ahogy ő maga (mármint José Silva) sem teszi ezt.

A végcél José Silva szerint:

[Akkor használja ki valaki az agykontroll összes lehetőségét,] ha minden problémáját agykontrollal kezelhető feladattá tudja alakítani, és ily módon meg tudja azokat oldani. Nem... ennél is többről van szó. Amikor ráébred, milyen hatalmas erővel születünk valamennyien.

J. Silva, Ph. Miele: Agykontroll, 118.o.

Igen, ez a végcél: Istent mindenből kihagyni, hisz az agykontroll mindenre képesé tesz. Ennek megfelelően záródik az itt sokat emlegetett könyv hátlapja is:

Ha valaki megtapasztalta az eredményeket, amiket ezen a tudatszinten el lehet érni, akkor a későbbiekben már meg se kísérel ennek használata nélkül fontos döntéseket hozni vagy problémákat megoldani.

J. Silva, Ph. Miele: Agykontroll, hátsó borító

Itt lényegében a teljes megkötözöttség állapota van megígérve: az eredmények hatására az agykontrollozó mindent agykontrollal akar megoldani.

Igen fontos, hogy világosan lássuk: sikerrel való csábítás után néhány túlmisztifikált gyakorlaton keresztül végül is furcsán viselkedő szellemi lények és ezek ura, aki nem Isten hatalma alá visz az agykontroll.

Ismét hangsúlyozzuk: az agykontrollt *nem* igazolja, hogy papok, apácák is végzik, hogy anyagi sikerek kísérik, hogy csodák történnek az ilyen tanfolyamokon, hisz a Szentírás világosan megmondja, hogy a Sátánnak is van csodatevő hatalma, és lehetősége, hogy az ingadozó hitűeket eltántorítsa Jézustól, az egyetlen megváltótól. (Lásd a 2. fejezetet, a 2. oldalon.)

Jézus felajánlja az „élő vizek forrását”, felajánlja, hogy a megfáradtakat felüdíti, felajánlja személyes barátságát és szeretetét. Ezzel szemben az agykontroll ellenőrizetlen gyakorlatokon keresztül a Sátán uralma alá vezet. Hiába mondja valaki azt, hogy „Amit én csinálok, az nem a José Silva féle agykontroll, mert én (vagy valaki más) megtisztítottam.”. Az eredeti agykontroll a Sátán felé vivő út, kifejezett méreg, még akkor is, ha eleinte kellemes az íze és elbódít. Tudatosítani kell ezt mindenki: a „megtisztított agykontroll” egy (állítólag) megtisztított halálos méreg. Ezzel párhuzamosan Jézus az élő vizek forrását kínálja fel. Miért kellene bizonytalan eredetű italt magunkhoz venni, ha van tiszta forrásvíz is, amit tisztítani sem kell, mert eleve tiszta volt? Jézus felüdít mindenkit (Téged is), aki hozzá fordul, megkönnyíti terheinket, tenyerén hordoz minket, ha odamegyünk hozzá, és őszintén Neki ajánljuk magunkat. Ezt valóban személyes tapasztalatból merjük mondani, mert átéltük többször Isten személyes jelenlétét az imában, tapasztaltuk a Gondviselés segítségét a mindennapok ügyes-bajos dolgaiban.

4.2.2. Reiki [4,3]

A reiki mozgalmat egy japán ember, Usui mester alapította, aki a XIX. század vége felé kutatni kezdte, hogyan tehetne ő is olyan csodákat, mint Jézus. Meglepő módon Tibetbe ment és ott többféle keleti vallású kolostorban töltött éveket, amelynek végén – állítása szerint – megkapta a „Reikit”, azaz teljes kapcsolatba lépett egy szerinte mindenütt jelenlevő energiaárammal. Ezt adta ő később tovább, és a reiki különböző ágai azóta is különféle szintű beavatásokon keresztül erre hivatkozva adnak át valamit a tanítványoknak.

Már az eddig elmondottak is elfogadhatatlanok a hívő keresztény számára. A kereszténység szerint ugyan a Szentlélek adhat, és ad is különböző adományokat, akár rendkívülieket is, mint pl. a gyógyítás karizmája, ezeket azonban nem lehet kiérdemelni, „kimeditalni”, hanem ingyenes kegyelmi ajándékként lehet megkapni őket.

Az egyik ugyanis a bölcsesség ajándékát kapja a Lélektől, a másik a tudás adományát ugyanattól a Lélektől, a harmadik a hitet kapja ugyanabban a Lélekben vagy pedig a gyógyítás adományát szintén ugyanabban a Lélekben. Van, aki csodatevő hatalmat kap, van, akinek a prófétálásnak vagy a szellemek elbírálásának képessége jut osztályrészül. Más különféle nyelveket vagy pedig a nyelvek értelmezését nyeri el ajándékkul.

Mindezt azonban egy és ugyanaz a Lélek műveli, tetszése szerint osztva kinek-kinek.

1Kor 12,8–11

A Lélek tehát tetszése szerint osztja adományait, nem az elvégzett meditációk vagy a különféle fokozatú mesterektől elnyert beavatások szerint.

Különösen gyanús, hogy a beavatásokhoz vezető tanfolyamokért komoly összegeket kell fizetni. Amikor Jézus tanítványait elküldi az emberekhez, ezt mondja:

Menjetek és hirdessétek: Közel van a mennyek országa!

A betegeket gyógyítsátok meg, a halottakat támasszátok fel, a leprásokat tisztítsátok meg, a gonosz lelkeket űzzétek ki! Ingyen kaptátok, ingyen is adjátok. Övetekbe ne szerezzetek se arany-, se ezüst-, se rézpénzt!

Mt 10,7–9

Az a lelkiület, ami szerint pénzért hozzájuthat az ember a beavatás magasabb fokozatához a Szentírás szerint Istennek nem tetszik. Egy Simon nevű ember, aki okkult praktikákat űzött megtérése előtt megpróbálkozott pénzért megszerezni azt a „beavatást”, ami képessé tenné őt a Szentlélek továbbadására:

Amikor Simon látta, hogy az apostolok kézzelvetítéssel közvetítik a Szentlelket, pénzt ajánlott fel nekik:

”Adjatok nekem is olyan hatalmat - mondta -, hogy akire csak ráteszem a kezem, megkapja a Szentlelket.”

Péter elutasította: ”Vesszen el a pénzed veled együtt, mert azt hitted, hogy az Isten ajándékát pénzen meg lehet venni. Semmi részed benne és semmi közöd hozzá, mert szíved nem tiszta az Isten előtt. Térj meg hát gonoszságodból, és kérd az Istent, hogy bocsássa meg szíved szándékát! Úgy látom, elöntött a keserű epe, és fogva tart a gonoszság.”

Egy reikis mester ilyenkor azt mondaná Simon mágusnak: „Gyere el a tanfolyamra, és majd elnyered ezt a beavatást is. Mellesleg: a tanfolyam itt és itt lesz, és ennyibe kerül.”

Természetesen a keresztény egyházak is gyűjtenek adományt híveiktől, hisz az épületeket fenn kell tartani, a főállásban az Egyháznak szolgáló embereknek élni kell valamiből, de a beavatási jellegű szertartások (keresztség, bérmálás) és azok, melyek az Istennel való kapcsolat alapvető eszközei (gyónás, áldozás) még akkor is ingyenesek voltak, amikor egy-egy időszakra elharapózott az anyagiasság szemlélet az Egyházban.

Ennél azonban sokkal veszélyesebb az, amit a reiki-tanfolyamokon tanítanak. Ezek közül itt csak a leglényegesebbeket emeljük ki.

Gyanút kelthet az is, hogy a reiki kifejezetten okkult segédeszközöket is használ, mint pl. az ingázás.

Usui mester tanítása szerint a Reiki egy mindenütt jelenlevő energiaáram, „szeretetenergia”, melyből mindenki meríthet energiát, és ez olyan képességekkel ruházza fel, mely nélkül lehetetlen lenne. (Gyógyító képesség, távolbalátás, a jövő ismerete, stb.) A reiki gyakorlatok alapvető célja, hogy az emberben olyan csatornákat (csakrákat) nyisson meg, melyen keresztül ez az energiaáram behatolhat az emberbe. Egy – keresztény szempontból igencsak érdekes – képet is használnak erre: a csakrák valahol a gerincoszlopunk mentén helyezkednek el (nem a fizikai testben, hanem valamilyen állítólagos nem fizikai rétegében), és a gerinc mentén felkúszó kígyó, az ún. „Kundalini-kígyó” az, aki a csakrák megnyitásával segít, illetve az ő helyzete jelzi, mennyire haladt előre a reikis „tökéletesség” szintjén az ember. Ahogy halad egyre feljebb a Kundalini-kígyó, úgy válik egyre tökéletesebbé az ember (legalábbis a reiki szerint), a leghaladóbb szinten álló reiki mesterek gondolatait pedig már teljesen a Reiki határozza meg.

Ki vagy mi ez a Reiki? Ezt fontos tisztázni, mert a reikit gyakorlók beengedik, sőt betesséklik magukba. És nyilván nem mindegy, kit vagy mit enged be magába az ember.

Első bemutatkozásra a Reikit, az energiaáramot, életenergiát személytelen dolognak állítják be a tanítványok előtt, valami olyan természeti erőnek, melyet a fizika eszközeivel nem lehet megismerni, csak a tudatunk révén. Másrészt, a Reiki segítségével állítólag meg lehet találni elveszett tárgyakat, meg lehet ismerni a jövőt, gyógyítani lehet mindenféle betegséget. Ezeket azonban egy személytelen energiamező nem lehet képes megoldani. Pl. egy betegség meggyógyítása igen bonyolult dolgok véghezvitelét jelenti az emberi szervezetben. Egyrészt egy betegség gyógyítása bonyolult kémiai változásokat igényel és okoz, másrészt – és ezt tartják fontosabbnak a reikis emberek – sokszor a lélek (szellem) a betegségek okozója, ezért a reikivel elsősorban nem a fizikai testet gyógyítják, hanem mélyebben fekvő „szellemi” rétegeket, és ez is igen összetett probléma. Az emberi szervezet bonyolult és személytől függő biokémiájában egy általános, személytelen erő nem lehet képes pont a megfelelő, testreszabott változásokat elindítani és lefolytatni. Hasonlóképpen egy általános „életenergia” csak azért, mert más a „rezgésszáma”, nem lehet képes személyre szabottan az ember szellemi szférájába belenyúlni. Hisz ha egy elromlott órát sem lehet megfelelő frekvenciájú rázogatással megjavítani, akkor miért lehetne egy embert meggyógyítani általános, személytelen „szeretetenergia” átadásával? Azt ugyanis nyilván mindenki elismeri, hogy egy ember teste és lelke (állítólagos szellemi jellegű rétegei) bonyolultabb, mint egy óra.

Vagy hogyan tud irányítani egy reikivel foglalkozó ember kezében levő ingát egy

személytelen energiaáram? Az ingázó feltesz egy kérdést, kézbe veszi az ingát, és az a válasznak megfelelően kezd el mozogni. Pl. ha valaki egy elveszett bankkártya helyét tudakolja ingázással, honnan tudhatná egy tudat nélküli valami, hogy a világ számtalan bankkártyája közül melyik az, ami az ingázóhoz tartozott három nappal ezelőtt?

A reikit tehát mindenképp egy tudatos szellemi lénynek kell tartanunk, aki képességeket ad azoknak, akik megnyílnak feléje. Lehet ez ugyanaz, mint a keresztények Istene, mint mondjuk a Szentlélek vagy legalább egy angyal? A választ az alapján dönthetjük el, mit tanít a reiki a kereszténység alaptanításairól. Itt viszont több sarkalatos ponton kibékíthetetlen ellentétet fedezhetünk fel.

A reiki egyértelműen a reinkarnációt, újra-megtestesülést tanítja, amit a kereszténység a leghatározottabban elvet. (Azok az érvek, melyek szerint az őskeresztények még hittek a reinkarnációban, csak később kicenzúrázta egy hatalmas szervezet ezt a Bibliából, hamisak, teljesen légből kapottak és bizonyíthatatlanok.) A reinkarnációról később részletesebben szólunk.

A reiki szerint lelki folyamatainkra alapvető befolyással van étkezésünk. Természetesen a kereszténység sem tagadja, hogy testünk és lelkünk közt kapcsolat van, és pl. ha túlságosan teleesszük magunkat, nehezen tudunk imádkozni, és bizonyos egészségügyi szempontokat is érvényesíteni kell étkezésünkön, de határozottan tagadja, hogy a tökéletesség szintjeiben való előrehaladáshoz feltétlen szükséges, hogy bizonyos ételeket (általában húsféléket) teljesen mellőzzünk. Erről szól pl. szent Pál is Timóteushoz írt első levelében (lásd 7. oldal), de Jézus is határozottan állítja:

„Hát még ti sem értitek? Nem tudjátok, hogy ami kívülről kerül be az emberbe, nem szennyezheti be, mert nem hatol a szívébe, hanem csak a gyomrába: aztán a félreeső helyre kerül?”

Ezzel tisztának minősített minden ételt. De hangoztatta, hogy ami kimegy az emberből, az teszi tisztátalanná az embert. Mert belülről, az ember szívéből származik minden gonosz gondolat, erkölcstelenség, lopás, gyilkosság, házasságtörés, kapzsiság, rosszindulat, csalás, kicsapongás, irigység, káromlás, kevélység, léhaság. Ez a sok rossz mind belülről származik, és tisztátalanná teszi az embert.

Mk 7,18–23

Aki tehát azt mondja, hogy belsónket (lelkünket, vagy az Evangélium szóhasználatával: szívünket) étel beszennyezheti, az egy alapvetően fontos kérdésben határozottan mást tanít, mint Jézus.

A Reiki tehát semmiképp nem a Szentlélek vagy egy jó angyal, de nem is egy személytelen életenergia. A gyümölcssei is ezt mutatják: a reikit gyakorlók egyre jobban elszakadnak a kereszténységtől, s mégha szavakban kereszténynek is vallják magukat, Istenhez való fordulásuk helyére a meditáció lép, a Kundalini-kigyóhoz fordulnak, hogy nyissa meg bennük a csakrákat, hogy csodákat tehessenek, üdvösségükön való munkálkodás helyett állítólagos előző életüket fürkészik és igyekeznek elkészülni a következőre, Jézus istenségét megtagadják és az emberiség megváltását a Reikitől várják.

Nincs abban sem semmi meglepő, hogy bizonyos „felső segítők” a reikiben is előjönnek, és ezek nem mindig barátságosak. Egy reikis „mester” honlapján olvashatjuk a következő párbeszédet:

- Milyenek tapasztaltad a felső segítőket?
- Mindig kitűnő humoruk van! Energia szintjük nagyon erős és tiszta. Jól érezzük magunkat ha jelen vannak. Ilyenkor biztos Te is észre veszed nagyon feldobott állapotba kerülsz.
- Akkor miért van az, hogy sokan mintegy megrovó, büntető, bosszút kívánó szellemi segítőkről beszélnek?
- Biztos vagyok benne ők nem a felső dimenziók finom rezgésű lényeivel kerültek össze, hanem valamelyik alsó asztrál dimenziók lényeivel!

http://www.reiki.fi/hungary/reiki/kerdesek_es_valaszok.htm

Íme az emberi gőg: „Én el tudom dönteni, mely szellemlények a jók és rosszak” a látszat, jelen esetben a humor, „rezgésszám” alapján. („Ismeritek majd a jót és a rosszat...”, de csak azt fogják észrevenni, hogy mezítelenek.) Honnét tudhatná valaki, hogy ő meg tudja különböztetni, hogy most épp jó vagy rossz szándékú szellemi lényekkel áll kapcsolatban, akik esetleg csak álcázzák magukat? A Sátán szereti a világosság angyalának tettetni magát. (2Kor 11,14–15)

Egyikünk személyesen ismer olyan embert aki a reikit olyan „magas szinten” műveli, hogy időnként – saját elmondása alapján! – szellemi tanítványok materializálódnak a közelében, akiket csak ő lát, és akkor elvonul egy félreeső helyre pár óráig „oktatni” őket, félretéve azt, amivel épp foglalatostkodott. Hatásos csel: az ember azt hiszi, ő irányít, valójában bármelyik munkáját félbe tudják vele hagyatni, táplálják a gőgjét, megerősítik a reikihez való kapcsolatát.

Ide lehet eljutni: a Kundalini-kigyó irányítása alá, a való világtól való elszakadásig.

4.2.3. Murphizmus, a tudatalatti vallása [5,4]

Ebben a fejezetben egy olyan tévtanításról írunk, melynek külön neve nincs, ezért jobb híján alapítója, J. Murphy nevéből képezve „murphizmusnak” fogjuk nevezni. Legismeretebb, alapozó jellegű könyvének címe: „A tudatalattid csodálatos hatalma”. Már a cím sokat elmond a tanítás lényegéből: a murpizmus fő állítása, hogy az ember tudatalattija mindenre képes, ha hisz benne az ember. Egy ilyen értelmű idézetet már közöltünk is a 35. oldalon. Érdemes azonban egy kicsit jobban megismerkedni az alap gondolatokkal.

Murphy alapvető „hittételeit” a következő, tőle vett idézetekkel szeretnénk bemutatni:

Hol rejtőzik a Hatalom, amely várja, hogy végre szövetségesünk legyen a bajban? ... A titokzatos tudatalattiban, annyi feszültség, gátlás és félelem ősforrásában. Ideje, hogy ezt a "Tudatalatti Birodalmat" tudatos énünk mellé állítsuk: éppen saját lelki békénk érdekében.

...

Elméd nem gonosz. Egyetlen természeti erő sem gonosz. Minden attól függ, hogyan használod a természet erőit.

...

Tudatalattid mindennél bölcsőbb, és az összes kérdésre tudja a választ.

...

Tudom, hogy tudatalattim mélységes bölcsessége engedelmeskedik óhajomnak, és amit bensőmben érzek és kijelentek, az a külvilágban is megmutatkozik.

...

A tudatalattidban lakozó bölcsességet és intelligenciát tagadod meg, valahányszor akadályokat, gátakat, késleltetéseket állítasz elő a tudatos elmében.

J. Murphy: A tudatalattid csodálatos hatalma

Röviden összefoglalva: „tudatalatti=legfelsőbb hatalom”, azaz a tudatalatti gyakorlatilag Isten helyére lép. (Hisz pl. „ő” az, aki minden kérdésre tudja a választ, őbenne van az a hatalom, mely akar szövetkezni akar velünk, amit tudatalattimban megjeleníték, az a külvilágban is meg fog jelenni.)

Gyakorlati oldalról az egyik legfontosabb eszköz bizonyos rövid szövegek (amiket Murphy imának is mer nevezni) állandó ismételtetése, mely által tudatalattink is az ismételtetett szövegnek megfelelően kezd tevékenykedni és kezdi befolyásolni érzelmeinket, gondolatainkat és a külvilág eseményeit is. (Legalábbis a szerző szerint.) Gyakran beszél valamiféle „Úrról, „istenről” is, és az ajánlott „imák” szövegében is előfordul ez, így a felületes olvasó akár keresztény imáknak is gondolhatja a könyvben ajánlott szövegeket. A könyvből azonban kiderül, hogy Murphy szerint az Isten nem más, mint a saját tudatalattink. Például Jézus is csak a betegek tudatalattijára hatott, és a tényleges gyógyítást az végezte el:

Láthatjuk, hogy a „Legyen nektek a ti hitetek szerint” szavak használatával Jézus voltaképpen a vakok tudatalattijának együttműködéséhez folyamodott. Hitük nem másból állt, mint hatalmas vágyakozásukból, belső érzésükből, meggyőződésükből, hogy itt most csoda történik, imáik meghallgatásra találnak – és így is történt.

...

A különféle zarándokhelyeken bekövetkező csodás gyógyulások a képzelőerőnek és a vakhitnek köszönhetőek, mivel ezek befolyásolják a tudatalattit, és felszabadítják annak gyógyító hatását.

...

Csak egy gyógyulási folyamat van: a hit. Csak egy gyógyító hatalom létezik: a tudatalatti. Elégséges, ha úgy tekintesz a hitre, mint elméd egy gondolatára.

...

Az alábbi, remek passzussal elűzheted a félelmet: „Megkerestem az Urat, és meghallgatott, engem, és minden félelmemből kimentett engem.” Az Úr ősi kifejezés, ami azt jelenti: törvény – tudatalattid törvénye.

J. Murphy: A tudatalattid csodálatos hatalma

Utóbbi mondatok világosan mutatják, miért nem egyeztethető össze a murphizmus a kereszténységgel. Murphy a „hit” és az „Úr” szavakat teljesen más értelemben használja, mint a kereszténység. Így a látszólag keresztény imarészletek és okfejtések valójában egy tudatalatti-imádó vallás álcázott szövegei.

Miért tud mégis sokakat megteveszteni ez a tévtanítás? Legfőbb oka talán abban jelölhető meg, hogy ügyesen kever a pszichológiából, a kereszténységből, divatos New Age irányzatokból és mindenféle ezoterikus tanokból vett szavakat, szófordulatokat, sablonokat, és ezt olyan formába tudja önteni, mely a felszínesen tájékozott emberek előtt komoly elmélet, és a kereszténységgel összecsengő vallási tanítás benyomását kelti. Különösen csábító az, hogy rengeteg dolgot hoz közös nevezőre, mert igen sok nehezen felfogható dolgot egy valamire, a tudatalattira vezet vissza. Így az olvasóval elhitheti, hogy a világ egyszerű, könnyen érthető, és eddig csak azért nem értett sok mindent pl. a kereszténységből, mert eltitkolták előle az igazságot. Nem az olvasó volt tehát buta, hanem nem értette meg eddig a hitigazságokat, hanem rosszul magyarázták, hisz valójában minden a tudatalattin múlik, még a külvilág eseményei is ezzel befolyásolhatók. Így végül maga az ember válik istenné, mert a saját tudatalattija a legfelsőbb hatalom. Visszaköszön tehát az „olyanok lesztek, mint az istenek” kísértés, ami az egész New Age mozgalomnak alap gondolata.

Murphy tanításában felfedezhetünk klasszikus humanista elemeket („az ember a legfelsőbb hatalom”, lásd 7.2. fejezet) és egy erős áltudományos vonulatot is, hisz a pszichológia által használt szakszót („tudatalatti”) eredeti jelentésétől teljesen eltérő értelemben használja. (Lásd 6. fejezet, 51. oldaltól kezdődően.) A pszichológia szerint tudatalattink valóban erősen hat érzelmi világunkra, gondolatainkra, sok pszichikai és néhány testi betegség alapvető tényezője is lehet, de mint nagy hatású természeti erőt, mint bölcs tanácsadót bemutatni minden tudományos alapot nélkülöz. Igaz az is, hogy bizonyos szövegek ismételtetésével hatni tudunk pszichénk tudatos és tudattalan részére, így pl. befolyásolni tudjuk közérzetünket, éhségérzetünket, javíthatjuk szervezetünk ellenállóképességét, de mindezt a pszichológia jól ismeri, mint „önhipnóvizist” vagy mint „autogén tréninget”. Bár ezek alkalmazása is veszélyeket hordoz önmagában, ha nincs megfelelő felügyelet (lásd az agykontrollról szóló fejezetben a 37. oldalon írtakat), Murphy tanítása ennél sokkal tovább megy és hitünk alapjait kívánja szétrombolni, sokszor nagyon alattomos, kereszténynek látszó szavakkal. A kissé figyelmetlen érdeklődőt ugyanis a kereszténység által is használt szavak másként értelmezésével meg tudja téveszteni, és ez adja különleges veszélyét, mert fokozatosan átviszi a kereszténységben Istenről mondott dolgokat az ember tudatalattijára és így végül a személyes, tőlünk független, a világot megteremtő, az embereket megváltó Isten helyett az embert, pontosabban annak tudatalattiját teszi a mindenség középpontjába.

Ez már önmagában is elegendő ahhoz, hogy keresztény ember távolról kerüljön mindent, ami Murphy tanításával kapcsolatos, de mindenképp hozzá kell tennünk, hogy a tudatalattihoz fordulás magában rejti a kifejezett démoni erőkhöz való kapcsolódás veszélyét is. Hiszen e tan szerint tudatalattink szinte mindenható, azaz olyan tulajdonságokkal rendelkezik, melyek létezését a természettudomány, a pszichológia és a kereszténység határozottan tagadja. Amit tehát Murphy tudatalattinak nevez, az nem az, amit a pszichológia ez alatt a fogalom alatt ért, hanem annál jóval több. (Egy újabb szó átértelmezése...) Mi adja a pluszt tudatunk, agyunk tényleges képességeihez, hogy a Murphy-féle dolgok mégis működjenek? Valami vagy valaki, aki azt szeretné elérni, hogy higgyük el: a kereszténység Istenére nincs szükség, mi magunk vagyunk az is-

ten. „Ilyesvalakitől” tanácsot kérni, az ő indításaira hallgatni pedig egyértelműen a Sátán vonzaskörzetébe sodorja bele az embert.

4.2.4. Dianetika, szcientológia [5,5]

A Szcientológia Egyházat L. Ron Hubbard alapította meg 1954. február 18-án, Los Angelesben. Elmondása szerint az vezette ide, hogy tudományos alapokon kezdte vizsgálni az élet nagy kérdéseit (pl. a lélekkel, Istennel, halál utáni létezéssel kapcsolatosakat), és eközben fokozatosan jött rá arra, hogy a világ eddigi összes vallása tévedésben van, pontosabban az igazság kis darabkái ismerték csak fel, de most eljött az idő arra, hogy az emberiség felismerje a teljes igazságot, és ezt ő egy személyben meg is tette, túlhaladva ezzel Jézus, Buddha, Mohamed, Mózes és minden egyéb „nagy gondolkodó” által tanított dolgokat. Mindez arra vezette őt, hogy teljesen új egyházat alapítson, új tanokkal, szer-tartásokkal és szervezeti renddel.

Ebből a szempontból tehát tisztességesnek nevezhető magatartása: világosan ki-mondja, hogy új vallásról van szó, nem csúsztatgat, alakoskodik, mint pl. az előző fe-jezetben tárgyalt J. Murphy. Ezért a keresztény ember számára világos kell legyen, hogy egyszerre nem lehet keresztény is és szcientológus is. Bár a szcientológia egyháza nem tiltja más vallások együttes gyakorlását is, a tapasztalat azt mutatja, hogy a szcien-tológiát elkezdő keresztények csakhamar döntenek valamelyik vallás mellett. Sajnos, a szcientológia hálójába esett emberek gyakran a kereszténységet hagyják el, mert gyenge volt a hitük és senkitől nem kaptak támogatást, ami a szcientológia téves voltára és veszélyeire felhívta volna figyelmüket. Megalapozott tudással, hittel és imaélettel ren-delkező keresztények pedig szinte azonnal átlátják, hogy a szcientológia nem vegyíthető a kereszténységgel, ezért nem foglalkoznak vele. Mégis ismertetnénk a szcientológia ta-naiból néhány fő mozzanatot a teljesebb kép kialakítása végett. Erre egyrészt önmagunk miatt van szükség, hogy felkészültek lehessünk, ha minket érne a szcientológia irányából támadás, másrészt azért, hogy megértsük, milyen tévtanítások hatnak a környezetünk-ben élőkre. Sokszor ugyanis már kis tájékozottsággal is időben észre téríthetünk egy-egy ismerőst, rokont, míg ha semmit nem tudunk a témáról, nem tudunk érdemben reagálni.

A vallásalapításhoz vezető út első állomása volt a dianetika tanainak lefektetése, ami az ember tulajdonságait a „lelkén keresztül” (dia = át, keresztül; nous = lélek) kívánja megérteni. Ennek alap gondolata az, hogy az ember lelke halhatatlan, eredendően jó, újra és újra megtestesül, és az életek során szerzett lelki megrázkódtatások egy tudatalatti szinten, az ún. „időnyomon” kerülnek rögzítésre. Ezek felhalmozódva végül is az emberi tudat egy „reaktív elmének” nevezett részét hozzák létre, mely akadályozza az ember képességei helyes és teljes körű használatában, ami nemcsak tudását csökkenti, hanem erkölcsileg is lealacsonyítja. A dianetika ahhoz adott módszert, hogyan lehet a korábbi életekben szerzett rossz hatásokat felszínre hozni és semlegesíteni, hogy végül is az ember elérje a „clear” (tiszt) állapotot, amikor potenciális képességeinek újra teljes birtokába jut. Hubbard ezt az állapotot a keleti vallások, különösen a buddhizmus megtisztult, meg-világosodott állapotához hasonlítja, bár szerinte a „clear” annál sokkal tartósabb és a dia-netika előtt elérhetetlen volt. A dianetika szerint a clear ember eléggé felvilágosult ahhoz, hogy ő maga találja meg a választ minden kérdésre, saját erejéből ismerje meg Istent (il-letve a Legfelsőbb Lényt, ahogy Hubbard nevezi), ezért megváltásra nincs szüksége, mert önmagát tudja megszabadítani a bűntudattól, az emberi gyengeségektől és teljesen kezébe tudja venni sorsa alakítását.

Már a dianetikáról elmondottakból is kiderül, hogy Hubbard legalább két olyan dolgot tanít, melyet a kereszténység teljesen elvet: a reinkarnációt és az önmegváltást.

További vizsgálataiban Hubbard a lelket kezdte tanulmányozni és ez még „érdekesebb” útra vezette őt. Ekkor jött rá, hogy elméletei a világ egyetlen létező vallásával sem hozhatók összhangba, ezért az 50-es évek elején már vallásalapítóként folytatta tevékenységét, és az új vallásnak a „szcientológia” nevet adta. (scio = tudás (latin), logos = tanulmányozás (görög).)

A szcientológia egyik alapállítása, hogy az ember három fő részből áll: test, elme, és thetán. Thetán alatt olyasmit értenek, mint a keresztény „lélek” fogalom, mivel azonban Hubbard állítása szerint a világtörténelemben ő az első, aki az ember halhatatlan részének igazi természetét felismerte, és ez nem egyezik egyik korábbi vallás lélekről alkotott fogalmával, ezért új nevet alkotott a görög ábécé „teta” (Θ) betűjét felhasználva. A thetán öröktől fogva létező dolog, még a fizikai világnál is korábban létezett, sőt, az Univerzumot is a thetánok hozták létre. A thetán ugyan természetétől fogva jó, de az anyaggal kapcsolatba lépve „kizuhant a tökéletességéből”, elvesztette szellemi identitását és ezért potenciális képességeinek és ismereteinek csak töredékével rendelkezik. A fentebb vázolt dianetika célja a thetán tiszta (clear) állapotba hozása, hogy saját maga teljesíthesse ki képességeit, növelje „szellemi tudatosságát” és eljusson a teljes szabadságra. A szcientológia deklaráltan ezt nevezi üdvözülésnek, és irataik világosan leírják, hogy ez nem egyezik meg a keresztény üdvözülésfogalommal, mert szerintük az helytelen, hanem leginkább bizonyos keleti vallásokhoz áll közel. (De természetesen a szcientológia az igazi, Hubbard előtt mindenki csak kapisgálta az igazságot...)

A szcientológia szerint a thetán alapvető célja a végtelen túlélés. A túlélés nyolc szinten, az úgynevezett „nyolc dinamikában” mutatkozik meg, melyek az egyén, család, csoport, faj, életformák, fizikai univerzum, szellem, végtelen (Légfelsőbb Lény). A clear állapot elérése után az operatív thetán szint elérése lesz a cél, aki ezen dinamikák mindegyikében növelni akarja túlélését, és a szcientológia állítása szerint növelni is tudja, ha betartja Hubbard tanácsait. Értelemszerűen a képességeit növelő thetán nemcsak egyéni életét (első dinamika) teszi jobbá, hanem a magasabb szinteken a család, a csoport stb. életét is. „Természetesen” a kiindulás az első dinamika szintje, tehát a kezdő szcientológus elsősorban a saját túlélésére törekszik. A nyolcadik szintet elérő thetán pedig azt is felismeri, milyen szerepet játszott ő a teremtésben, azaz milyen mértékben egy a Légfelsőbb Lénnel. A Légfelsőbb Lényről a szcientológia nem közöl semmit (legalábbis a mindenki számára hozzáférhető iratokban), hanem egyenesen azt írja, hogy a clear állapotú ember maga képes megismerni azt, ezért mindenkinek a saját tapasztalatára bízzák a Légfelsőbb Lénnel való kapcsolatteremtést.

Azt gondoljuk, nem is kell részletezni, mennyire ellentmond mindez a kereszténységnek. A dianetikában bevezetett reinkarnáción és önüdvözítésen alapuló eszmerendszer továbbfejlesztéseként itt már az ember (thetán) istenné válásáról is szó esik, Isten beleoldódik valamilyen általános irányító elv fogalmába vagy egy titokzatos személyébe, akiről nem árulnak el semmit a szcientológia „mesterei”. A szeretet fogalma is eltűnik, hisz pl. a thetán csak a második szintbeli túlélésének növelése végett törődik többet családjával, önzetlenségről szó sincs.

Az eddig elmondottak alapján egy magát tévedhetetlennek tartó, alapgondolatokat főként keleti vallásokból kölcsönző ember találmányának vélhetnénk a szcientológiát. A gyakorlat azonban ennél sokkal elrémisztőbb.

A clear állapot eléréséhez természetesen az alapító könyveit kell beszerezni és ta-

mulmányozni. Ez azonban nem elég, hisz az állítólagos korábbi életek megrázkódtatásai miatt a thetán segítségre szorul, amit a Szciantológia Egyház munkatársai adnak meg. Ennek fő eszköze az „auditálás”. Ennek lényege, hogy egy megfelelő szinten álló ember, az auditor vagy „lelkész” rávezeti a páciensre arra, milyen megrázkódtatások terhelik őt, és ebből segít felszabadulni. Eközben egészen személyes dolgokról kell vallomást tennie az auditor előtt, és fel kell ismernie előző életeinek lényeges eseményeit, melyekről az auditálás előtt tudomása sem volt. Mindebben az auditornak egy kidolgozott kérdézési szisztéma és egy misztikus műszer, az „E-méter” jelent segítséget. Az E-méter működéséről a nyilvános szciantológiai iratok semmilyen felvilágosítást nem adnak, csak annyit, hogy igen kis töltések érzékelésére képes, és ennek jelzései vezetik az auditor kérdéseit, véleményét, ítéletét a tanuló előrehaladásáról. Nyilvánvalóan nagy a veszélye hamis emlékek felbukkanásának és ebben való megerősítésnek. Ezt nemcsak a kereszténység állítja, hanem a hitetlen pszichiáterek is, akik sok, auditálástól megbetegedett emberrel találkoztak. Ezért a szciantológia egyik legfőbb ellenségének a pszichiátereket tekinti, hisz társadalmi szinten ők azok, akik leginkább belelátnak praktikáik veszedelmébe, és az emberek védelme érdekében felemelik szavukat a szciantológia ellen. Az E-méter pedig gyanús emlékeztet a spiritizmus által használt, kis erők hatására reagáló eszközökre (3.3.2. fejezet, 23. oldal), csak ennek tudományosanabb kinéző formája van, mint a régi eszközöknek. A spiritizmusnál elmondottak szerint ez egy kapu lehet rossz szándékú szellemi lényeknek, akik az E-méter segítségével már igen kis fizikai beavatkozással irányító szerephez juthatnak egy ember véleményét és cselekedeteit illetően.

Megjegyzendő, hogy a Szciantológia Egyház az eddigieken kívül hívei életének minden részletében szeretne részt venni, pl. saját névadási, esketési és temetési szertartásai vannak, az üzleti élettel és sikeres vállalatirányítással kapcsolatos munkáik is igen kiterjedtek.

Az eddig leírtak szigorúan a Nemzetközi Szciantológia Egyház saját magáról kiadott információi, különösképpen az „Szciantológia. Egy mai vallás elmélete és gyakorlata” c. tájékoztató kézikönyve alapján készültek. Mivel azonban ennek elején ott áll az, hogy „E kiadvány egyetlen részlete sem nyomtatható újra a szerzői jog tulajdonosának engedélye nélkül.” és egyéb dokumentumaikon is hasonló kitételek olvashatók, ezért a többi fejezetről eltérően nem közöltünk szó szerinti idézeteket. A Szciantológia Egyház pedig különösen érzékeny minden őt érintő jogi természetű dologra, ezért nem akarjuk az ő szerzői jogait sérteni. Aki ellenőrizni szeretné az elmondottak hitelességét, az beszerezheti pl. ezt a könyvet az Internetről, mivel azt szerzői szabadon letölthetővé tették, csak a nyomtatás tilos.

A továbbiakban a szciantológia olyan árnyoldalairól írunk röviden, melyeket a Szciantológia Egyház következetesen tagad, de a tanúk sokasága, az ügyekben lefolytatott rendőrségi és egyéb vizsgálatok miatt hitelességük felettébb valószínű. Mindenesetre már az eddig elmondottak is világossá teszik a szciantológia természetét.

Az auditálások (és az egyéb foglalkozások, könyvek, segédanyagok) természetesen pénzbe kerülnek, és a clear állapot eléréséhez óriási összegek szükségesek. Sokan ezt nem tudják kifizetni, ezért a Szciantológia Egyház számára végzett munkára kötelezik magukat. Ezen szerződések sokszor annyira megkötik az ember kezét, hogy utána szinte képtelenné válik kikeveredni a szervezet hálójából, hisz papíron hatalmas összegekkel tartozik. Világszerte számtalan ilyen esetre derült fény, és részben emiatt sok országban a Szciantológia Egyház be is lett tiltva. (Ilyen pl. Németország is, ahol még azt is törvény

tiltja, hogy állami finanszírozású szervezet olyan céggel kössön szerződést, mely a szcientológia vállalatvezetési rendszerét alkalmazza.)

A Szcientológia Egyház nem tagadja, hogy bizonyos iratai nyilvánosak, mások viszont csak a megfelelő szintet elért emberek számára állnak rendelkezésre. Ezen belső iratok titkosságát még törvénytelen eszközökkel is fenn akarják tartani. Pl. amikor egy magasabb szintet elért szcientológus, Steven Fishman nyilvánosságra hozott belőlük néhányat, a Szcientológia Egyház jogellenesen hatolt be az iratok másolatait tartalmazó épületbe és szedte össze azokat. Ezért bírósági ítélet el is marasztalta őket. (Az 1990-es évek elején zajlott mindez az USA-ban.) Az iratok tartalma, legalábbis azoké, mely a bírósági perben szerepet kaptak, természetesen mégis nyilvánosságra került (az Internetről könnyű beszerezni), és ezekben nagyon „vad”, mesészerű dolgokat olvashatunk pl. csillagközi szövetségekről, a Föld nagyobb vulkánjaiban levő hidrogénbombákról, amiket földön kívüli értelmes lények helyeztek el sok millió évvel ezelőtt, egy jégbe fagyott, Xenu nevű thetánról. Ezeket elég nehéz komolyan venni. Egyrészt inkább egy fantasztikus könyvnek tűnik, másrészt sokszor teljes ellentmondásban van a tudományos, pl. geológiai tényekkel. Nagyon látszik ezeken az iratokon annak a kornak a nyoma, amikor Hubbard leírta őket. Például az 50-es évek legkorszerűbb fegyverei (hidrogénbomba) lépnek fel benne legerősebb fegyverként, holott egy csillagközi civilizáció biztosan tudna hatásosabbat is gyártani (mondjuk antianyag-fegyvert).

Bár ezekben a titkolt iratokban még inkább előjönnek kereszténységgel össze nem egyeztethető elemek, mégsem tárgyaljuk őket részletesen. Egyrészt a korábban elmondottak is eleget mutatnak a szcientológiából ahhoz, hogy keresztény ember távolról kerülje. Másrészt az iratok hitelességét a Szcientológia Egyház következetesen tagadja, és ezért úgy gondoljuk, hogy az a tisztességes magatartás, hogy csak azokat az iratokat vizsgáljuk konkrétan, melyeket ők is felvállalnak a világ előtt.

4.2.5. Arany Rózsakeresztesek [0,0]

5. Keleti filozófiákon alapuló eszmerendszerek

5.1. Közös vonások

5.1.1. Reinkarnáció [0,0]

5.1.2. „Minden egy” [0,0]

5.2. Legfontosabb irányzatok

5.2.1. Krisna-tudatúak vallása [0,0]

5.2.2. A jóga különböző ágai [0,0]

5.2.3. Feng Shui [0,0]

6. Áltudományok

Az áltudományok körét nehéz pontosan behatárolni. Az emberi megismerés folytonosan újabb és újabb területeket tár fel a természet, az ember és a társadalom titkaiból. Egy adott pillanatban vannak olyan területek, melyben tudásunkat biztosnak mondhatjuk, vannak kutatott területek, ahol már kielégítően működő elméleteink vannak, de minden szempontból nem tekinthetjük teljesnek ismereteinket, és végül vannak teljesen ismeretlen tartományok is, melyek feltárása a jövőre vár. A határvonalak elmosódottak és folytonosan változnak.

A tudomány állásának egy adott pillanatában tehát szép számmal vannak olyan dolgok, melyek az emberi elme elöl részben rejtve vannak, és a kinyilatkoztatás sem szól róluk. Adott tehát a veszély, hogy elővigyázatlan kutakodással okkult dolgokba fúson bele az ember. Egy-egy adott szakterület kutatói ezért olyan tudományos kutatási módszereket alakítottak ki, melyek biztosítják azt, hogy az emberi képességek és lehetőségek körén belül maradjon a vizsgálat és ne forduljon mindenféle más irányokba. Ezek természetesen nem jelentenek száz százalékos biztonságot, de aki nem alkalmazza ezeket a generációk által kiérlelt módszereket és alapelveket, az bizonyosan kiteszi magát az eltévelyedésnek. Ez általában csak téves elméletek felállítását jelenti, néha azonban okkult irányba viszi az embert. Az áltudományt tehát leginkább vizsgálati módszerei különböztetik meg a valótól. Hiszen a „valódi tudomány” sem tárt fel mindent a természet titkaiból, sokszor téved is, időnként egy-egy elméletet ki kell dobnia, és jobbat alkotni helyette.

Áltudomány alatt tehát nem azt értjük, hogy egy elmélet téves vagy pontatlan, hanem azt, amikor egy tudományosnak látszó köntösbe burkolnak téves gondolatokat. A „köntös” gyakori elemei: szakszavak használata igazi jelentésüktől elszakítva, bonyolult, jól kinéző műszerek építése és mutogatása valóságos tartalom nélkül. Ezek a laikus szemek előtt a komolyság látszatát keltik, és sokak szemében a hitelességet bizonyítják.

Iratunkban azokról az áltudományos áramlatokról teszünk említést, melyeknek keresztény hitre kiható következtetései vannak. Ezek az áltudományos elméletek kisebb csoportját alkotják, mert nagyobb részük egyszerűen csak a tudomány bizonyos eredményeit vitatja, pl. a relativitáselméletet szeretné megdönteni, vagy az örökmozgót fedezi fel, és ezek elfogadása vagy elvetése nem befolyásolja hitünket. Az itt tárgyalt esetek azonban olyanok, amikor tudományosnak látszó köntösben hitünk alapjait érintő tévtanításokat próbálnak valakik elfogadtatni az emberekkel. Ezekben sokszor csak az emberi eltévelyedés nyomait fedezhetjük fel, azaz nem beszélhetünk olyan közvetlen sátáni befolyásról, mint pl. a szellemidézés esetében. Mégis, a most ismertett tévtanítások bevezetői lehetnek a „továblépésnek” a valódi okkult dolgok irányába, azaz végső soron mégis Istennel ellenkező oldalra állítják az embert. Például sokan csillagjósással kezdik, és innét lépnek tovább a jóslás egyéb formáira, majd fordulnak mágiához. Mivel viszont ez a Sátán terveivel összhangban van, ezért ő támogatja a vallási kérdéseket is érintő tévtanítások terjedését is, még akkor is, ha az eredetileg csak emberi tévedésen alapult, de egy kis „besegítéssel” nagyobb hitele lehet az emberek előtt.

6.1. Közös vonások [4,4]

Az alábbiakban felsorolunk néhány fő jellemzőt és alapgondolatot, melyek az áltudományokban rendszeresen felbukkannak. Természetesen ezen gondolatok nem

ennyire tisztán kerülnek kifejtésre a legtöbb esetben, de alapos odafigyeléssel felismerhetők.

- „Ami régi, az igaz.”

Sok áltudományban felbukkan az a szemlélet, miszerint amit több ezer éven keresztül elfogadott az emberiség egy jelentős hányada, az feltétlenül igaz, mert „több évezredes tapasztalat áll mögötte”. Különösen szeretik ezt mondani az asztrológia hívei, a klasszikus okkult, ezoterikus „tudományok” követői, de még az UFO-hívők is perdöntő bizonyítékként kezelnek minden régi rajzot, melyen idegen lénynek vagy repülő tárgynak tűnő alakot vélnek felfedezni.

Természetesen ezt az alapelvet nem kell elfogadni. Ugyan tisztelni kell a régebbi korok tudományos eredményeit, de fel kell ismerni, melyeket haladta túl az idő. Önmagában az, hogy valamit sok ember hisz, vagy hosszú ideig tartotta magát, nem igazolja valóságtartalmát. Másrészt az is figyelembe kell venni, hogy a valódi tudományok ugyanolyan régiek, mint a téveszmék. Például a csillagjósolás nem nevezhető régebbinek a csillagászatnál, hanem annak egy rég megcáfolt, és mára teljesen különvált vadhajtása. Amikor tehát azt mondja valaki, hogy az asztrológia mellett 5000 év tapasztalata szól, akkor mellé lehet tenni, hogy a csillagászat ugyanolyan régi. És ez az ugyanolyan régi csillagászat számtalan esetben cáfolhatatlanul bizonyította helyességét (pl. mesterséges holdak pályaszámítása centiméter pontossággal), de a csillagjósolásról azt állítja, hogy alapjaiban téves. Az azonos korú csillagászat és csillagjósolás tehát ellentmond egymásnak. Csak koruk nem jelenti tehát igazságuk értékét.

- „A modern tudomány eszközei tévedhetetlenek.”

Gyakran felbukkanó érv ez is, pedig nyilvánvalóan hamis. Csak azért, mert egy műszert mondjuk „a NASA szakemberei készítették a legkorszerűbb eredmények felhasználásával”, még nem lesz tévedhetetlen a műszer, és még inkább nem válik tévedhetetlenné a mérési adatok értelmezője. Másik példa: a modern pszichológia és pszichiátria szívesen alkalmazza a hipnózist diagnózis felállítására és gyógyításra. Azért, mert ez viszonylag új módszer, és néhány területen jól alkalmazható, nem biztos, hogy mindig tévedhetetlen. (Például olyankor, amikor állítólagos előző életekről számolnak be az emberek hipnózis alatt.)

- „A hivatalos tudósok letagadják a nekik nem tetsző eredményeket.”

Bár elvileg nem zárható ki, hogy egy-egy tudománnyal foglalkozó ember szakmai elfogultság vagy személyes okok miatt az igazság eltusolásán munkálkodjon, egy egész tudományágot átfogó összeesküvés, mely egy szakterület összes kutatóját érinti teljesen irreális. Egy általános „fizikus-összeesküvést” nem lehetne titokban szervezni és működtetni.

Ezeket az érveket inkább a sértődöttség hozza fel az áltudományok művelőiben, illetve az a szándék, hogy ez által a többi szakember hitelét lerombolja az emberek előtt, mert a szakmai vitában megfelelő érveket nem tud felhozni.

- „A tények és bizonyítékok válogatásakor csak azokat tekintjük hitelesnek, melyek összhangban vannak az igazolni kívánt elmélettel.”

Ezt az elvet igen fontos megismerni, mert nagyon jellemző az áltudományokra, és néha jól sikerül álcázni ennek hamisságát. A helyes hozzáállás ugyanis az, hogy egy adott tárgykörből való *összes* tényt, bizonyítékot, dokumentumot figyelembe kell venni egy elmélet helyességének megítélésakor. Természetesen szabad a tények, dokumentumok hitelességét vizsgálni, és ez alapján némelyet hamisnak minősíteni, de ezt csak nagyon körültekintően szabad megtenni, és a megítélés kritériuma nem lehet az, hogy hogyan viszonyul a tény a bizonyítani kívánt elmülethez. Sok áltudós egyszerűen kimazsoláz a rendelkezésére álló rengeteg tény közül néhány neki megfelelőt, azokat pedig, melyek elmélete ellen szólnának indoklás nélkül elveti, és így természetesen akármilyen téveszméhez hatásosnak tűnő bizonyítékokat gyárt.

Ennek tipikus tünete, ha valaki pl. egy régi iratból egy-egy kiragadott mondatra elméletet alapoz, miközben az irat többi része ellentétes ezzel az elmüllel. Az áltudomány ilyenkor az irat többi részét hamisnak, későbbi betoldásnak, rossz fordításnak minősíti anélkül, hogy ezt ténylegesen bizonyítaná. Ezen gondolkozásmód mögött lényegében az húzódik meg, hogy az igazolni kívánt elmélet válik a kiválogatás alapjává. Így természetesen minden igaznak elfogadott tény az elmületet fogja alátámasztani. De ez az egész eljárás csak a megalapozatlan önigazolás egy nehezebben felismerhető módja.

- „Ha egy elmélet alkalmas a jelen pillanatban ismert tények megmagyarázására, azt tökéletesnek jelenthetjük ki.”

Bár az, hogy egy elmélet segítségével megmagyarázhatjuk egy adott témakörben a vizsgálat időpontjáig tapasztalható dolgokat fontos és szükséges dolog, de valójában nem elegendő. Igazán hitelessé az tesz egy elmületet, ha előre is helyesen megmondja a történéseket.

Például Newton mechanikájának igazságát nem az bizonyítja a legjobban, hogy megmagyarázta a bolygók mozgását, hanem hogy olyan gépek működése is megtervezhető felhasználásukkal, amelyet még senki nem épített meg ténylegesen, és eddig minden esetben úgy működtek a gépek, ahogy a mechanika törvényei *előre* megmondták. Ezen a „vizsgán” nem megy át sok áltudomány, mint pl. a Nostradamus jóslataival foglalkozó könyvek tömege. Érdekes módon, *utólag* minden tényt bele tudnak magyarázni Nostradamus zagyva, keverék nyelven, félig érthetetlenül írt szövegébe, de *előre* nem tudnak belőle jósolni. Például egy 1995-ös Nostradamus-könyv ír arról, hogy itt és itt benne van a jóslatokban a Szovjetunió bukása, de ha ez így van, akkor ezt miért nem ismerték fel már 1980-ban a „szakértők”? Ha pedig olyan érthetetlen a szöveg, hogy csak utólag lehet felismerni dolgokat, akkor nem ér semmit. Az említett könyv megpróbált jóslatokat is tenni a kiadás pillanatában még jövőnek számító eseményekre, de ezek nem váltak be. (Megjósolta pl. a Pápa közeli, azaz 1998-ig bekövetkező halálát, de Istennek hála, 2002-ben még köztünk van II. János Pál, jóval túlhaladva a Nostradamus által állítólag neki jósolt időt.)

A magyar csillagjóslás egyik fő alakja, Baktay Ervin kitér az elől a kihívás elől, hogy pusztán a horoszkóp alapján mondja meg a személy nemét. Pedig ez frappánsan bizonyíthatná a csillagjóslás objektivitását. Erről a következőket írja:

Ugyan mi szükség van arra, hogy egy névtelen horoszkópot odaadjunk

egy asztrológusnak és megköveteljük tőle, hogy állapítsa meg, fiú vagy leány születési képlete-e az? Ez igen csodálatos és bámulatra méltó mutatvány lenne és tökfilkók előtt talán bizonyítékul szolgálna az asztrológia igazára, de teljesen fölösleges dolog. ... Mire való talányt csinálni abból, ami kézenfekvő?

Baktay Ervin: A csillagfejtés könyve, 26.o.

A válasz egyértelmű: ez által az asztrológust olyan objektív tény felismerésére lehetne kényszeríteni, mellyel ő nem rendelkezik, és nem utólag illeszti magyarázatát az általa ismert dolgokra. Erre azonban egy „fő asztrológus” nem mer vállalkozni, helyette idegesen letökfilkózza az objektív bizonyítékokat követelőket.

6.2. Legfontosabb irányzatok

6.2.1. Asztrológia, csillagjósolás [5,4]

A csillagjósolás valamilyen formájában még a templomba járó emberek közül is sokan hisznek, ezért a többi áltudománynál részletesebben kitérünk ennek tárgyalására. Meg fogjuk látni, hogy a csillagjósolás (a csillagjósok állításával ellentétben) minden tudományos alapot nélkülöz, a jó jövődölést nem lehet megtanulni a téma „szakértői” szerint, hanem a könyvekben körül nem írt megérzésekre kell hagyatkozni, valamint hogy a csillagjósolás gyakran együtt jár más okkult tudományok művelésével is, és az érdeklődőt is ez irányba vonja. Célszerű lehet most ezért feleleveníteni az okkult jóslási technikák veszélyeire vonatkozó megfontolásokat. (Lásd 3.3.3. fejezet, 25. oldal.)

Mit állít a csillagjósolás? Ezt nem lehet röviden összefoglalni, mert a csillagjósolásnak (asztrológiának) olyan sok ága van, hogy nehéz bennük eligazodni. Mégis megpróbálunk egy áttekintést adni erről a témáról, mert sokan nem is tudják, mi a horoszkópok állítólagos alapja. Jobban megismerve ezt nyilvánvalóvá válik a benne rejlő téves alap gondolat és a veszélyeket is jobban fel lehet mérni.

A csillagjósolás alap gondolata, hogy az égitestek Földről látszó helyzete alapvető befolyással van a földi történésekre. Egyes irányzatok szerint a jövő eseményei, mások szerint csak bizonyos általános jellemzők, mint pl. egy ember jellemvonásai, olvashatók ki az égitestek helyzetéből. (A két irányzat valójában összeegyeztethetetlen. Jellemző, hogy a sok ezer év alatt még ilyen alapvető kérdés sem került tisztázásra.) Arra, hogy ez a befolyás hogyan számolható, számtalan módszer létezik. Itt az Európában elterjedt módszer fő vonalait ismertetjük. (Más területeken teljesen eltérőek a számítási eljárások.)

Az „európai” csillagjósolási lényege az ún. „horoszkóp” felállítása. Ez egy rajz, mely a **bolygók**, bolygók a **Nap** és a **Hold** helyzetét rögzíti egy adott pillanatban és helyen (embernél a születés pillanatában és helyén). A horoszkóp szerkezetének fő vázát az alkotja, hogy a bolygók nagyjából közös sík mentén mozognak, ami a Földről nézve egy képzeletbeli gömbre kivetítve egy kört jelöl ki. Ezt a kört „ekliptikának” nevezzük. Az ekliptikát 12 részre, ún. „házakra” osztják be az asztrológusok, általában az ekliptika keleti látóhatárral történő metszéspontjából kiindulva. A házbeosztásban is sok az eltérés: valaki az első ház szélét a keleti látóhatártól számítja, mások szerint itt a közepe van. Egyesek az ekliptika mentén egyenletesen osztják be a házakat, mások nem egyenletes beosztást alkalmaznak. A házak kijelölése után kiszámítják, hogy a Nap, a Hold és a

bolygók mely házakban és mely csillagképekben vannak az adott időpontban, és ezt egy kis rajzon rögzítik. Ez a rajz maga a horoszkóp.

Idáig még semmi jóslás nem történt, csak egy csomó számítgatás. Az, hogy ma-napság számítógéppel végzik ezt, nem jelenti a csillagjóslás fejlődését, csak azt, hogy az asztrológusoknak még a csillagászat pályaszámítási részét sem kell ismerniük.

Vegyük észre, hogy már a horoszkóp felrajzolása is teljesen bizonytalan: ha máshogy osztjuk be a házakat, teljesen átrendeződhet a horoszkóp. Azt is vegyük észre, hogy a horoszkóp 5–10 perc alatt már megváltozhat, mert a bolygók látszólagos napi mozgása miatt ennyi idő alatt egyik házból a másikba kerülhetnek.

A horoszkóp értelmezése csak ezután következik, és ez tág teret enged a találgatásoknak. A legfontosabb gondolatok a következők: Egy emberre (jellemére vagy jövőjére) a születése pillanatában felvett horoszkóp van alapvető hatással. A hatás rengeteg dologtól függ. Jellemzői vannak a házaknak, az ekliptika mentén elhelyezkedő csillagképeknek (ezek az „állatövi jegyek”, azaz az Ikrek, Bika, stb.), a Napnak, Holdnak és bolygóknak, a fényesebb csillagoknak. Ezek hatása erősödhet vagy gyengülhet látszó helyzet és az egymáshoz képest felvett helyzet függvényében. A legerősebb hatásokat a következőknek tulajdonítják:

- Melyik csillagkép van épp felkelőben.
- Melyik csillagképben van a Nap.
- Melyik házban van a Nap.
- Vannak-e egymást erősítő vagy gyengítő hatású elrendeződések?

Megjegyezzük, hogy a közönséges „horoszkópok”, melyek a napilapokban és itt-ott találhatóak, ezek közül csak a másodikat veszik figyelembe, ami még a csillagjóslásban hívők szerint is annyira pontatlan, hogy semmitmondó lehet, mert a többi jellemzők esetleg leronthatják ennek hatását. Az olyan jellegű „horoszkópok” tehát, hogy „A héten az Ikrek jegyében születettek munkahelyi előmenetel vagy elismerés vár, csak legyenek pontosak a munkaidő kezdetén.” valójában nem is csillagjósláson alapulnak, hanem a lap eladhatóságát növelő, olvasót becsapó reklámfogások közé sorolandók. (Gondoljuk csak el: Ikrek jegyében tartoznak 3 hónapos csecsemők és 75 éves nyugdíjasok is. Rájuk hogyan vonatkozna a fenti jellegű idézet?) Ilyen dolgokat tehát elolvasni sem érdemes, mert egyszerűen butaságok.

Az égi objektumoknak számtalan jellemzője van az asztrológia szerint. Ilyen pl. az ókori görög gondolkodás négy alapelemének jellemzőivel való felruházás, aminek megfelelően minden dologról meg van mondva, hogy föld-, tűz-, víz- vagy levegő jellegű. Ezen kívül még számtalan egyéb jellemző is létezik, melyet a megfelelő „szakkönyvek” több tucat oldalon sorolnak fel. „Értelemszerűen” vízjellegű csillagképben vízjellegű bolygó állása erős vízjellegű hatást fog jelenteni, de kevésbé nyilvánvaló kapcsolatokat is számításba vesz a csillagjóslás, mint pl. néhány megadott szögtávolság erősítő, más szögtávolság („fényszög”) gyengítő hatást jelent a bolygók esetében.

A jellemzők és a lehetséges kapcsolatok száma olyan nagy, hogy mindet a csillagjós nem is tudja számba venni. Hisz a Nap, a Hold és legalább öt bolygó helyzetét kell vizsgálni a csillagképekhez, a házakhoz és egymáshoz valamint néhány fontosnak

vélt csillaghoz képest és még számtalan fiktív pontot is figyelembe lehet venni a csillagjósok szerint. Az asztrológusok el is ismerik, hogy mindezek kifejtése nem bontható egyértelműen megtanulható lépésekre, csak a gyakorlat teszi „mesterré” a csillagjóst.

A helyzet tehát az, hogy a csillagjósok technikák annyi lehetséges értelmezést, jellemzőt, eseményt adnak az asztrológus kezébe, melyből neki szelektálnia kell, hisz esetleg egymásnak ellentmondanak. (Egyszerű példa: egy horoszkópban egy vízjellegű bolygó vízjellegű házban, de nem vízjellegű csillagképben áll. Erős, vagy gyenge a vízjelleg ekkor?) Ezt, azaz annak megállapítását, hogy melyek a figyelembe veendő jelek, események csak megérezésre végzik a csillagjósok. Itt fennáll annak a lehetősége, hogy a csillagjós az emberről kapott egyéb információkhoz igazítja következtetéseit, azaz egyszerűen csal, de az is lehetséges, hogy szellemi lényekhez fordulva, azok segítségével választ helyesen. Ez utóbbi eset igen veszélyes, hisz valójában az okkultizmus egy bizonyos formáját űzi a csillagjós, a horoszkóp felállítását csak álcának, segédeszköznek kell. (Érdekes lehet felidézni a jóslásról általában mondottakat. Lásd 3.3.3. fejezet, 25. oldal.) Valóban, a „nagy” csillagjósok szinte kivétel nélkül foglalkoznak az okkultizmus valamely ágával is, keleti vallási elemeket öltöztetnek kereszténynek tűnő köntösbe.

Tipikus példa erre Baktay Ervin személye, aki a magyar csillagjósok egy meghatározó személyisége, de komolyan foglalkozott a keleti vallásokkal, és könyveiből olyan vegyített filozófia ismerhető meg, mely a kereszténység, az okkultizmus és a keleti vallások keverékéből állt elő. A felületes olvasó akár kereszténynek is vélheti az író személyét és az általa ismertetett dolgokat, de módszeresen felbukkannak pl. a reinkarnációra való utalások és egyéb, a keresztény alaptanítással össze nem egyeztethető elemek.

Nézzünk ezek közül néhányat!

Baktay Ervin szerint már benne vagyunk a Vízöntő korszakának kezdeti szakaszában, és az alapvetően változtatja meg az emberiség sorsát. (Ez a könyv 1942-ben került kiadásra. De már itt felfedezhetők a New Age ma gyakran emlegetett alap gondolatai.)

Új világek jönnek, amelyben a ma még forrongó, megoldatlan problémák tisztázódnak és a földi élet kiegyensúlyozottan indul meg fölfelé emelkedő útján.

...

Mi a Vízöntő ősi jelképe? Az ifjú, aki kezében sajtárt tart és terméshasznosító vizet önt a föld rögére. Az egyetlen jegy, amelynek jelképe egy fiatal férfi, ifjú ember. Önkéntelenül az evangéliumi szavakra kell gondolnunk: AZ EMBER FIA, aki eljövendő... Jézus Krisztus, akinek műve nem korlátozódhatott egyetlen világerára, a Halakra, hiszen ő maga mondta, hogy ismét el fog jönni! A Vízöntő a jézusi irányítás beteljesítője, amikor Jézust, akit „egy időre nem láttunk”, „ismét látni fogjuk”. Nem kell ezt betű szerint érteni, nem kell apokaliptikus világvégre gondolnunk. ... Krisztus mondta, hogy „Én az Élet vizét hozom nektek” – íme az Ifjú, az Ember Fia, az Élet vízének hordozója: – a Vízöntő!

Baktay Ervin: A csillagfejtés könyve, 365–366.o.

Az előző idézet mondandója világos: Jézus nem jön el úgy, ahogy pedig megígérte, nem lesz utolsó ítélet. Ehelyett az új kor szellemi változásaira kell figyelni, mintha az

lenne Jézus vezetése. Nyilvánvalóan kereszténységgel össze nem férő tanítás! De Jézus figyelmeztetett előre:

Álpróféták és álkrisztusok fognak fellépni, és nagy jeleket és csodákat visznek végbe, hogy megtévesszék, ha lehet, még a választottakat is. Lám, előre megmondtam nektek. Ha tehát azt mondják nektek, hogy kinn van a pusztában –, ne menjetek ki, hogy a házban rejtőzködik –, ne higgyétek el! Amint a villám napkeleten támad és napnyugatig látszik, olyan lesz az Emberfiának eljövetele is.

Mt 24,24–27

Baktay világosan hisz a reinkarnációban és csúsztatásokkal, mézesmázos szöveggel oly módon tünteti fel, mintha az a kereszténység alap gondolata lenne:

És nem tudhatjuk, hogy a ma észrevétlen jelentéktelenségben élő ember nem vizsgálják-e ebben az életben úgy, hogy legközelebbi születésében mostani eredményei napfényre lépnek ... igyekezzünk meglátni az örök törvényt, az isteni Gondviselést és a határtalan múltból a messze jövő felé ívelő életvonalat.

Baktay Ervin: A csillagfejtés könyve, 233.o.

Végezetül még egy idézet, mely jól kezdődik, de olyan törvényről beszél, melyet a Biblia sosem említ, sőt az ellenkezőjét állítja:

Bízzunk Istenben és az Ő törvényében, s lássuk a horoszkópban mindig az isteni törvény megnyilatkozásának halvány visszfényét!

Baktay Ervin: A csillagfejtés könyve, 280.o.

Csillagjósítás és csillagászat. Azért, hogy teljesebb képet kaphassunk, kicsit beszélnünk kell a csillagjósítás történetéről.

Az asztrológia az emberi megismerés egy korábbi szintjén természetesen kínálkozó tévút volt. Az emberiség már a távoli múltban egészen nyilvánvalóan észrevette, hogy az égi jelenségek hatással vannak a földiekre. Ilyen nyilvánvaló hatások voltak a következők:

- A Nap napi látszó mozgása láthatósága befolyásolja a hőmérséklet alakulását. (Pl. déltájban van a legmelegebb.)
- A Nap láthatóságának ideje meghatározza az évszakot, ami egy-egy területen az időjárást és ezen keresztül a növénytermesztést alapvetően befolyásolja.
- A Nap és a Hold helyzete hatással van a tenger szintjére (árapály).

Ezeket kívül közvetett összefüggéseket is felismert az ókori emberiség. Például a Szíriusz csillag az év egy jól meghatározott, néhány napos időszakában kel együtt a Nappal. Az ókorban volt egy olyan, több száz év hosszúságú időszak, amikor ez teljesen véletlenül pontosan megegyezett azzal az idővel, amikor a Nílus forrásvidékén a nagy esőzések kezdődtek, ami az egyiptomi emberek számára azt jelentette, hogy elő kell készülni az áradásra, mert az rövidesen odaér. (Mára, a földtengely helyzetének változása miatt már megszűnt ez a véletlen egybeesés.) Ennek az ismeretnek felhasználása segítette a mezőgazdaságot, de téves magyarázatokra vezetett, tudniillik arra, hogy a Szíriusz okozná az áradást.

Az emberiség joggal kutatott további összefüggések után az égi és földi jelenségek között, és a valódiakon kívül – természetes módon – több hamist is felfedezni vélt, mint pl. az üstökösök és katasztrófák közti kapcsolatot vagy jellemek és sorsok égi jelenségektől való függését. A bűnbe esett, Istentől elszakadt emberiség egy része az égi jelenségekben vélte megtalálni az egész világot kormányzó erőket, hisz néhány esetben nyilvánvaló volt, hogy az ember számára fontos dolgokat égi jelenségek vezérlik. Természetesen nem az a probléma, hogy az emberiség egy része törődik a csillagokkal, hanem az, hogy nem a helyükön, nem egyszerű teremtményként kezeli őket, hanem sorsokat befolyásoló tényezőként, istenként vagy egyéb lényként.

Világosan ír ezekről pl. a Bölcsesség könyve. Egyrészt pozitívnak mutatja be a világ vizsgálatát és megismerését, másrészt azonban teljes határozottsággal veti el a csillagok istenítését.

Mert ő adta nekem a dolgok biztos ismeretét, hogy értsem a világmindenség szerkezetét és az elemek működését, az idők elejét, végét és közepét, a napfordulat változását és az évszakok váltakozását, az év lefolyását és a csillagok állását, az állatok természetét és a vadállatok indulatait, a szellemvilág hatalmát és az emberek gondolkodását, a növények különbségeit és a gyökerek gyógyító erejét.

Bölcs 7,17–20

Mert természettől balgák voltak mind az emberek, híjával voltak Isten ismeretének, s a látható tökéletességekből nem tudták felismerni azt, aki van, sem művei szemlélésekor nem ismerték fel a művészt, hanem a tüzet, a szelet vagy az iramló levegőt, a csillagok körét, a hatalmas vizet vagy az ég világitóit tartották a világot kormányzó isteneknek.

Ha már ezekben isteneket láttak, mert szépségük elbűvölte őket, akkor tudniuk kellett volna, mennyivel kiválóbb a parancsolójuk. Mert a szépség szerzője teremtette őket. Ha megcsodálták erejüket és hatásukat, ebből arra kellett volna következtetniük, hogy mennyivel hatalmasabb a teremtőjük.

Mert a teremtmények nagyságából és szépségéből összehasonlítás útján meg lehet ismerni teremtőjüket.

De ezek még csak csekély szemrehányást érdemelnek. Mert talán csak eltévednek, amikor valójában Istent keresik és akarják megtalálni. Teremtményei közt élnek és igyekeznek a mélyükre hatolni, s amit szépnek látnak, annak látványa megejti őket.

A tudomány régebben még nem tudta feltárni az égitestek, csillagok valódi szerepét a földi jelenségekben. Isten azonban nem hagyta tévelyegni ilyen fontos kérdésben az embert, hanem már az Ószövetség idején világosan kinyilvánította: az égitestek teremtmények, nem befolyásolják az ember sorsát, nem ezek irányítják a földi dolgokat. Mózes törvényében kifejezetten meg is tiltotta a csillagjósolást, ahogy azt korábban már idéztük. (Lásd 19. oldal.)

Mára mindezt a tudomány is cáfolhatatlanul igazolta. Itt csak címszavakban említjük meg a legfontosabb érveket:

- A Nap, a Hold és a bolygók állítólagos hatása áthatol sok millió kilométeren, át az épületeken, ruhán, mégis a születés előtt nem számít hatásuk, csak a születés pillanatában. Egy élettelen, tudat nélküli hatás hogyan tudja elkülöníteni az anyaméhen kívüli állapotot az azon belülitől?
- Komoly statisztikai vizsgálatok semmilyen összefüggést nem tudtak kimutatni az emberek sorsa, jelleme és születésükori „csillagállás” között. Valójában a csillagjósok csak néhány sikerrel tudnak dicsekedni, általánosságban nem válnak be jóslataik. (2000. májusára pl. egy nagy bolygóegyüttállás miatt legalább vízözönt de akár világvégét is jósoltak sokan. Valahogy mégis elmaradt. . .)

Kepler, akit a csillagjósok szeretnek maguk közül valónak nevezni, több horoszkópot is készített. Ezek némelyike bevált (ezt néha fel is emlegetik a mai asztrológusok), túlnyomó többsége azonban nem (ezekről mélyen hallgatnak). Ezért a nagy csillagász világosan belátta, hogy az egésznek semmi alapja nincs.

- A különböző kultúrák egymástól teljességgel elütő csillagjósolási rendszereket alakítottak ki. Alapvetően eltér pl. a klasszikus európai és a kínai csillagjósolás. Az eltérés oly mértékű, hogy a kettő egyszerre nem lehet igaz.
- Még egy gondolatkörön belül is kibékíthetetlen ellentétek vannak már a horoszkóp felrajzolásánál is. Mint fentebb említettük, a házakra való beosztást többféleképp lehet végezni, és ettől függően a bolygók más és más házba kerülhetnek. A szomszéd házak viszont teljesen másra vonatkozhatnak, vagy más irányú jellemvonásokat adhatnak. Pl. Baktay Ervin szerint a 10. ház az anyával és az anyai ágú rokonokkal, a 9. ház a házasság révén szerzett rokonokkal kapcsolatos. Eltérő házbeosztások esetén egy bolygó egyikből a másikba kerülhet át, így jelentése is megváltozik. Ha a csillagjósolásból valóban következtetni lehetne sorsokra és jellemvonásokra, akkor néhány ember horoszkópjának és sorsának, jellemének összevetéséből egyértelműen eldönthető lenne, hogy mondjuk a Nap a 9. vagy a 10. házban volt-e, hisz meg lehetne mondani, hogy az anyai vagy a házassággal szerzett rokonokra vonatkozik a Nap hatása. Így a házbeosztási viták elrendezhetőek lennének. Mivel azonban ez nem történik meg évszázadok óta, egészen nyilvánvaló, hogy az egész rendszer alapjaiban hibás, és nélkülözi az objektivitást.
- A csillagjósolás a „sok ezer éves tapasztalatával” nem következtetett addig ismeretlen bolygók létezésére. Pedig ha objektív tudomány lenne, fel lehetett volna fedezni segítségével pl. a Neptunuszt. Hisz ez is bolygó (sokkal nagyobb a Földnél), így

ha tényleg lenne hatása a sorsokra, észre kellett volna venni, hogy egy bizonyos időszakban az emberek jelleme a számolthoz képest egy bizonyos irányba eltér, és az eltérés jellegéből ki lehetett volna találni, hogy most egy eddig ismeretlen bolygó az eltérésnek megfelelő csillagkép irányában látszik.

Ugyanezt a csillagászat sikerrel megtette: az Uránusz pályája eltért a számítottól, és az eltérésekből pontosan ki lehetett számítani a Neptunusz helyzetét anélkül, hogy bárki látta volna. A Neptunusz pedig pontosan ott volt, ahol a számítások mutatták. Hasonló dologra, ha kisebb pontossággal is, a csillagjósolás is képes lenne, ha objektív tényeken alapulna.

A csillagjósolás veszélyei. Miben foglalhatók össze tehát a csillagjósolás veszélyei keresztény szemszögből?

Láthattuk, hogy az asztrológust a „megérzésekre” hagyatkozás tudva vagy tudatlanul is szellemlények befolyása alá vonhatja. Itt nemcsak a kevés „profi” csillagjós veszélyeztetett, hanem mindenki, aki egy könyv elolvasása után akár csak a saját horoszkópját igyekszik felírni és megfejteni jelentését.

A csillagjósolás elfogadját mindaz fenyegeti, ami a 27. oldalon leírva található a jóslásokkal általánosan foglalkozó részben.

Ezen kívül már annak a ténynek az elfogadása, hogy az égitestek sors- és jellemformáló tényezők lennének, valójában Isten tulajdonságaiból ruház át néhányat élettelen tárgyakra, így gyakorlatilag a bálványimádás esete forog fenn. Nincs mentség: a tudomány eredményei, a Szentírás egyértelmű elítélő nyilatkozata és a Katolikus Egyház állásfoglalása mind-mind a hamis, megengedhetetlen dolgok körébe sorolja a csillagjósolást. Horoszkópot komolyan venni tehát egyértelműen bűn. Ennek súlyát a tudatlanság ugyan némileg csökkentheti, de Te, kedves Olvasó, az előző fejezetek elolvasása után már nem vagy tudatlan: ha a csillagjósolást elfogadod, tudnod kell, hogy valójában Isten gondviselését alapjaiban kérdőjelezed meg, Isten egyértelmű rendelkezéseivel helyezkedsz szembe. Emlékezz: Éva megkísértése is így kezdődött: a kígyó először csak Isten tiltó rendelkezéseit magyarázta félre egy látszólag kicsi (egyetlen fa egy egész kertben) ügyben. Valóban: a csillagjósolás elfogadása „belépő” lehet, és sok esetben valóban az is a többi keresztény alapigazsággal való szembeforduláshoz, az okkultizmus és a New Age egyéb területeinek elfogadásához.

A kereszténység világosan hirdeti: Istennek gondja van ránk, egészen személyesen vigyáz mindannyiunkra:

Ugye két verebet adnak egy filléren? S Atyátok tudta nélkül egy sem esik le a földre.

Nektek minden szál hajatok számon tartják.

Ne féljetez hát! Sokkal többet értek a verebeknél.

Mt 10,29–31

Nem távoli fénypontok irányítják életedet, kedves Olvasó, hanem a végtelen hatalmú és szeretetű Isten, aki személyesen figyel rád, minden szál hajadat számon tartja. Ennek a féltő gondviselésnek mondasz ellent, ha élettelen dolgokat tartasz sorsod és jelleted irányítójának.

6.2.2. Parapszichológia, parafizika [4,3]

Nehezen körülírható ez a témakör, mert ahány szerző, annyiféle dolgot ért alatta. Közös vonásként talán az jelölhető meg, hogy a parapszichológia állítása szerint az ember rendelkezik olyan képességekkel, melyeket a természettudomány még nem tárt fel, de valamennyire megfoghatók a tudomány eszközeivel, mérésekkel. A parapszichológia hívei tehát arról beszélnek, hogy az embernek vannak bizonyos képességei, melyek magának az embernek a tulajdonságai, azaz (általában) nem fordulnak szellemi lényekhez segítségül tudatosan; egyszerűen a tudomány még csak félig felderített területen húzódó frontvonalaként szeretik bemutatni tevékenységüket. El kell ismerni, hogy ez valóban így is van nagyon sokszor, így vannak kutatók, akik valóban természettudományos alapossággal kutatják pl. a gondolatátvitel jelenségének létezését vagy lehetetlenségét. Ezek azonban a kis hányadát adják a „parapszichológia” vagy „parafizika” címmel megjelölt területnek, egyrészt mert számuk sokkal kisebb a felelőtlen önjelölt szakértőkénél, másrészt az ő eredményeik egyáltalán nem látványosak vagy átütő erejűek, így nem kerülnek bele olyan mértékben a médiákba, mint a szenzációt ígérő jelenségek.

A következőkben tehát nem azokról a kutatásokról írunk, melyeket szigorúan ellenőrzött körülmények közt végeznek azért, hogy tisztázzák az ember esetlegesen még fel nem ismert természetes képességeit, hanem az ebben a témában a könyveket, újságokat és a TV-t elárasztó áltudományról. A mai szóhasználat szerint igen valószínűnek mondható, hogy ha valaki magát „parapszichológus”-nak nevezi, akkor a téma áltudományos oldalán áll. A témakör egy-egy területével tudományos alapossággal foglalkozó fizikusok, biológusok, pszichológusok nem szokták magukat „para-” jelzővel illetni.

Tipikus jelenségek, melyek a „paratudományok” tárgykörébe esnek:

- gondolatátvitel (telepátia)
- gondolatolvasás
- tárgyak gondolatok segítségével történő mozgatása (telekinézis)
- érzékszervekkel meg nem magyarázható észlelések (ESP)
- jövőbe- vagy múltba látás
- tárgyak testhez történő tapadása

Könyvünk kereteit meghaladná az említett témák kimerítő tárgyalása, ezért csak néhány fő szempontot említünk meg. Tehetjük ezt azért is, mert feltehetően minden kedves olvasónk találkozott már ezeknek a jelenségeknek a bemutatásával különféle hírközlési eszközökben.

A parapszichológia eredményei nem reprodukálhatók.

Ellenőrzött körülmények közt a fenti jelenségek legnagyobb „szakértői” sem tudnak megismételhető eredményeket felmutatni. Nincs olyan ember, aki mondjuk 10-ből 9-szer eltalálna a másik szobában levő ember által gondolt számot, vagy aki minden körülménytől függetlenül tudná a távmozgatás jelenségét produkálni, stb. A tapasztalatok azt mutatják, hogy nem szabad hinni azoknak a híreknek, hogy „Egy parapszichológiai kutatóintézetben világosan sikerült kimutatni, hogy...” Sajnálatos módon a kifejezetten ilyen jelenségek kutatására létrejött intézmények sokszor nagyon elfogultan értékelik a

megfigyeléseket, hisz erős érdekük fűződik a sikerhez, és amikor egy másik intézet emberei ellenőrizni akarják azokat, azok sikertelenségre vezetnek.

Sajnálatos azonban, hogy amíg a szenzációízű híradások az állítólagos sikerekről viszonylag nagyobb teret nyernek a médiákban, ezek cáfolata nem kap akkora hangsúlyt, mert nem annyira látványos. Azért aki figyel, láthat a cáfolatokról szóló híradásokat is a TV-ben. Így pl. egy oroszországi parapszichológiai intézet állította, hogy néhány híres „parafenomén” segítségével a gondolatátvitel és a távgyógyítás kimutatásában objektív bizonyítékokra tettek szert. Egyik kísérleti alanyuk a Magyarországon is ismert „parafenomén”, Ignatyenko volt. Az USA-ból érkezett kutató- és filmes csapat előtt azonban nem tudták megismételni az eredményeket. Az erről szóló filmet bemutatta pl. a Spektrum TV 2002. áprilisában. Azonban biztosak lehetünk abban, hogy a parajelenségekről szóló könyvek nagy része meg se fogja említeni ezt a nyilvánosan bemutatott cáfolatot, amikor Ignatyenko fantasztikus képességeit ecseteli.

A parapszichológia legnagyobb „szaktekintélyei” sokszor természettudományosan tökéletesen megmagyarázható jelenségeket mutatnak be parajelenségként.

Uri Geller (aki a világ egyik legismertebb „parafenoménje”) híres kanálhajlító mutatóványait számtalan bűvész képes megismételni, csak hogy ők elismerik, hogy különféle trükkökhöz folyamodnak.

A 80-as évek végén ill. 90-es évek elején Uri Geller igen sokat szerepelt Magyarországon, és elmondta pl., hogy mindenki benn rejtezik egy kis bioenergia, ami egyszerűen kimutatható. Az általa javasolt kísérlet a következő volt: egy tányérba öntsünk hideg vizet, tegyünk rá néhány igen könnyű tárgyat (pl. kis sztanioldarabkákat), majd két tenyerünk közül „T” alakot alkotva, tegyük kezeinket pár milliméternyivel a víz felszínére fölé. Ekkor kis várakozás után a víz felszínén áramlások indulnak, melyeket a sztanioldarabok tökéletesen megmutatnak. A „parafenomén” szerint ez a kezünkben kiáramló bioenergia bizonyítéka.

A kísérlet működik, és az avatatlan embert valóban kézből kiáramló „energiák” képzetéhez vezethetik, csak hogy egy kevésbé közismert fizikai jelenség tökéletesen elegendő a magyarázatához. A fizikai jelenség lényege, hogy a folyadékok felületi feszültsége függ a hőmérsékletüktől, így a kéz által itt-ott megmelegített vízfelszínen úszó sztanioldarabokat igazából a felületi feszültség változása hozza mozgásba. Egyébként ezt a jelenséget Eötvös Lóránd tanulmányozta először részletesen (több, mint 100 éve) és a tudománytörténet az ő nevéhez köti a jelenségkör részletes tisztázását.

Másik, hasonló példa az „Egely-féle vitalitásmérő kerék” esete, ami egy tenyérbe fogható eszköz és állítólag az ember vitalitását méri, ami valami közelebbről meg nem határozott fogalom, de valahogy az egészségi állapottal van állítólagos kapcsolatban. Ez a szerkezet a 90-es években terjedt hazánkban. Lényege egy igen könnyen forogni képes kerék, melynek forgási sebességét néhány villogó fény jelzi, és a jelek állítólag a vitalitásunkkal, „bioenergiánkkal” kapcsolatban álló dolgot mutatnak, ha kezünket a kerék közelébe tesszük. Valójában ez a berendezés a legkisebb hőmérsékletkülönbségre, illetve az ezek által gerjesztett áramlásokra mozgásba jön. Saját tapasztalat alapján mondhatjuk, hogy környezetünkben legnagyobb vitalitása egy bekapcsolt asztali lámpának volt a „műszer” szerint. A nem is túl olcsó berendezés tehát egyszerű fizikai jelenségek alapján működött. (Persze, irataiban Egely György tagadja mindezt, de elég elfogulatlanul kézbe venni a berendezést, hogy néhány kísérlet meggyőzze az embert, hogy itt semmiféle, nem hagyományos fizikai hatás nem szükséges a jelenség megmagyarázásához.)

Miről van szó? Az egyik lehetőség, hogy a parajelenségek itt idézett szakértői annyira tudatlanok, hogy nem ismerik fel a jelenségek mögötti normál fizikai magyarázatokat. Ebben az esetben semmi nem bizonyítja, hogy más, itt nem tárgyalt esetekben véleményük mérvadó. Ha pedig tudatosan csalnak, az még rosszabb eset. Mindenképpen erősen hitelrontó a jelenség: a paraszakértők kevésbé ismert fizikai jelenségeket „árulnak” parajelenségként.

A paratudományok által nyújtott elméletek súlyos hiányosságokkal küzdenek.

Ezek a hiányosságok egyrészt önellentmondásokat jelentenek, másrészt a tudomány sokszorosán ellenőrzött eredményeivel való ellentmondást.

Például Egely György, a hazai parafizika egyik legismertebb alakja azt állította, hogy néhány jelenséget csak a negyedik térdimenzió feltételezésével tud megmagyarázni. Erre az esetre viszont kidolgozott elmélete van, amit a népszerűsítő könyvekben csak azért nem ismertet, mert az olvasók többsége nem lenne képes felfogni azokat. A 90-es évek elején ezért az Eötvös Lóránd Tudományegyetem lehetőséget biztosított neki, hogy elméletét szakértők, azaz fizikusok, matematikusok és egyetemi hallgatók előtt adja elő. Az előadás során azonban a beharangozott elmélet ismertetése elmaradt, csak néhány gondolattöredék került elő az elektrodinamika négydimenziós esetre való általánosítási kísérletéről. A többszöri rákérdezések végül is felszínre hozták: az ígért elmélet nem létezik, a néhány töredék pedig alapvető matematikai nehézségekkel küzd. (A szerzők egyike személyesen tanúsíthatja a történeteket, mert egyetemi hallgató volt az ELTE-n akkoriban: a fizikusok és a hallgatók nagyon várták az ígért újszerű elméletet, hisz az ilyen dolog nekik is csemege, élvezetet okoz a hallgatása, de csalódnuk kellett a fent említett tények miatt.)

Egy másik, általánosan használt elméleti fogás a paratudományokban a következő: Tudjuk, hogy agyunk működése során elektromos impulzusok mennek idegvégződéseink között, és ezek a koponyán kívül is mérhetők. (EEG mérések az orvostudományban.) Agyunk tehát fizikai hatással van környezetére. A paratudományok képviselői itt azt mondják: ha valaki gyakorol, ezt a hatást irányítani tudja és így távmozgatás, gondolatátvitel és sok egyéb jelenség érthetővé válik.

Ez a gondolatmenet azonban súlyos tévedéseket tartalmaz.

Agyunk elektromos jelei igen gyengék, ami annak köszönhető, hogy idegszálaink csak nagyon kis áramerősséget képesek elviselni. Ez olyan tény, amin nem lehet gyakorlással változtatni. Egy szabad szemmel észlelhető tárgy 50 cm távolságból történő megmozdításához agyunkban millió amper nagyságrendű áramoknak kellene folyni, ami teljes képtelenség, hisz már egytized amper is súlyos károsodást okoz. Az agyműködés elektromos jelenségeiből levezetni a telekinézis lehetőségét tehát körülbelül olyan, mint a következő gondolatmenet: „Karommal fel tudok emelni egy 30 kilós tárgyat. Ha sokat gyakorolnék, akár 50 kilót is meg bírnék egy kézzel mozdítani. Az igen erős emberek pedig 100 kilónál nagyobbat bírnak megtartani egy kézzel. Akkor nem lehetetlen elméletileg, hogy valaki pusztán kézzel felkapjon egy buszt, megállítson egy száguldó gyorsvonatot, mint Szupermen a mozivásznon.” Ezen a gondolon mindenki nevet. Az agyi elektromos jelek külső hatásával arrébb tenni egy 10 g-os tárgyat ugyanakkora képtelenség, csakhogy az elektromosság tanról az emberek kevesebb tapasztalattal rendelkeznek, így nem bírják felmérni, mekkora különbség is van az idegi ingerületterjedés távoli hatása és a kicsi tárgyak megmozgatásához szükséges erő között. Hasonló áthidalhatatlan nagyságrendi különbségekkel találjuk szembe magunkat, ha az

elektromágneses hullámokkal kívánjuk megmagyarázni a gondolatátvitel jelenségét. Az agyunkban keletkező elektromágneses hullámok hatása a fejünktől mért távolság növekedésével ugyanis igen rohamosan csökken, így ha valaki 1 méterről érzékeltetni tudná a másik ember agyából kijövő elektromágneses jeleket, az teljesen megbolondulna a mai világban, mert a különféle elektronikus berendezések, mobiltelefonok annál sok nagyságrenddel nagyobb térerősséget hoznak létre az összes létező frekvencián.

Másik súlyos probléma az „agyhullámokkal” az irányítás kérdése. Agyunkban az idegvégződések térbeli elhelyezkedése nem feleltethető meg semmilyen módon az elképzelt tárgyak térbeli helyzetének. Képzletünk magunk elé idézi mondjuk az asztalon előttünk levő toll képét, és azt is élénk vetítheti, hogy ez a toll elmozdul egy centit balra (vagy akár azt is, hogy egy kanadai pocoknyúllá változik). Mindeközben az agyunkban terjedő jeleknek semmilyen térbeli irányultsága nem mutatható ki, azaz a fejünkből kiinduló elektromágneses hullámok véletlenszerű irányokban indulnak ki. (Ez független attól a tényről, hogy bizonyos agyfunkciók esetén agyunk egyik vagy másik területe aktívabb, hisz ezek a területek milliószámra tartalmazzák a véletlenszerű térbeli helyzetű idegvégződések.)

Természetesen az itt említett két eset nem mutatja az egész jelenségkör téves voltát, mégis igen tipikusak, és az átlagos parafizikai könyvekben tömegével találkozhatunk ezekhez hasonló kifacsart gondolatokkal, komolynak álcázott elméletekkel. Azt azonban leszögezhetjük: az ismert fizikai jelenségek közt nincs olyan, amely a valódi parajelenségek megmagyarázását lehetővé tenné.

Paratudományok és kereszténység.. Miként érinti mindez a kereszténységet? Sokan azt mondják, a kettő teljesen különböző dolog. Hisz mi változna hitünkben, ha kiderülne, hogy pl. megfelelő gyakorlás után a beszéden kívül gondolatokkal is tudnánk kommunikálni embertársainkkal? Sőt, ez utóbbi eset még a hazugságok ellen is hatna, tehát látszólag kereszténységet támogató dolog lenne.

El kell ismerni, a parafizika és -pszichológia által tanulmányozott jelenségek jelentős része (nem mindegyike) önmagában nem lenne ártalmas dolog, hanem inkább megkönnyítené mindennapjainkat és nem is érintené hitünket. A baj nem is magukban a vélt jelenségekben, hanem inkább abban a lelkiületben van, ami megfigyelhető a parajelenségek kutatóinál és amely lelkiület átragad a paratudományok híveire is.

Elsőként a hazugság szellemének erősödését jelölhetjük meg, mint veszélyforrást. A parajelenségekkel foglalkozó emberek közül sokan az ilyen témájú könyvek írásából, a kutatásnak megnyert emberek adományaiból élnek. Az objektív, megismételhető tények és kísérletek hiányát valamivel pótolni kell, ha fenn akarják tartani magukat vagy intézetüket. Ezért a hazugság gyakran megjelenik ezekben a körökben, ha nem is direkt, tudatos félrevezetésként, de legalábbis a tények ferdítésében, a „nem megfelelő” adatok elhallgatásában. Összességében a legtöbb paratudományi írás igen támaszkodik az áltudományok általános jellemző közt az 52. oldalon leírt gondolatra: a tények hitelességét a bizonyítani kívánt elmélet alapján dönthetjük el. Ezt a „trükköt” a parapszichológusok rendszeresen használják, amikor az elméleteiknek ellentmondó tényeket egyszerűen hamisnak, a hivatalos tudósok szándékos félrevezetésének, a titkosszolgálatok összeesküvésének stb. tartják, és ezeket a vádakot semmivel nem bizonyítják.

Bármilyen furcsán is hangzik: az emberi gondolatok tisztaságának összezavarása igencsak kedvez a Sátánnak. Az áltudományok közül talán a „paratudományok” azok, melyek a legtöbbet tesznek azért, hogy az emberek fejében zavar keletkezzék annak

megítélésében, mi a természettudomány, és hol kezdődik a teljesen bizonytalan, okkultizmussal határos terület. Sok ember esetében az ilyen témákkal való foglalkozás lazítja fel természetes védekezését a mágia irányában.

De talán még mélyrehatóbb változás az, ami az emberi gondolkozás következettségének lerombolását jelenti. Személyes tapasztalat alapján mondhatjuk, hogy a paratudományokkal foglalkozó emberek közül sokan gyakorlatilag teljesen vitaképtelenné válnak, mert képtelenek még azt is tudomásul venni, hogy előző érveiket megcáfolták. Ilyen esetben pl. egy, a vita során használt szó („energia”, „rezgés”, „vákumenergia”, „negyedik dimenzió” stb.) egész más jelentéséhez nyúlnak, sokszor olyanhoz, aminek köze sincs az eredeti értelemhez, és a maguk szemében hatásosnak tűnően kivágják magukat, pedig csak értelmetlen mondatokat sorolnak. Az ilyen gondolkozású emberek magukat többnyire igen okosnak vélik, és ebből a gőgös állapotból emberi erővel nemigen lehet kikökkenteni őket.

Mindez oda vezet, hogy hitbeli kérdésekkel kapcsolatban is képtelenné válnak álláspontjuk felülvizsgálatára, hisz az ember egyik igen fontos tulajdonsága, a józan ész, sérült állapotú náluk.

Sok ember esetében azonban a parajelenségek kutatása közvetlen, egyenes útként jelentkezik az okkultizmushoz, a New Age egyes áramlataihoz (pl. a reikihez), keleti vallásokhoz. A fentebb említett Egely György egy TV-interjúban el is ismerte: a parajelenségekkel való foglalkozás számára természetes módon közelítette őt a keleti vallásokhoz.

Fontos megjegyezni, hogy a veszély akkor is jelentkezhet, ha valaki nem hisz szellemi lények létezésében, tudatosan nem hív segítségül démoni erőket. Igen veszélyes pl., ha valaki azt hiszi, belelát a másik gondolataiba, és ez alapján cselekszik. Kitűnő terep a démoni erőknek az ilyen helyzet: a mindenáron gondolatokat venni kívánó embert néhány hamis információval kell csak ellátni egy kapcsolat tönkretételéhez. Márpedig a népszerű „para-irodalom” egyik sarkallatos pontja, hogy mindenki rendelkezhet ilyen képességekkel, csak ki kell próbálni. Ez sokakat felbátorít arra, hogy ilyen dolgokkal próbálkozzanak, így a fenti eset nem elméleti lehetőség, hanem meg is valósul a gyakorlatban. (Tapasztalatból tudjuk, sajnos.)

Más parakutatók a reiki által is használt ingázással is foglalkoznak. (Lásd a 41. oldalon.) Ők azt gondolják, valami természeti erő jelez az ingán keresztül, valójában azonban a szellemvilágnak ad lehetőséget, hogy kis hatásuk láthatóvá erősödjön, és titokban átvehessék az irányítást a tanácsadáson, hamis információkon keresztül.

6.2.3. Áltörténelmi mozgalmak: „párthus Jézus” [0,0]

6.2.4. UFO-hit [5,3]

Egy érdekes áltudomány az UFO-kkal kapcsolatos elméletek halmaza, melynek a vallást érintő vonatkozásai is vannak. Különösen ebből a szempontból tárgyaljuk ezt a témát, de az érthetőség kedvéért a tudományt érintő szempontokra is röviden ki kell térnünk.

A félreértések elkerülése végett világossá szeretnénk tenni, hogy nem a fantasztikus könyvekről és filmekről (sci-fi) beszélünk itt. A sci-fi esetében a szerzők nem leplezik, hogy irodalmi alkotást hoztak létre, melyet nem tartanak valóságosnak. Ezek a fantasztikus történetek lehetnek szórakoztatóak, ritkán akár tanulságosak is, de mindig világosan kiderül: modern meséről van szó. Ezzel szemben az UFO-kkal foglalkozó

anyagok azt állítják, hogy a valóságról szólnak. Így viszont már nem foghatók fel irodalmi alkotásként, hanem azzal a céllal íródnak, hogy befogadjuk valódinak vélje a leírt eseményeket.

Szintén meg kell említeni röviden, hogy az UFO-észlelések többségéről bebizonyosodik, hogy a szemtanúk optikai csalódásnak estek áldozatul, nem ismerték fel a fátyolfelhők mögött levő teliholdat, videokamerájukkal egy fényes bolygót próbáltak filmezni, és az autofókusz rendszer hibája miatt egy titokzatos alakú foltot rögzítettek, meteorológiai léggömböt vélték UFO-nak, melyet alulról a városi fények világítottak meg, stb. Maguk az „UFO-szakértők” is elismerik, hogy az ismeretlen repülő, fénylő objektumok az esetek többségében csak az észlelő tudatlansága miatt érthetetlenek. A napilapokban néha feltűnő UFO-szenzációk többnyire ebből a kategóriából valók. Ezekkel itt nem kívánunk foglalkozni, hanem figyelmünket azokra az esetekre fordítjuk, amikor a szemtanúk egészen egyértelmű, közeli találkozásról, beszélgetésről számolnak be.

A témában született könyvek, folyóiratok és filmek száma felbecsülhetetlen. Ebből a tág körből a követhetőség kedvéért főként egyetlen műből közlünk idézeteket, méghozzá Timothy Good: *Idegen bázis* c. könyvéből. Ez a könyv viszonylag mérsékelt abból a szempontból, hogy sok év „terméséből” a leghitelesebbnek tűnőket próbálja meg összeválogatni és az UFO-irodalom átlagánál nagyobb kritikával kezeli forrásait. Mindazonáltal ez sem mentes a gondolatkör alapvető hibáitól.

Mit is állítanak az UFO-hívők? Rengeteg dolgot, melyek sokszor ellentmondásosak, de néhány közös vonás azért megállapítható:

- A Föld nem az egyetlen hely, ahol értelmes lények élnek.
- A Földet más bolygók értelmes lényei már elérték.
- Ezen idegen lények űrhajóit néha „azonosítatlan repülő tárgyként” vesszük észre. (Innen ered az „UFO” név: angolul ez „Unidentified Flying Object”-et jelent.)
- Az idegenek egyes személyekkel már felvették a kapcsolatot.

Fontos megjegyezni, hogy a természettudományok ezen állítások mindegyikét elvileg lehetségesnek tartják, de egyikről sem tartják azt, hogy bekövetkezett volna, mert a felhozott „bizonyítékok” nem elégségesek. Tudományos szempontból nem tűnik lehetetlennek, hogy más bolygókon is kialakuljon értelmes élet, hisz bár Naprendszerünkben a Földön kívül még a legprimitívebb életformákat sem lehetett feltalálni, csak a mi Galaxisunkban mintegy százmilliárd csillag van és ezek közül milliósámra kell olyan bolygónak előfordulnia, mint amilyen a Föld, legalábbis a fő fizikai és kémiai paraméterek szempontjából. Ilyet azonban a csillagok nagy távolsága miatt nem figyeltünk még meg, azaz egy olyan bolygót sem ismerünk konkrétan, mely nagyjából Föld méretű lenne és egy másik, a Naphoz hasonló csillag körül keringene.

Tudományos szempontból nem kizárt a csillagok közti távolság legyőzése sem. Bár a mai technika ezt nem teszi lehetővé, elvileg reálisnak tűnnek azok az előzetes tervek, melyek a fény sebességének tizedrésze és fele közötti sebességgel mozgó űrhajókról szólnak. Ilyenekkel a legközelebbi csillagok 10–100 év alatt elérhetők lennének. Semmilyen elvet nem ismerünk, mely tiltaná a sebesség fénysebesség közelébe való felnövelését sem, de az emberi élettartam meghosszabbítása (pl. az emberi test funkcióinak ideiglenes felfüggesztése révén) előtt sincs alapvető akadály, még ha az ezekről szóló konkrét tervek néha irreálisak is.

Valójában azonban nincs meggyőző érv, ami arra utalna, hogy idegen lények látogatása és a kapcsolatfelvétel már meg is történt volna. Az UFO-hívók ugyan számtalan „hiteles” megfigyelést és találkozást számon tartanak, ezekkel azonban sok gond van. Könyvünk kereteit meghaladná egyes esetek részletes elemzése, ezért csak néhány általános jelenségre hívnánk fel a figyelmet, mely az UFO-kkal kapcsolatos elméletek és hiedelmek áltudományos voltát támasztják alá. (Érdeemes fellapozni az áltudományokról általában írtakat a 6.1. fejezetében, a 51. oldalon.)

- Különböző szemtanúk által észlelt „űrhajók” alakja nagyon eltérő egymástól.

A „klasszikus” csészealj alak különféle változataitól kezdve a szivar vagy hengeres alakig sokféle alak előfordul, és egymástól független UFO-események megfigyelői gyakorlatilag sohasem látnak minden jellemzőben egyforma UFO-kat. Ahány észlelő, gyakorlatilag annyi alak, méret, szín, ablakelrendezés, stb. bukkan fel, és ez nem csak a távoli észlelésekre, hanem azokra az esetekre is igaz, amikor a beszámoló arról szól, hogy valaki teljesen öntudatánál egész közel mehetett egy UFO-hoz, meg is érintette, bele is szállt, sőt, akár utazott is vele. A változatosság nem lehetne ilyen mértékű, ha valódi, objektíven létező idegen értelmes lények figyelnék meg a Földet, hanem a Föld különböző helyein teljesen azonos alakoknak kellene felbukkannia, nemcsak néhány motívum ismétlődne. Nyilván lenne néhány fajtája az űrhajóknak, de az a kaotikus formagazdagság, ami az észlelésekben felbukkan, inkább az észlelések alapvetően szubjektív voltát erősíti.

- A különböző szemtanúk által észlelt idegen lények szinte mindig eltérnek egymástól.

120 és 240 cm között bármilyen magasság; gyenge vagy erős testalkat; emberi, kissé idegenszerű vagy teljesen idegen kinézet; a telepátia különböző mértékű felhasználása; a földi légkör belélegzése és számtalan szempont szerint az „idegen lények” ugyanolyan mértékű változatosságot mutatnak, mint az előző pontban szereplő űrhajóik. Itt is erősen megkérdőjelezhető az objektivitás. Valójában az eddig említett kétféle változatosság csak úgy lenne magyarázható, ha több tucatnyi faj több tucatnyi féle űrhajón röpködne a Föld környékén, és mindegyikük csak egy emberrel vagy embercsoporttal venné fel a kapcsolatot, azután eltűnne, vagy óvakodna a további kapcsolatfelvételtől. Ez egyrészt nagyon ésszerűtlenül hangzik, másrészt sok „idegen lény” közül olyan jellegű információt, mely ennek ellentmond. Vagy ezek a közlések, vagy az észlelések tömegei hiteltelenek.

- Az „idegen lények” közlései nem állták ki az idők próbáját.

Számos hitelesnek tartott észlelés esetén az UFO vezetői olyan dolgokat közölnek az emberekkel, melyeket sem ők, sem az emberiség nem tudhat az adott pillanatban. Ezek túlnyomó többsége utólag hamisnak bizonyult. Ahogy azt az áltudományok általános ismérveinél leírtuk, nem sokat bizonyít az, hogy már bekövetkezett eseményekre ad magyarázatot egy észlelés későbbi leírása. Azaz nem kell bizonyító erejűnek tekintenünk mondjuk ha egy 1995-ös kiadású könyv arról ír, hogy egy 1950-es „találkozón” idegen lények előre megmondták volna a Kennedy-gyilkosságot. hisz ez igen könnyen lehet hamisítás eredménye. Hiteles az lenne, ha előre közölnének olyan információt, mely csak leírása és széles körű pub-

likálása után bizonyul igaznak. Ezen a mérlegen azonban könnyűnek találtatnak az állítólagos idegen lényektől eredő információk.

Például az 50-es évek egyik leghíresebb UFO észleléssorozatának fő alakja, George Adamski, hosszas leírásokat közölt találkozóiáról, telepatikus beszélgetéseiről és az UFO-k fedélzetén történő repüléseiről. Ebben leírja pl., hogy a Hold felszínén növények és kis termetű állatok is találhatóak. Ez nem nyert igazolást a Hold későbbi részletes vizsgálata során. A Vénusz és a Mars leírása pedig teljesen hibásnak bizonyult. Szerinte pl. a Vénusz felszínén kilenc óceán és számtalan tó van, a levegő belélegezhető, emberszerű lények laknak rajta. A későbbi földi űrszondák viszont 500 fokos felszíni hőmérsékletet, 90 atmoszférás nyomást, rendszeres savas esőket jelentettek. Bár az űrutazás leírásában néhány elem később is igaznak bizonyult, ezek közt egy sem volt olyan, ami józan ésszel nem lett volna előre látható, viszont a hamis észlelések (melyekből itt csak kettőt említettünk) az egész beszámolósorozat hitelességét megkérdőjelezi.

Hasonló eset sokszor előfordult: sok régebbi találkozás után pl. 2000-ben bekövetkező „világvége” vagy nagy katasztrófasorozat előrejelzésről számoltak be az észlelők, ami szintén nem bizonyult igaznak.

- A sok „hiteles” találkozó, beszélgetés, információcsere ellenére sincs közelítő magyarázat sem az idegenek alapvető indítékaira.

Egyes találkozások szerint csak megfigyelnek bennünket, mások szerint szükségük van bizonyos földi anyagokra, a harmadik szerint meg akarnak bennünket menteni a környezetszennyezéstől, atomháborútól (mindig az épp divatos fő veszélyforrástól). Egyes források szerint az idegenek is a Földről származnak, csak elhagyták a bolygót, mások szerint máshonnan valók, de ők hozták létre itt az életet, ismét mások minden korábbi kapcsolatot tagadnak. A konkrét beszámolók az idegenek saját maguk által megjelölt céljairól, származásukról sokszor kizárják egymást, mégis mindegyik fajtából vannak számon tartva „garantáltan hiteles” információk.

Az általános elveken túl álljon itt még egy konkrét eset is, melyre talán sokan emlékeznek az olvasók közül, mert Magyarországon történt, és nagy nyilvánosságot kapott: a „gabonakörök” esete.

A 90-es évek közepén szerte a világban, így hazánkban is több gabonaföldön a növények néhány méter sugarú körben körkörösén ledőltek, és ezt sokan az UFO-k művének tartották. Egyesek mindenféle misztikus sugárzást vagy megváltozott összetételt véltek mérni a gabonakörök környékén, de hogy mifélett, arra sosem adtak kielégítő magyarázatot. Ilyen mondatok repkedtek a médiában: „X.Y. UFO-szakértő mérései szerint a gabonakörök környékén a búzának magasabb az elemtartalma.”. Ez persze értelmetlen halandzsza, mert minden anyag kémiai elemekből áll. Magyarországi „UFO-szakértők” egyenesen azt állították, hogy a körök méretével az idegenek üzennek, méghozzá a térítő szerkezetével kapcsolatos alapvető információkat adnak át. Állították, hogy minden gabonakör jelentését ismerik, és ezt könyvben is leírták. Egy nézett TV-showban azonban szembesítették őket két fiatalemberrel, akik bebizonyították, hogy a híres gabonakörök egyikét ők készítették Székesfehérvár környékén. Erről pedig az önjelölt szakértők korábban azt mondták, hogy az idegenek üzenetének része.

Talán ennyi érv is elegendő, hogy az UFO-kkal kapcsolatos elméletek áltudományos jellegét röviden megmutassuk. Ezért az UFO-k, pontosabban földön kívüli intelligens

lények által épített, a Föld közelében közlekedő repülő tárgyak létezése tudományos szempontból nem tekinthető bizonyítottnak. Inkább csak vakhit kérdése: van aki az észérvek ellenére is elfogadja, hogy a közeli találkozások már megtörténtek, és hiába derül ki egy-egy esetről, hogy tévedésen vagy csaláson alapult, talál helyette száz újabb, „még hitelesebb” bizonyítékot, melynek cáfolatára még nem jutott senkinek ideje. Ezért adtuk fejezetünknek az „UFO-hit” címet.

Milyen értelemben érinti a kereszténységet azonban mindez?

Legelőször is azt kell megemlíteni, hogy elméleti szinten a kereszténység nem zárja ki, hogy más bolygón is legyen élet, de még az annyira értelmes lények lehetősége sem kizárható, akik képesek az űrhajózásra.

A Biblia a Teremtés Könyvében csak a Föld teremtéséről szól részletesebben, és ebben is csak addig a szintig megy el, ami a hittel kapcsolatos mondanivaló átadásához szükséges. Nem ír tehát a Föld belső szerkezetéről, a csillagok kialakulásának részleteiről és sok egyéb másról, ami a mai embert érdekli. Írja viszont, hogy Isten szeretetből, pusztán a szavával teremtette a világot és mindent jónak alkotott benne. Akik azt várják a Teremtés Könyvétől, hogy a teremtés folyamatának és teljes skálájának leírását adja, alapvetően félreértik írójának és a sugalmazó Szentléleknek a szándékát. Az így gondolkodók vagy a tudomány eredményeit kénytelenek elvetni, vagy a Bibliát, mivel a betű szerinti értelmezés és a tudomány eredményei ellentmondásban vannak egymással. (Hét napos teremtés, a teremtés utáni családfákból számolható kor, stb.)

El kell tehát ismerni: az a tény, hogy nincs megemlítve a Teremtés Könyvében, hogy Isten máshol is teremtett volna életet, nem jelenti azt, hogy ilyen nem is történt. Hasonlóképpen más szentírási részek, melyek a teremtett világról szólnak sem írják, hogy Isten csak a Földön teremtett volna életet, csak a földi élet szépségét dicsérik.

Az is bizonyos, hogy lélek, azaz az istenképmasság legbelső hordozója nélkül is elképzelhető értelmes tevékenység. (Pl. majmokat sikerült megtanítani süketnéma jelbeszédre olyan szinten, hogy önállóan és helyesen alkottak feltételes-, múlt- és jövő idejű mondatokat, eszközöket használtak és alakítottak át gondozóik számára nem várt módon.) Ezért – bár furcsán hangzik – nincs egészen szilárd érv, bizonyíték amellelt, hogy istenképmasságot nem hordozó, pusztán anyagi természetű lények tudjanak magas szintű technikai civilizációt létrehozni. Sőt, tudásunk szerint az sem bizonyítható a kinyilatkoztatásból, hogy az egész Univerzumban csak az ember rendelkezne az istenképmassággal, pusztán az a biztos, hogy a Biblia írásának idején ismert részen, azaz magán a Földön egyedülálló az ember e tekintetben. Egy idegen bolygón létrejött értelmes faj, melynek Isten lelket is adna, teljes joggal lenne nevezhető embernek, csak épp tőlünk messzire hívta őket életre Isten. (Érdekes módon ehhez hasonló problémával találták magukat szembe Amerika felfedezői. Az akkori tudás szerint ugyanis nem látszott lehetségesnek, hogy emberek már Kolumbusz előtt átjussanak az „új” földrészre, így néhányan felvetették, hogy Amerika őslakói nem lennének emberek, csak ahhoz hasonló, lélek nélküli állatok. A vita szerencsére hamar eldőlt egyházi körökben és egyértelmű megállapítást nyert, hogy az indiánok is emberek, bár nem értették, hogyan kerültek az akkori „csúcstechnikával” épp elérhető területekre, azaz nem látszott a közvetlen származási kapcsolat köztük és az európai emberek között.)

A kinyilatkoztatás és a szenthagyomány tehát nyitva hagyja a más bolygókon esetleg létrejövő értelmes élet kérdését. Lehet, hogy sokkal egyszerűbb lenne ez a fejezet, ha azt írhatnánk, hogy idegen bolygókon nem lehetséges élet, de legalábbis értelmes élet, mert egyértelmű ellentmondásba kerülnénk valamely alapvető hitigazsággal. Ezt azonban nem

tehetjük, mert ilyenről nincs tudomásunk. Mindez természetesen nem azt jelenti, hogy a kereszténység állítaná az idegen civilizációk létezését, csak azt, hogy nem tartja kizártnak. A kérdésről hivatalos állásfoglalást nem adott ki a Tanítóhivatal, de mértékadó teológusok véleménye egybevág a fenti bekezdések tartalmával.

Az UFO-hit és a kereszténység. Az előzőekben leírt általános dolgok után vegyük kicsit szemügyre a konkrét UFO-jelenések és a kereszténység viszonyát.

Első megállapításunk az, hogy az UFO-történetekben az idegen lények által közölt vallási témájú információk ugyanolyan kaotikus összevisszaságot mutatnak, mint az űrhajók alakjai illetve kinézetük.

Sok „idegen lény” teljesen ateistának mondja magát, az emberek vallásait alacsony értelmi szintünknek tulajdonítja. Az esetek egy részében ez a földi értelemben vett ateizmust jelenti, sőt, a hitelesnek tartott észlelések sorában még kifejezett kommunista elveket valló ufonauták is találhatóak. (Hogy-hogynem a kommunista idegegekről mindig ilyen gondolkozású emberek számolnak be...)

Máskor a vallást nem a teljes tudatlanságnak, hanem korábban itt járt idegen lényektől származó tanítások félreértelmezésének tulajdonítják. Ilyenkor gyakran a Biblia és más vallási iratok „igazi értelmét” adják meg a földönkívüliek. Például szerintük az Ószövetség Istene egy idegen lény, akinek űrhajója remegtette meg és borította füstbe a Sinai hegyet, Illés tüzes szekere is valami repülő tárgy. Jézus náluk egy idegen civilizáció követe, akit genetikai eljárással keltettek életre szűz Mária méhében és a csúcstechnika segítségével támasztottak fel társai. Nem is soroljuk tovább mindezeket a dolgokat, valószínűleg minden felnőtt keresztény olvasott már ilyesmit. A közös bennük az, hogy a keresztény hit emberi ésszel fel nem fogható igazságai mögé egy embertől különböző értelmes lényt, illetve ezek csoportját képzelik.

Állításaikat azonban semmivel nem tudják bizonyítani. Valóban ki lehet ragadni a Szentírásból bizonyos részeket, melyet a ma embere repülő, űrhajó vagy egyéb modern technikai eszköz leírásának vél, ezen részek megléte azonban nem perdöntő. Egy olyan több száz oldalas könyvről, mely akkora műfaji, keletkezési korbéli és szerkesztési változatosságot mutat, mint a Biblia igen sokféle témához lehet illeszkedni látszó szövegrészeket találni. Itt az áltudományok egy jellemző vonása ismerhető fel, melyet korábban (6.1. oldal) ismertettünk, tudniillik a tények közti szabad válogatás jelensége. Egészen nyilvánvaló, hogy a Szentírás nagy része nem utal idegen lények, bonyolult technikai eszközök jelenlétére. Ezekre a részekre (melyek a szöveg többségét alkotják) az „UFO-isten hívők” nem tudnak magyarázatot, egyszerűen tudatlanságnak, tévedésnek minősítik. Minden olyan kis szövegrészt viszont, mely az ő teóriájukat látszik támogatni, hitelesnek vagy hiteles magvúnak tartanak. Ekkor tehát az igazolni kívánt elmélet szerint döntenek el a hitelességet, nem attól független szempontok alapján. Semmiképp nem nevezhető tehát tudományosnak és hitelesnek az a megközelítés, amit az ilyen UFO-hívők alkalmaznak, még akkor sem, ha az eredeti nyelven írt szövegrészek ismeretén alapul is.

A hívő keresztény fő érve azonban az „idegenlény-isten” jellegű tévtanítások ellen az lehet, hogy a Bibliában leírtakat nem pusztán régi események leírásának tekintjük, hanem megéljük: ma is érvényes valóságokat közöl a Szentírás. Az Atya, Jézus vagy a Szentlélek ma is válaszol nekünk az imában, Jézus ma is gyógyít betegeket, a Szentlélek ma is irányítja az egyéneket és közösségeket, akik erre megkérik Őt. Ezek a tapasztalatok, melyek 2000 év kereszténysége alatt folyamatosan megváltak és ma is megélhetőek nem férnek bele az említett tévtanokba. Aki azonban holt betűként, egyszerű történetleírásként

tekint a Bibliára, az akár az úrhajós-isten akár egyéb jellegű tévutakra igen könnyen tévedhet.

A hitelesnek tartott UFO-utazókkal való beszélgetések („telepatikus kapcsolat-felvételek”) más csoportja keleti vallásokhoz hasonló alapelemeket mutat fel. Sokszor kifejezetten említést tesznek az idegenek a reinkarnációról vagy arról a panteista felfogásról, miszerint végső soron minden létező legbelső lényege egy és ugyanaz, így Isten bennünk és mindenben lakozik, nem személyes lény. Álljon itt egy ilyen értelmű, tipikusnak mondható idézet:

Amikor a vallásról, vagy ahogyan Pallmann [akinek beszámolóján alapszik a történet] nevezte, a „kozmofilozófiáról” kérdezték, Xiti és Satu [az idegenek] elmondta, hogy az ő népük nem tesz különbséget „Isten” és „Természet” között, és (legalábbis a mi nyelvünkön) „Isten-Természetként” hivatkoznak rá. „A Természet törvényeinek figyelmen kívül hagyása”, mondta Satu, „Isten törvényeinek figyelmen kívül hagyása, mert Isten a Természet és a Természet Isten.”

Timothy Good: Idegen bázis, 328.o.

Sok ember gondolkozik ennek hallatán így: „Milyen szépen összevág minden! Az idegen lények létezése és a reinkarnáció egymást erősíti, támogatja. Biztos igaz mind-egyik, ha így egybevág két különböző jellegű elmélet.” Két bizonytalan dolog egymást támogatása azonban nem bizonyítja hitelességüket. Ha valamelyikük független forrásból bizonyítást nyer, az már támogatja a másikat, de az egymást támogatás nem perdöntő. (Vegyük pl. a következő egyszerű esetet: Aladár szerint $2 + 2 = 5$, Béla szerint $2 + 3 = 6$. A két „elmélet” támogatja egymást, hisz Aladár egyenletének mindkét oldalához 1-et adva megkapható Béla egyenlete, mégis mindkettő nyilvánvalóan hamis. Ha valaki bebizonyítaná Aladár igazát, Béla állítása is igaz lenne, de amíg ez hiányzik, egymással való összhangjuk nem bizonyító erejű.)

Ismét más csoport a keresztény iratokat értelmezi át „modern” felfogására, azaz hisznek Istenben, esetleg Jézus istengyermeiségében, de pl. a Jelenések Könyvének bizonyos részeit úgy értik, hogy Isten úrhajókat küld rövidesen, hogy kimentse a „romlott emberiség” köréből az ő 144 000 választottját és egy másik bolygón valósul majd meg Isten országa. Ezek között az emberek közt sokszor találhatunk olyanokat, akik őszinte istenkereséssel jutottak a téveszmék hálójába. Sokszor hisznek Istenben, elemi imaéletük is van, az Egyház liturgiájában is részt vesznek, de jó pár dolgot félreértenek. Felvilágosító tevékenységgel, felnőttnek szóló bibliamagyarázatokkal feltehetően kiközösíthetők téveszméikből. Hisz ha valaki kicsit komolyabban megismeri Istent, egészen világos lesz előtte, hogy Neki nincs szüksége más értelmes lényekre az emberiség megmentése céljából, ugyanis végtelen a hatalma, nem kell az emberek által fejlettnek gondolt technika és orvostudomány eredményeit használnia csodáihoz, mivel Ő mindennek a teremtője, üzeneteinek közvetítésére sem kell idegen lényeket felhasználnia, mert Szentlelkén keresztül ma is az egyének, a közösségek és az egész Egyház szintjén folytonosan hallható szava azok számára, akik odafigyelnek.

Az UFO-utazók vallási közlései közt tehát kibékíthetetlen ellentétek vannak, de az „idegenek” sosem említik, hogy köztük vallási meggyőződés szerint különbségek

lennének. A téma „szakértői” azonban képtelenek kiválasztani az igazit ezek közül. Szegezzük bátran ufológus ismerőseinknek: „Akkor most mondd meg végre, az idegenek hisznek-e Istenben vagy sem? Személyes Istenben hisznek vagy egy általános filozófiai jellegű elvben?” Bármelyiket mondja is, csakhamar találhatunk az UFO-magazinokban és könyvekben ennek ellentmondó és „garantáltan hiteles” beszélgetéseket.

Mindez azt jelenti, hogy vallási téren is teljesen hiteltelenek az állítólagos idegen lényekkel beszélgető emberek információi. Az egész jelenségkör azonban nagyon alkalmas az ingadozó hitű emberek körében végzett zavarkeltésre. és ebben rejlik fő veszélye. Ezt a Sátán, a fő zavarkeltő kihasználhatja és ki is használja céljai elérésére. Már önmagában az érdeklődés Istentől való elfordítása is az ő malmára hajtja a vizet (hisz sokan az idegenektől várják az emberiség problémáinak megoldását), de a vallási jellegű információk, amiket az „idegen lények” közölnek az emberekkel közvetlen veszélyt is jelentenek.

Érdemes megemlíteni itt az UFO-jelenségeket igen sokszor kísérő félelmeket. Az egész téma az emberek többségéből félelmet vált ki, ami érthető (az ismeretlentől való félelem), és feltehetően ez az egyik alapja annak, hogy az emberek széles tömegei érdeklődnek a téma iránt. Nem érthető viszont az, hogy a témával behatóbban foglalkozó, személyes találkozásról beszámoló emberek közt igen gyakori a depresszió, skizofrénia, látszólag indokolatlan rettegés. Erről olvashatunk pl. a már idézett, UFO-jelenségekről beszámoló könyvben (Idegen bázis), de személyes beszélgetések során is találkoztunk ezzel a jelenséggel. Az UFO-észlelések és a depresszió bármilyen irányú kapcsolata a téma hamis voltát bizonyítja. Az eleve depresszióra és skizofréniára hajló emberek beszámolóit nyilván korlátozott hitelességűek az észlelő állapota miatt. Amikor viszont az állítólagos idegenekkel való találkozás vált ki pszichikai betegségeket, félelmeket, az sokszor démoni befolyás lehetőségét veti fel.

Összességében tehát a téma tipikusan áltudományos, biztosra vehetjük, hogy eddig nem történt találkozás idegen lényekkel, így nem érdemes időt, figyelmet és pénzt vesztegetni a „hátha mégis igaz” hozzáállásból kiindulva a téma tanulmányozására. Bizonyos területek pedig egyenesen veszélyesek a kereszténységre nézve és egy-egy eset sátáni befolyás gyanúját is ébreszti. Ne higgyünk tehát az UFO-híradásoknak, legjobban, ha hallatlanra vesszük őket.

7. Egyéb tévtanítások

7.1. Szabadkőműves mozgalom [0,0]

7.2. Humanizmus [4,4]

A középkor vége felé Európában egyre erősödtek a vallással szembeforduló, Istent elvető eszmerendszerek. Többségük a „humanizmus” valamely formájának tartotta magát, követőik magukat „humanistának” vallották. Manapság sokan azt hiszik, hogy ez a szó egyszerűen „emberbarátot” jelent, azaz keverik a „humánus” szóval. A valóság azonban az, hogy a „humanizmus” szó a „deizmus” ellentétét jelölte, azaz az emberben való hitet az Istenbe (deo) vetett hittel szemben. A humanizmus bevallottan azért állította az embert a középpontba, hogy onnét Isten kikerüljön. Ettől a fordulattól azután az egész világ megjavulását, egy új kor eljövetelét várták. Ebben az alapvető vonásban a mai New Age mozgalomhoz való nagy hasonlóságot fedezhetünk fel. Valóban, a fejezetben meg fogjuk látni, hogy néhány humanista gondolat ma is visszaköszön bizonyos „modern” New Age ágakban és egyéb mozgalmakban, eszmerendszerekben is.

A humanizmus követői kijelentették, hogy az ember a legfelsőbb hatalom és ennek megfelelően az emberiség minden jót önmagától várhat. Ez néha olyan szélsőségesen kifejezésre került, mint pl. a „Nagy Francia Forradalom” idején, amikor igen nagy keresztényüldözés indult (sok száz mártírt kifejezetten keresztény hite miatt öltek meg), Párizsban pedig egy erkölcstelen nőt (híres prostituáltat) emeltek ünnepélyes külsőségek közt egy templom oltárára, mint az „Ész istennőjét”, illetve annak szimbólumát, megtestesítőjét. Ezen forradalom során többször olyan erők jutottak hatalomra, melyek teljesen meg akarták „tisztítani” a kereszténységtől az emberiséget, pl. még a 7 napos naptárat is eltörölték és egy 10 naposat vezettek be, hogy az se emlékeztessen senkit a Bibliára.

Fontos megjegyezni, hogy a humanizmusban fellelhető értékekből azokat, melyek összeegyeztethetők a kereszténységgel az Egyház is magáévá tette. Például részben a humanizmus hatására az Egyház nagyobb figyelmet kezdett fordítani az emberek egyenlőségének hangsúlyozására. Természetesen ezt, mint isteni eredetű tanítást mindig is vallotta az Egyház, de a középkorban sokszor a szükségesnél kisebb hangsúlyt kapott ez a tan. Pontosan ez volt az egyik fő oka annak, hogy a humanizmus a jószándékú emberek körében is sikereket tudott elérni.

A 18–19. század humanista gondolkodóinak nagy része el is ismerte, hogy nem hisz Istenben, vagy legalábbis nem olyanban, mint amilyenről a kereszténység tanít. Ezen gondolkozók közvetlen hatása a mai átlagemberre igen csekély, hisz kortársaink többsége nem olvassa műveiket, mégis az embert a teremtés csúcsára helyező gondolatok nagyon erőteljesen jelen vannak a mindennapokban. Ennek egyik leggyakoribb, hétköznapi változata a „hit az emberben” motívum, mely gyakran a „hit önmagamban” formában fejeződik ki. Ha körülnézünk, a ránk zúduló információáradatban gyakran felbukkan ez a humanista gondolat, sokszor olyan formában, mely nem tűnik keresztényellenesnek, mert nem támadja közvetlenül azt.

Tipikus hollywoodi filmsablon pl. a következő: Egy nehéz családi körülmények közt élő gyerek tehetségesen kosarazik, de nincs önbizalma, gátlásokkal küzd és kritikus helyzetekben rendszeresen hibázik. Már majdnem otthagya mindent, amikor találkozik a „szuperedzővel”, aki elsősorban nem technikai fogásokra tanítja, hanem azt sulykolja bele, hogy „Higgy önmagadban. Képes vagy rá. stb.” A srác ettől megtáltosodik, majd

az ellenséges közönség előtt lejátszódó országos döntőn, amikor a végén minden az ő büntetőjén múlik, először megijed, de eszébe jut a „Higgy önmagadban” varázsmondat, bedobja a büntetőt, és a záróképben a nyakába boruló edzőnek azt mondja: „Tényleg képes voltam rá. Köszönöm.” Ártalmatlan, szórakoztató történetnek tűnhet mindez, valójában azonban ilyesmiket ültet el a nézőben: „Önmagunkban kell hinni”, „Ha nagyon akarunk valamit, az biztosan sikerül”, „Bármit elérhetsz, ha hiszel magadban”. Ezeket a gondolatokat azután bölcsességgként és tanácsként visszhangozzák egymásnak az emberek és mindenféle bizonyítás nélkül egyszer csak általánosan elfogadott alapigazsággá válik, amit nem is szabad megkérdőjelezni.

Természetesen az önbizalomnak van egy egészséges mértéke, mely keresztény szempontból is pozitív dolog. A fent említett gondolatok azonban nem erről szólnak, hanem az ember önmagába vetett hitét erősítik, „kitúrva” a középpontból Istent. A fenti filmsablon keresztény változatában pl. a kritikus pillanatban a „hős” nem az önmagába vetett hitét idézné fel, hanem Istenhez fohászkodna, és a végén Istennek adna hálát.

Sajnos gyakran a keresztények is meglepednek azzal, hogy ilyen általánosságokat mondjanak: „A hitnek hatalmas ereje van, az mindenben átsegít” és nem vizsgálják meg, hogy miben vagy kiben való hitről van szó a konkrét esetekben. Ezen alapul pl. a korábban említett Murphy-féle tudatalatti-vallás (lásd 4.2.3. fejezet, 43. oldal), de sok más new age-es áramlatban is felbukkannak ezek a gondolatok. Sokszor a keresztények is hasonló mondatok mögé rejtik hitüket, amikor pedig nyíltan kellene megvallani Jézust. Sajnálatosan sokszor hallunk ilyesmit hívők szájából is: „A hit majd átsegít ezen a nehéz helyzeten. Higgy abban, hogy minden jóra fordul, és akkor biztos jobb is lesz minden.” Lehet, hogy amikor ezt kimondja, akkor ő Istenbe vetett hitre gondol, de aki hallgatja gondolhat valamilyen általános „önmagamba vetett hit” jellegű gondolatra, egyszerű optimista biztatásra is. Épp ezért az ilyen általános szövegek nem találkoznak ellenállással a legtöbb társaságban, míg egy „Higgy Istenben, Jézusban, majd Ő megsegít” jellegű biztatás a legtöbb helyen elutasítást eredményezne. Csábító ezért a hívő ember számára a könnyebbnek tűnő úton maradva a fenti kétértelmű sablonok mögé bújni, és ezzel a humanizmus gyakorlati támogatójává válni. Ezt önmagunkon is tapasztaljuk, és tudjuk, milyen nehéz eleinte felvállalni hitünket egész konkrét formában a hitetlen (emberben esetleg hívő) társaság előtt. Mégis arra biztatunk, kedves Olvasó, hogy ha a „hit erejéről” hallasz vagy olvasol, nézd meg, mibe vagy kibe vetett hitről van szó. Ha pedig Te beszélsz, derüljön ki, milyen hitről szólsz, ne féld megvallani Jézust.

7.3. Kommunizmus [5,4]

Az előbbieken kifejtett humanista, azaz „emberhívő” gondolatok gyakorlatilag materialista eszmék, hisz Istent elvetve az ember is csak anyagból állóvá válik, és ebben hinni csupán az anyag magasrendűen szervezett formájában való hitet jelent. Természetesen meg lehet kísérelni az „emberhitet” keresztény elemekkel vegyíteni, mint ahogy pl. Murphy teszi a tudatalatti vallásának kifejtésében (lásd 4.2.3. fejezet, 43. oldal), de a gondolat következetes végigvitele a teljes materializmushoz vezet el. Erre jutott sok filozófus és gondolkodó a 18. században, mint pl. Feuerbach, és munkájukat a 19. század „nagy” materialista filozófusai tetőzték be, akik közül leginkább Marx és Engels azok, akik tanításainak következménye még ma is velünk él, még ma is mérgezi sok ember gondolkozását. Ennek beható vizsgálata alapos filozófiai, szociológiai és politikai tanulmányok tárgya lehetne. Itt csak a legközismertebb tévedésekre szeretnénk felhívni

a figyelmet.

Marx és Engels szellemi elődjüknek tartották a humanista gondolkodókat, de az alap-gondolatot (az ember a legfelsőbb hatalom) a végsőig következetesen végigvitték, és kijelentették pl. a következőket: (itt nagyon egyszerűsítve közölve a gondolatokat)

- Az anyag mindennek az alapja, meghatározója
- A tudat csak a magasan szervezett anyag egyfajta működése, funkciója, a társadalmi lét határozza meg
- Isten nincs, a „vallás a népek ópiuma”
- A vallás és az Istenbe vetett hit ellen küzdeni kell
- Az igazság (filozófiai és társadalmi) terjesztéséhez megengedettek az erőszakos eszközök is (pl. proletárdiktatúra, keresztények üldözése)
- A dialektikus materializmus alapjain állva, a munkásosztályra alapozva egy új kor köszönt az emberiségre, melyben megszűnik minden szenvedés, probléma.

Érdemes megfigyelni pl. az utolsó gondolatot, ami nagyon beleillik a mai New Age mozgalom alapeszméjébe: Isten nélkül paradicsomi állapotokat hozunk létre a földön az ember saját erejéből.

Bár a kommunizmus illetve szocializmus a 20. században a világ jelentős részén politikai hatalomra jutott, a század végére a legtöbb helyen megbukott, mint uralkodó politikai irányzat. Az általuk terjesztett eszmék és azok az emberek, akik hasznot hajtottak belőlük jelen vannak közöttünk, és sok keresztény sem jelölte ki magában a kommunizmus pontos helyét, sok a téves elképzelés ezzel kapcsolatban. Ezek közül említünk meg itt néhányat és adjuk rövid cáfolatát.

Gyakran hallhatjuk az alábbi vélekedést: „A kommunizmus jó célokat tűzött ki, csak az emberek tökéletlensége miatt nem valósult meg az.” Mi igaz ebből? Valóban jó célokat tűzött ki a kommunizmus (Marxizmus)? A célok *egyike*, a teljes egyenlőségen alapuló társadalom, a pénz uralmának megszüntetése valóban jó cél, de ezt nem Marx és Engels találta ki, hanem több középkori keresztény gondolkodó is jutott hasonló gondolatokra. Csak egy példát említve: Mórucz szent Tamás ilyen gondolatokat is kifejtett „Utópia” c. könyvében. (Ez a könyvcím fogalommá vált, mely a szebb jövőről alkotott elképzelések műfaját jelöli meg.) Szent Tamás az általa elképzelt ideális társadalom alapjául a kereszténységet jelölte meg, amiért a marxista gondolkodók alaptalan álmodozásként kezelték művét, és az iskolai oktatásban legfeljebb a cáfolatáról vagy egy-egy részletéről lehetett hallani sok évtizedig. Ezért sokan ma is azt hiszik, hogy Marx és Engels volt az első, akik valami szép, egyenlőségen alapuló társadalmat képzeltek el, míg a keresztény gondolkodók a középkorban csakis a fennálló feudális rendet támogatták. Ha Te is így gondolsz, kedves Olvasó, gondoldj bele, kik írták azokat a könyveket, melyekből ezeket tanultad. Lehet-e hinni nekik?

De nem szabad elfelejteni, hogy a kommunizmus céljai közül csak az egyik volt az „igazságos társadalom”. Egészen alapvető célok közt szerepelt (már a kezdetek kezdetétől is) az istenhit teljes kiirtása az emberek gondolkozásából, továbbá a proletárdiktatúra, ami már Marx műveiben is erőszakos, fegyveres terrort jelentett, és ami elengedhetetlen a kommunizmus megvalósításához. E két utóbbi cél sokkal jobban megvalósult, mint az

igazságos társadalom létrehozása a ténylegesen létrejött kommunista rendszerekben. A 20. századi kommunista diktatúrák becslések szerint 80–100 millió áldozatot követeltek.

A kommunizmust nem lehet összhangba hozni a kereszténységgel, mert az már alapjaiban deklarálna, hogy a dialektikus materializmus alapjain áll. Természetesen keresztény emberek is küzdhetnek a javak igazságosabb elosztásáért és a történelem során sok keresztény sokat tett e téren is (pl. ... pápa több körlevelet szentelt ennek a gondolatnak), de ez irányú erőfeszítéseik alapja mindenképp a kereszténység kell legyen és nem egy materialista filozófia. Nyilvánvalóan ellenkezik Jézus gondolataival az, hogy erőszakkal, proletár forradalommal vegyük ki a gazdagok kezéből a pénzt és a hatalmat. Márpedig Marx és Engels elméletileg, Lenin pedig gyakorlatilag is ezt végezte.

Mi a helyzet azzal az állítással, hogy a kommunizmus eredetileg jót akart, a kezdeti lépések jók voltak, csak később jutottak uralomra hatalomvágyó „rossz kommunisták”? Akik ezt állítják, gyakran hivatkoznak pl. Lenin személyére, aki sokak szerint egy követendő példa, szelíd ember volt, csak sajnos túl hamar meghalt. A valóság az, hogy Lenin ugyanolyan véreskezű diktátor volt, mint mondjuk Sztálin. Történelmi tény, hogy Lenin rendelkezései nyomán nyíltak meg az első embertelen szibériai munkatáborok (a későbbi német koncentrációs táborok ötletadói), a Lenin által kidolgozott törvényjavaslatok (amik gépiesen elfogadásra kerültek) alapozták meg olyan „jogrendszer”, melyben bárki bármikor kényszermunkára volt fogható, ha a „forradalmi osztályöntudat által vezetett” hatóság ezt jónak látta. (Pl. szovjetellenes szervezkedés *gondolatáért* is sok év kényszermunkát adtak emberek tízezreinek.) Lenint egyedül viszonylag korai halála akadályozta meg abban, hogy ugyanannyi szenvedés társulhasson nevéhez, mint Sztálinéhoz.

A világ más részein uralomra jutott kommunista rendszerek is véres „proletárdiktatúra” alkalmazásával erősítették meg hatalmukat. Így volt ez Magyarországon is, ahol választási csalással, a megszálló szovjet hadsereg hathatós támogatásával jutottak hatalomra, majd politikai és ideológiai ellenfeleiket szabályosan legázolták, nyíltan egyházellenesen viselkedtek sokszor a kifejezett keresztényüldözésig is eljutottak és sok mártírt adtak az Egyháznak. Csak az emberek ellenállásán múlt, hogy enyhíteni kényszerültek a terroron és csak miután gazdaságilag tönkretették az országot és a hatalmuk végső alapját jelentő Szovjetunió is haldokolni kezdett vonultak vissza a kizárólagos hatalomgyakorlástól. Itt se volt sehol sem a „jó kezdet, amit csak később rontottak el”.

II. János Pál pápa több alkalommal szólt a kommunizmus és enyhébb változata, a szocializmus veszélyeiről, bűneiről.

A fatimai jelenések egy része is a kommunizmussal foglalkozik, mint az egész világot fenyegető tévtanítással.

Ezen tények tükrében a kommunizmus egyértelműen olyan eszmerendszer, mely a kereszténységgel semmiképp nem hozható összhangba. Ugyanúgy tévedésben vannak azok az emberek, akik azt hiszik, hogy egy feljavított, szalonképesebbé fésült kommunizmus (szocializmus) és a kereszténység közös nevezőre hozható, mint akik az agykontrollt és a kereszténységet próbálják vegyíteni. Bizonyos felszíni elemekben lehet hasonlóságot kimutatni, de az alapvető tételek és a gyakorlati megvalósítás gyümölcsei egyértelműen megmutatják a két eszmerendszer kibékíthetetlen ellentétét. Ennek az ellentétnek természetesen nem szabad a személyek közötti harcban megnyilvánulnia, hisz Jézus tanítása szerint imádkoznunk kell ellenségeinkért, és nem átkozni őket, de azt azért tudnunk kell, hogy a kommunizmus és a kereszténység nem egyeztethető össze.

7.4. Gyakorlati materializmus, a fogyasztói társadalom [0,0]

7.5. Sátánizmus [0,0]

8. A kereszténység válasza, a valódi misztériumok

8.1. Személyes istenkapcsolat

8.2. Szentségek

8.3. Szentelmények

8.4. Ereklék

Tárgymutató

II. János Pál, 15

Adamski, George, 68
adomány

Szentléleké, 40

Agabusz próféta, 26

agy

elektromos jelei, 63

agyhullámok, 63

agykontroll, 14, 35, **36**

„keresztény”, 38

Domján-féle, 36

áldás, 32

álkrisztusok, 57

állatöv, 55

álpróféta, 57

áltudomány, 34, 45, **51**

amulett, 21, 30

angyal, 38

bukott, 12, 38

anyagvilág, 18

Apostoli Hitvallás, 9

arany rózsakereszt, 49

asztal, 23

asztaltáncoltatás, 23, 25

asztrológia, 20, 52, **54**

ateizmus, 70

átok, 31

auditálás, 48

auditor, 48

autogén tréning, 32, 45

automatikus írás, 23

babona, **21**, 30

Baktay Ervin, 34, 53, **56**

bálványimádás, 30, 60

beavatás, 40

beetetés, 16

Biblia

1Kor 10, 29

1Kor 12, 40

1Pét 5, 9

1Sám 28, 24

1Tessz 5, 6

1Tim 4, 7

2Kor 11, 25, 43

2Tim 4, 16

ApCsel 11, 26

ApCsel 16, 20, 26

ApCsel 19, 19

ApCsel 21, 26

ApCsel 8, 41

Bölcs 13, 59

Bölcs 7, 58

Ez 33, 9

Fil 2, 9, 33

Gal 1, 8, 36

Gal 5, 15

Jak 3, 31

Jel 13, 8

Lk 4, 20

Lk 6, 32

MTörv 13, 26

MTörv 18, 19

Mk 7, 42

Mt 10, 9, 40, 60

Mt 12, 33

Mt 17, 24

Mt 24, 7, 57

Mt 5, 32

Mt 6, 27

Ter 1, 18

Ter 3, 18

Zsid 1, 18

bioenergia, 62

bolygók mozgása, 53

boszorkányság, 19

bukott angyal, 12

bűbájosság, 19

bűnbánat, 15

bűnbe esés, 12

bűvész, 28, 62

Charon, W., 29

clear állapot, 46

csakra, 41

csalás, 27, 28, 56

csalás, 23, 63

csapda, 18
 csatorna, 41
 csillag, 55
 ötágú, 30
 csillagászat, 34, 52, 57
 csillagjóslás, 19, 51, **54**
 kínai, 59
 veszélyei, 60
 csillagkép, 55
 Halak, 34
 Vízöntő, 34, 56
 csillagkp
 halak, 56
 csoda, 7, 8, 39, 57

 démon, 12, 29
 démoni erők, 45, 65
 depresszió, 25, 72
 dialektikus materializmus, 75
 dianetika, **46**
 Domján László, Dr., 36

 E-méter, 48
 EEG, 63
 Egely György, 62, 63
 Egely-kerék, 62
 Egyház, 18
 ekliptika, 54
 elbizakodottság, 25
 elektromos jelek, 63
 előző életek, 52
 energia, 65
 energiaáram, 40, 41
 Engels, Friderich, 74
 Eötvös Lóránd, 62
 ereklye, 30
 eretnokség, 13
 ernyő, 38
 ESP, 61
 Evangélium, 14
 egyetlen, 8

 fantasztikus irodalom, 65
 Fatima, 76
 fehér mágia, 29
 fekete macska, 21
 felekezet, 11
 félelem, 24, 25, 72

 Feng Shui, **50**
 fényhatások, 23
 fényszög, 55
 Feuerbach, 74
 Fishman, Steven, 49
 földjelleg, 55

 gátlás, 21
 gabonakör, 68
 Geller, Uri, 62
 gnoszticizmus, 13
 gondolatátvitel, 61
 gondolatolvasás, 61
 Gondviselés, 20
 Good, Timothy, 66
 gőg, 12, 25, 43, 65

 halottidézés, 19, 20, 24
 hamis emlék, 48
 hamis információ, 65
 hamis próféta, 7, 26
 házbeosztás, 54, 59
 hipnózis, 37, 52
 Hiszekegy, 9
 hit, 38,
 "onmagamban"⁷³
 hitelesség, 52
 horoszkóp, 14, 20, 27, 53, **54**
 értelmezés, 55
 Hubbard, L. Ron, 46
 hullócsillag, 21
 humanizmus, 45, **73**
 humánus, 73

 idegen lények, 66
 időnyom, 46
 Ignatyenko, 62
 Illés, 70
 ima, 26, 29, 44
 inga, 23, 41, 65
 ismétlés, 32

 jel, 57
 jelek értelmezése, 20
 jelenés, 24, 39
 Jelenések Könyve, 71
 Jézus második eljövetele, 34
 Jézus neve, 9

jóga, **50**
 José Silva, 35, 36
 jóslás, 25, 56
 józan ész, 21, 65
 jós, 20
 jövendölés, 20
 jövendőmondás, 19, 25
 jövőbe látás, 20

 kabala, 30
 kábítószer, 23
 kanálhajlítás, 62
 karizma, 40
 kártyavetés, 20, 27
 Katekizmus, 20, 22
 Katolikus Egyház, 25
 keleti filozófiák, **50**
 keleti vallások, 34, 56, 71
 Kepler, Johannes, 59
 kerék
 vitalitásmérő, 62
 kereszt, 30
 fordított, 30
 keresztényüldözés, 73, 75
 kereszténynek tűnő, 24
 kígyó, 30, 60
 Kundalini-, 41
 kinyilatkoztatás, 12, 14, 18
 kis erők, 23, 48
 kommunizmus, 70, **74**
 koncentrációs tábor, 76
 kopogás, 23
 könyv
 okkult, 19
 közösség, 16
 Krisna-tudat, **50**
 kristály, 30
 Kundalini-kígyó, 41

 lélek, 18
 Legfelsőbb Lény, 46
 lelkész
 szcientológus, 48
 Lenin, V. I., 76
 levegőjelle, 55

 mágia, 51
 médium, 18

 Magasabb Intelligencia, 14, **39**
 mágia, **28**
 atlantiszi, 29
 ceremoniális, 29
 fehér, 29
 helyettesítéses, 28
 szó-, 31
 magnetizálás, 30
 Marx, Karl, 74
 materializmus, 7, 74
 mechanika, 53
 médium, 20, 23, 25
 megidézés, 24, 39
 megkülönböztetés, 14
 megkötöttség, 22, 39
 megszállottság, 20
 megtévesztés, 7, 57
 megváltás, 12, 34, 46
 Miele, Philip, 36
 Mórucz szent Tamás, 75
 Mózes törvényei, 19
 munkatáborok, 76
 murphizmus, **43**
 Murphy, J., 35, **43**, 74

 Nagy Francia Forradalom, 73
 napéjegyenlőség, 34
 négy alapelem, 55
 negyedik dimenzió, 63, 65
 négylevelű lóhere, 30
 Neptunusz, 59
 Neukon Ferenc, 37
 New Age, 8, **34**, 56, 60, 73, 75
 Newton, Isaac, 53
 Nílus, 58
 Nostradamus, 53
 nyolc dinamika, 47

 okkult, **18**, 51
 okkult légkör, 28
 okkultizmus, **18**, 56, 60
 Katolikus Egyház véleménye, 20
 klasszikus, **18**, 34, 52
 Szentírás véleménye, 19
 ólomöntés, 27
 Oltáriszentség, 30
 operatív thétán, 47
 optikai csalódás, 66

önbeteljesítő jóslat, 21
 önhipnózis, 32, 36, 45
 önmegváltás, 47
 ördög, 12
 ördögűzés, 19
 ősbűn, 12, 18

 panteizmus, 71
 parafenomén, 62
 parafizika, **61**
 parapszichológia, **61**
 párthus Jézus, **65**
 próféta, 12, 19, 20, 26
 hamis, 7, 26, 57
 proletárdiktatúra, 75
 pszichikai gyógyítás, 37
 Püskösd, 18

 reaktív elme, 46
 régi elméletek, 52
 reiki, 13, 35, **40**, 65
 reinkarnáció, 13, 42, 47, **50**, 56, 57, 71
 rejtett dolgok, 18
 rezgés, 65
 rituális tánc, 23
 Római Katolikus Egyház, 11

 sámán, 23
 Sámuel, 24
 sárkány, 8, 30
 Sátán, 7, 12, 18, 25, 29, 38
 sci-fi, 65
 segédeszköz, 23
 okkult, 41
 Silva, José, 35, 36
 Simon, 40
 skizofrénia, 72
 spiritizmus, 18, 21, **23**, 48
 szabadulás, 22
 szbadkőműves mozgalom, **73**
 szcientológia, 13, **46**
 szeánsz, 23, 25
 szellem
 hazugság szelleme, 64
 jós, 20
 kopogtató, 24
 megtévesztő, 7
 szellemi erők, 30

 szellemi lények, 56
 szellemidézés, 18, **23**, 38
 szellemvilág, 12, 23–25, 32
 szentelmény, 30
 szenteltvíz, 30
 Szentlélek, 15, 18, 40
 szentség, 30
 szeretet, 16, 37, 47
 szimbólum
 keresztény, 31
 okkult, 30
 Vízöntő, 35
 Szíriusz, 58
 szó, 31
 felesleges, 33
 szocialista rendszer, 15
 szocializmus, 75
 Sztálin, J. V., 76
 születés, 54
 szűz Mária, 24

 tanácsadók, 14
 szellemi-, 36, **38**
 Tanítóhivatal, 11, 70
 Tavaszpont, 34
 telekinézis, 61
 telepátia, 61, 67
 tenyérjósítás, 20
 tenyérjósítás, 27
 természetes képesség, 25
 természetgyógyászat, 21
 terror, 75
 tévtanító, 7
 thetán, 47
 Xenu, 49
 Tibet, 40
 tiltott tudás, 18
 tudós
 hivatalos, 52
 tudatalatti, 35, 43
 tudomány, 51
 modern, 52
 tűzjelleg, 55
 tűzön átmenés, 19

 UFO, 66
 UFO-hit, 52, **65**
 új kor, 8, 34, 56, 73, 75

új megváltó, 7
Uránusz, 60
Usui mester, 35, 40
utolsó ítélet, 56
utolsó idők, 34
Utópia, 75
üstökös, 58

vadállat, 7
vákuumenergia, 65
válogatás, 52
varázslás, 19
varázslás, **28**
varázsszó, 23, 28, 32
végső korszak, 34
világvége, 56, 59
világvége, 68
vitalitásmérő kerék, 62
vízjelleg, 55
Vízöntő, 34, 56

Xenu, 49

zavarkeltés, 20, 26
zene, 23
zsinat, 11